XXVII. évfolyam, 29. szám

Ára: 1,80 Ft

1971. július 22.

Ludas Matyi

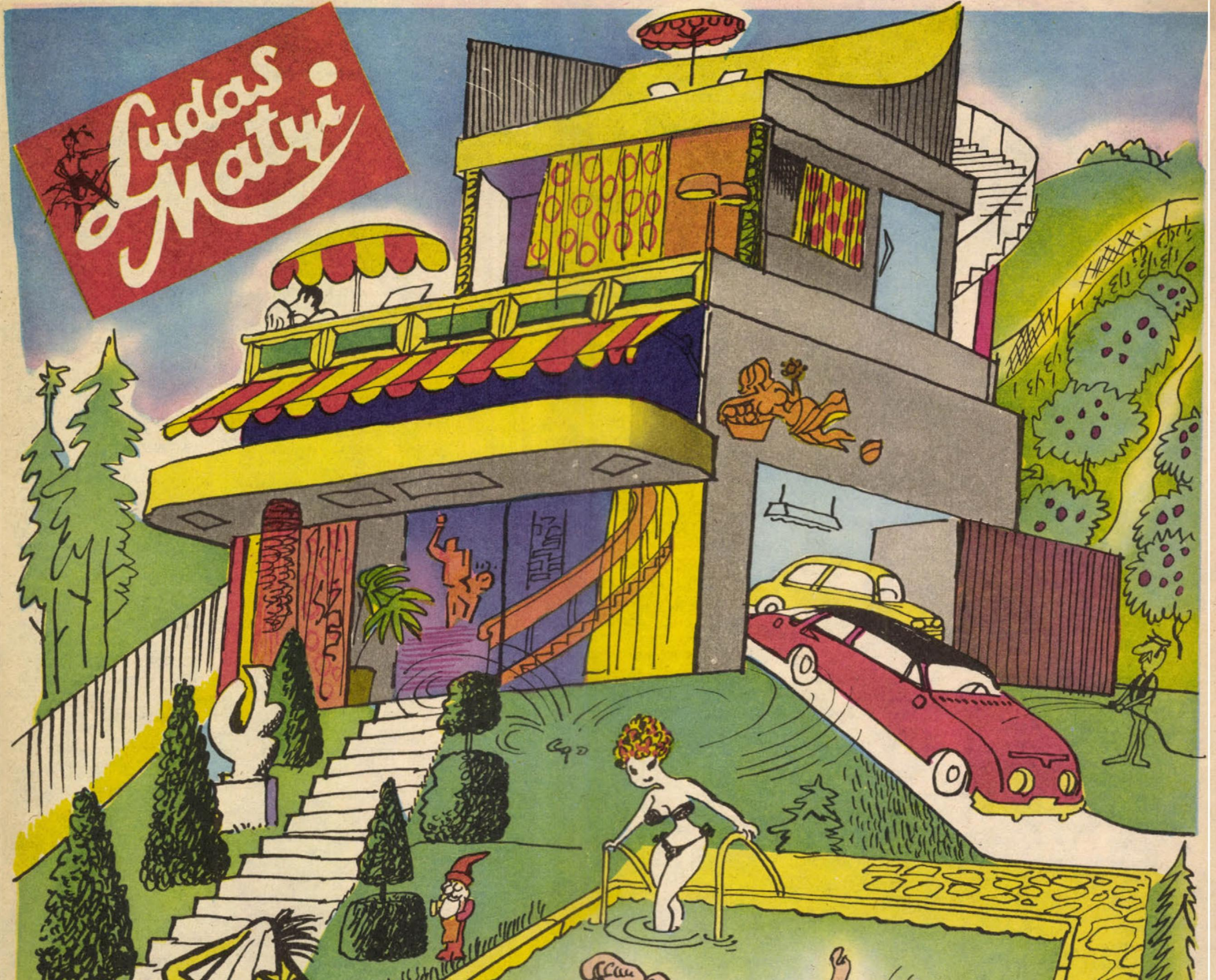

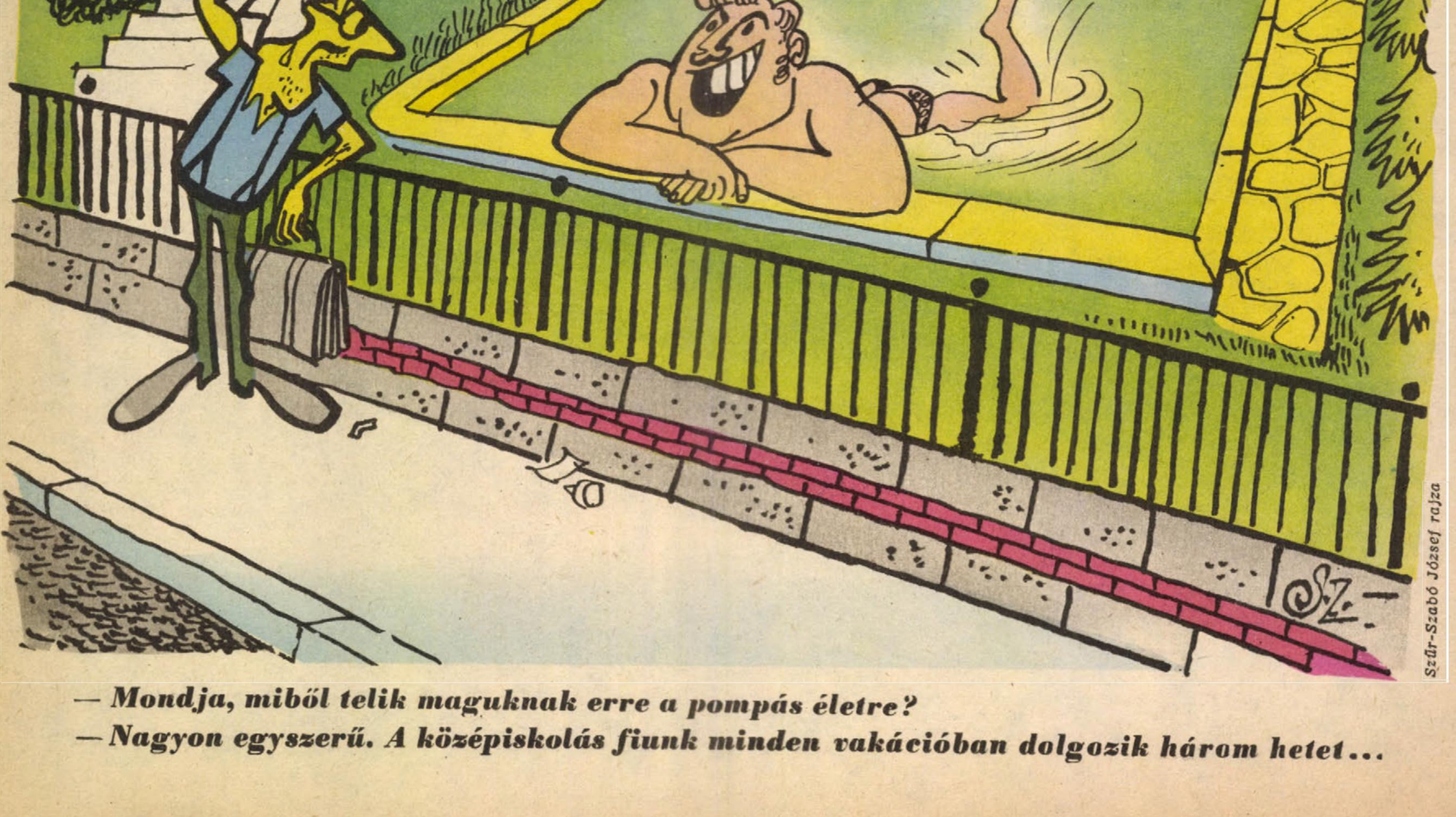

Szűr-Szabó József rajza

— *Mondja, miből telik maguknak erre a pompás életre?*

— *Nagyon egyszerű. A középiskolás fiunk minden vakációban dolgozik három hetet...*

KEDVES LUDAS!

PEDAGÓGIA

Köztudott, hogy a szülők manapság szeretik elkényeztetni a gyerekeiket, és igyekeznek minden tőlük telhetőt megadni nekik.

Szerencsére azonban, iparunk és kereskedelmünk, jó pedagógiai érzékkel, igyekszik ezt ellensúlyozni, és mindent megtesz, hogy a szülők ne vihessék túlzásba a gyerekekről való gondoskodást. Így aztán szülő legyen az a talpán, aki mindent elő tud keríteni a magzatának!

Az első beszerzési gondok már a bölcsőnél, illetve annak mai változatánál: a *gyerekágynál* kezdődnek. Hogyan lehet egy ilyen áruból hiánycikket csinálni? Nagyon egyszerű az eljárás: át kell profilozni. Korábban a VASÉRT forgalmazta, most átvette tőle a BÚTORÉRT. Így aztán a Vasért már nem, a Bútorért még nem foglalkozik vele. Hja, az átállás nehézségei...

Ahogy aztán nő a gyerek, úgy nőnek vele az öltöztetési gondok is. Nőstényoroszlánként kell küzdenie annak az anyának, aki ötös és hatos méretű guminadrágot vagy száras nyári cipőcskét óhajt szerezni a csemetéjének!

Nem is beszélve az olyan „luxuscikkről", mint a Boglárka névre hallgató gyermekkocsi. Ennek az a nagy előnye, hogy könnyű, összecsukható, így villamoson is szállítható, a tetejébe még olcsó is. Egyetlen hátránya csupán az, hogy nem lehet kapni.

Egész télen hiánycikk volt a szánkó. Az ipar csak a szezon végére tudott belőle nagyobb mennyiséget szállítani. Úgy, hogy ha valaki történetesen most akarna venni, kaphatna szánkót az Úttörő Áruházban vagy más, hasonló jellegű boltban. Nem kapni viszont sehol kempingkerékpárt, amiből karácsony táján még felesleg is mutatkozott. Mert ezek a mai kölykök, amilyen elkényeztetettek, mindenáron nyáron akarnak biciklizni és télen szánkózni. Kérdem én, hogy tudjon az ilyen szeszélyekhez igazodni az ipar?

És amikor kamasszá cseperedik a gyerkőc, s maga is vásárlóvá lesz, a saját bőrén is tapasztalja, hogy vevőnek lenni nem gyerekjáték. A kamasz még eleinte örül is annak, ha a gyerekosztályon nem kap 37-es férficipőt, mert hogy az már felnőtt méret... De amikor a felnőttosztályon sem kap ilyet, akkor már bosszankodik. Eltelik 1—2 év, a lábméretei megugranak 44-esre, 45-ösre, akkor aztán végképp nem tud magának modern fazonú cipőt találni. Mert az ipar meghallgatja ugyan a tudományos jelentéseket az akcelerációról, a testméretek megnövekedéséről, meghallgatja, mondom, rá is bólint, de továbbra is csak a közepes méreteket gyártja nagy tömegben. És ez nemcsak a cipőnél van így. Bármennyire fájdalmas, azt is tudomásul kell vennünk, hogy az ici-pici női kacsók is megnőttek: a kamaszlányok a nagyobb számokat keresik, az ipar továbbra is a kisebbeket gyártja...

Tudnánk mi, bizonyára, elegendőt gyártani babaágyból, Boglárkából, bicikliből; tudnánk megfelelő méretűt készíteni a guminadrágokból, cipőkből, kesztyűkből. Tudnánk, de nem tesszük. Érett pedagógiai megfontolásból: hadd szokja meg az a kölyök már kicsi korában, hogy az élet nem lakodalmas menet, hanem igenis tele van zökkenőkkel, leküzdendő akadályokkal!

(r. b.)

NYEREMÉNY, BOSSZÚSÁGGAL

A „Lengyelország" című, magyar nyelven megjelenő lap pályázatot hirdetett „Találkozásom Lengyelországgal" címmel. Ez év májusában örömmel olvastam a lapban, hogy a pályázaton a III. díjat nyertem el. Nemsokára a posta ki is kézbesítette a tárgynyereményemet, egy Dominika nevű tranzisztoros rádiót. Örömöm nem volt osztatlan, mert a hazai vámhatóságok igen borsos díjat: 287 forintot fizettettek érte. Rajtam kívül, gondolom, hasonló kellemetlen meglepetésben volt része a többi nyertesnek is. Úgy vélem, vámhatóságaink nem jártak el kellő tapintattal.

Molnár Bertalan
Bp. XIV., Varga Gy. András park 8/a.

DOBOZPÁNT ÉS ALABÁSTROM

Csodálatos karriert futott be a címben szereplő két árunak az ára néhány év alatt. Nem közszükségleti cikk egyik sem, de akiknek ezekkel kell dolgozniok, bizony megérzik a nagy árkülönbséget.

A kisméretű dobozpántból nemrégiben még 23 forint 90 fillérbe került 100 pár. Az elmúlt félévben aztán nekirugaszkodott: 40 forint, majd 50, aztán hirtelen 80 forint lett az ára. Legújabban pedig már 90 forintba kerül 100 pár.

Az alabástromgipsz kilója 1968-ban 1 forint 18 fillér volt. Három hónappal ezelőtt már 3 forint 30-ért kaptam kilóját. Igaz, elegánsan, nylonba csomagolva. A célnak kevésbé elegánsan is megfelelt volna. Legutóbb, anélkül, hogy a csomagolás változott volna, az ár ismét jókorát ugrott: 4 forint 60-ért kaptam egy kilót. Ez egy hónappal ezelőtt volt. Lehet, hogy azóta még drágább?

Csepeli István
Dunaföldvár

AZ UDVARON HEVER...

Három éve hevernek az udvarunkon nagy halomban a kémények és szellőzők építéséhez való betonkockák. Ki és miért vette meg, ha nem használja? Milyen jogcímen rendez be raktárt a mi udvarunkon a házkezelőség? Miért veszik el a házban lakó gyerekektől a játék lehetőségét ezzel a betonrakománnyal?

A XIII., Visegrádi u. 98/D sz. ház lakói

VAN MAR TÉGLÁNK

Nagy Ernőné gyógypedagógiai tanárnak a Ludasban megjelent levele nyomán a Jászberényi úti Épületkerámiaipari Vállalat igazgatója, Tóth Péter, és párttitkára, Muladi István, segítségünkre sietett. Intézetünk hamarosan 20 000 tégla tulajdonosa lett, s a továbbiakban is fenntartjuk a kapcsolatot egymással. Intézetünk is felajánlotta segítségét a vállalatnak: végzős növendékeink közül szívesen átadunk 1–2 növendéket szakmunkás-tanulónak. Ajánlatunkat örömmel el is fogadták. Gyors segítségükért köszönetet mondunk!

Fővárosi Tanács VB.
Kisegítő Iskola és Nevelőotthon
összes dolgozója

REKLÁMOZZÁK, DE NEM VÁLLALJÁK

A Tiszántúli Gázszolgáltató Vállalat által megküldött gázszámlák hátlapján ez áll: *„Biztosítsa kényelmét! Nyisson Ön is átutalási betétszámlát!"*

Az OTP plakátjai és reklámcédulái is arra biztatnak bennünket, hogy átutalási betétkönyvön keresztül rendezzük különböző fizetési kötelezettségeinket, így a gázszámla kiegyenlítését is.

Ennek ellenére a salgótarjáni OTP nem vállalja a gázszámla kifizetését átutalással. Állítólag azért, mert nem tudtak megegyezni a Tiszántúli Gázszolgáltató Vállalattal.

Nem értem, miért reklámoznak olyan szolgáltatást, amit végül is nem vállalnak?

Kuti István
Salgótarján

PETRÓLEUMFŐZŐ

Érdligeten van egy csöppnyi víkendházam, ott töltöm a nyarat. Villany nincs a környékünkön, így petróleumfőzőt vagyok kénytelen használni. A régi főzőm, sajnos, felmondta a szolgálatot, újat, itt a környéken hiába keresek, sehol sem kapok. Ki tudna segíteni vajon a bajomon?

Barabás Lajosné
nyugd. zenetanár,
Bp. IX., Ferenc krt. 22.

SZEZÁM, NYÍLJ MEG!

Egy orosz népmesében olvastam az óriásira nőtt répáról, amelyet előbb a nagypapa, azután a nagymama és sorra a család minden tagja hiába próbált a földből kitépni, mígnem, egymás mögé felsorakozva, együtt húzva — emelték ki.

Az összefogás eredményét oly szépen példázó népmese nálam csődöt mondott, sajnos. Egy kompótos üveg felnyitásával kísérleteztünk. Miután minden háziasszonyi leleményességem, cselfogásom hiábavalónak bizonyult, vegül is a közértben kötöttem ki, ahol az üveges meggykompótot vásároltam.

— Óh, mi sem egyszerűbb! — nyugtatott meg az üzletvezetőnő és hatalmas ollót ragadott: — Beleszúrok a kupakba, egy kis levegőt kap, a többi aztán megy, mint a karikacsapás...

De nem ment.

— Egy húszfillérest kell a kupak mentén körbeforgatni — mondta az egyik kiszolgálónő és máris előkapta a zsebéből a pénzdarabot.

A kupak azonban a húszfilléresnek is keményen ellenállt.

— Vésővel kell felfeszíteni — így a másik kiszolgálónő és azon nyomban véső után nézett.

A hidegpult előtt már egy sor vevő várakozott zúgolódva, mivelhogy, akárcsak a mesebeli óriási répa esetében, a kiszolgálónők serege ott ügyködött a kupak eltávolításán.

Kérdezem: nem közölnék-e a kupak „kiötlői" az üveg címkéjén a zárnyitó bűvös jelszót?...

(ábel)

FELHÁBORODOTT MARS-LAKÓ

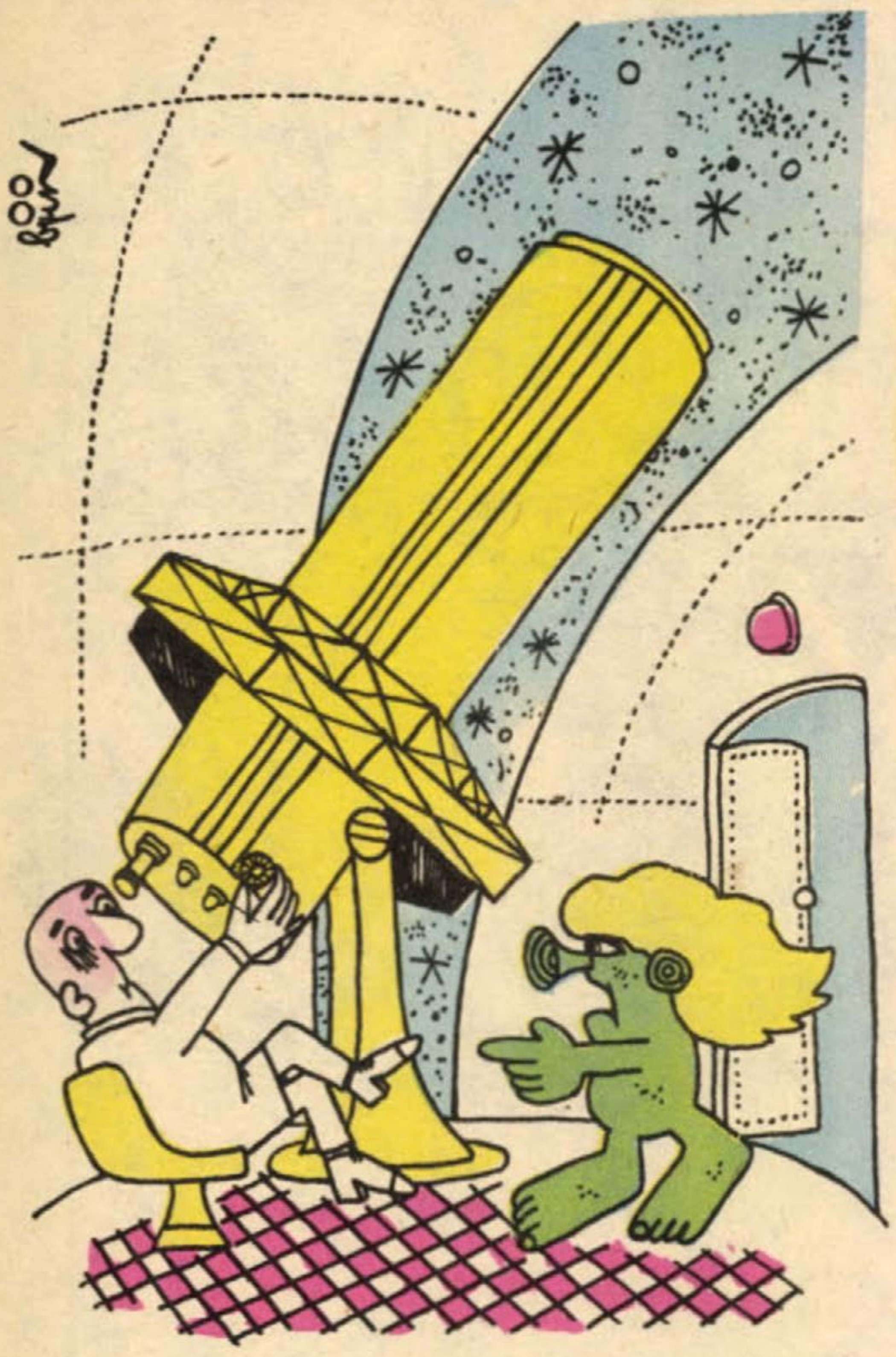

– Aha, szóval maga az, aki folyton bekukucskál a hálószobámba!...

VALAHOL DÉL-VIETNAMBAN

Endrődi István rajza

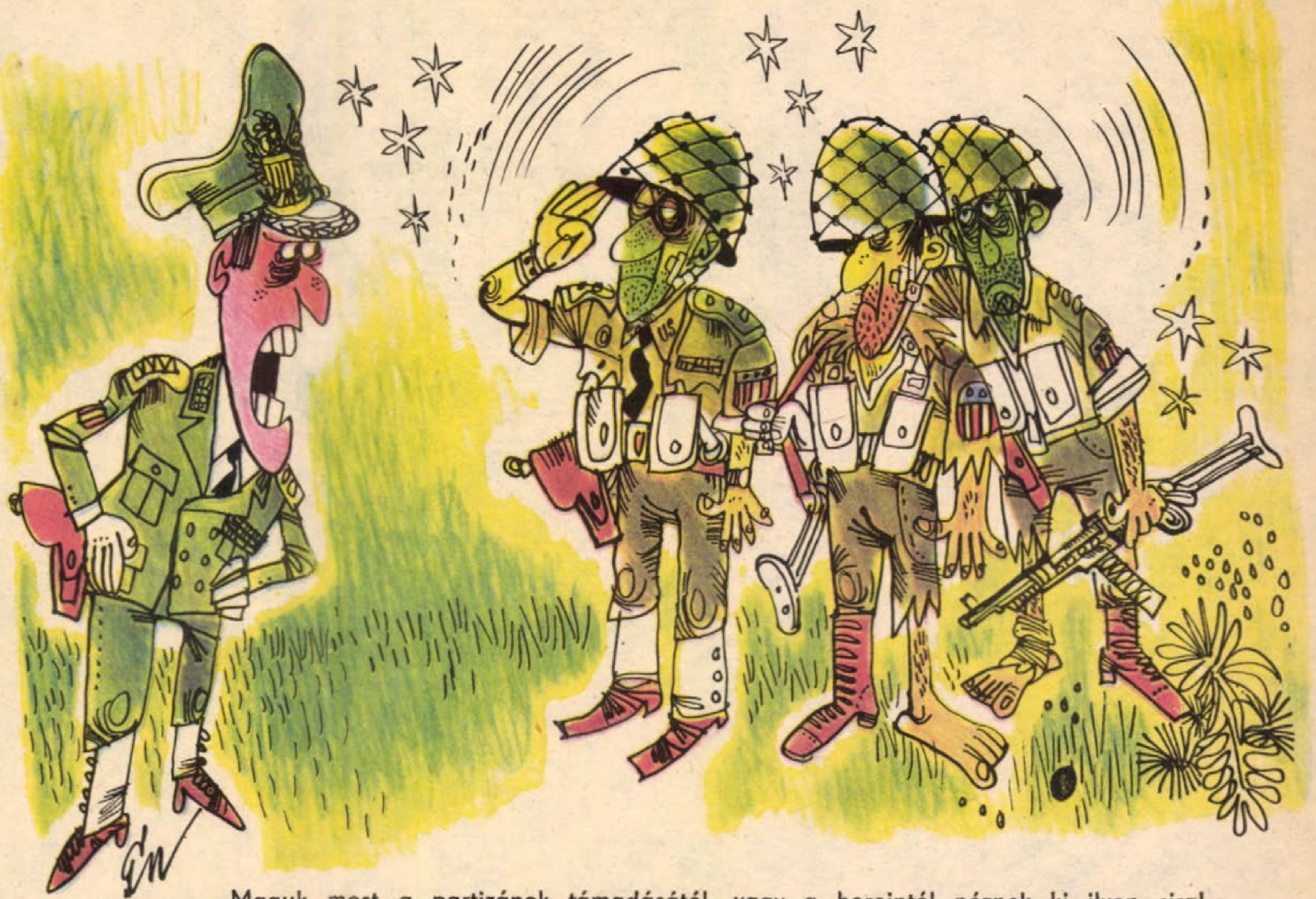

– Maguk most a partizánok támadásától, vagy a herointól néznek ki ilyen siralmasan?...

VILLANYSZÁMLA

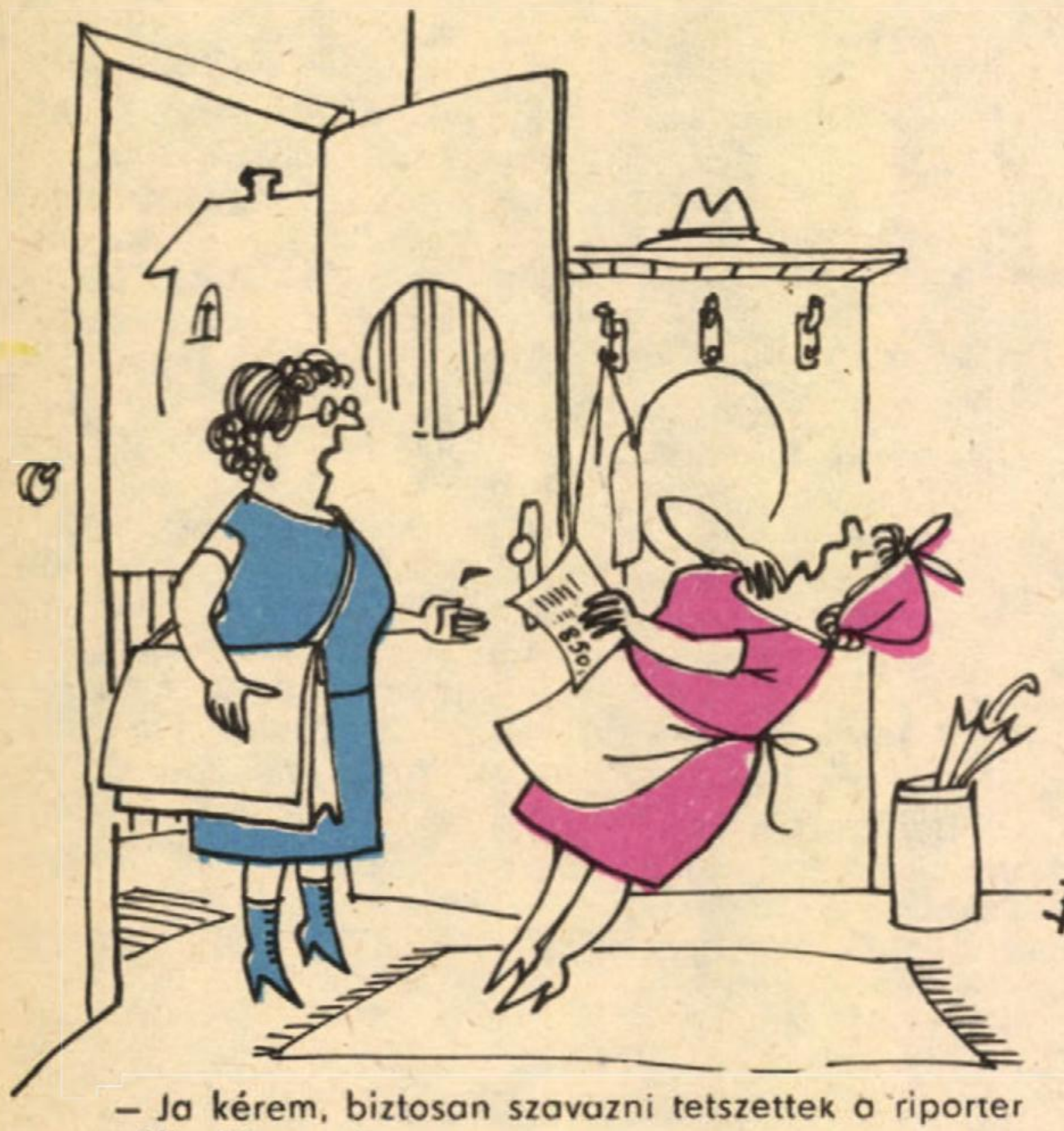

– Ja kérem, biztosan szavazni tetszettek a riporter vetélkedőn ... !

ÜGYINTÉZÉS

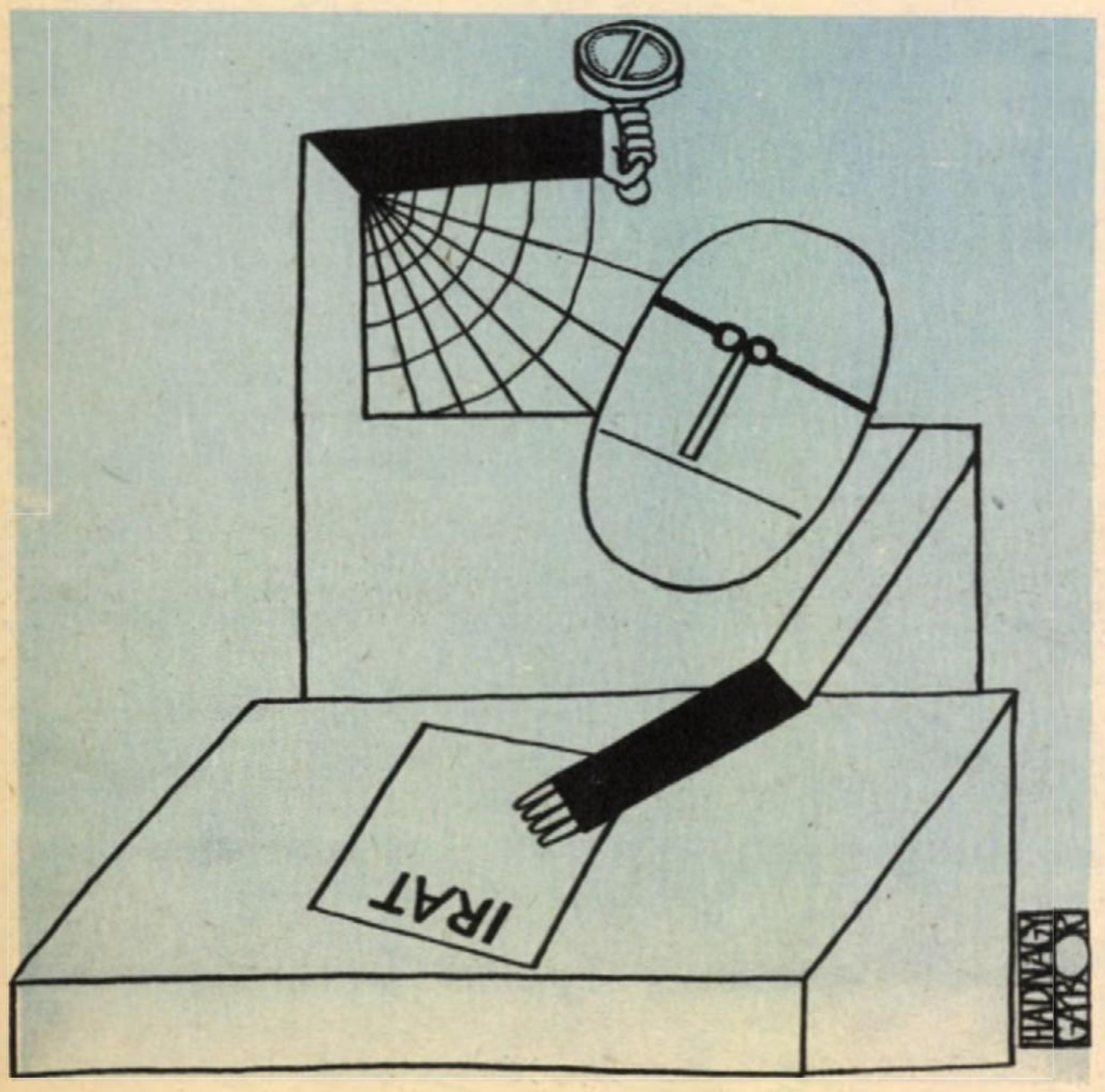

ZSENIÁLIS MÓDSZER

– Mennyit vettél ki a szekrényből, fiam? — kérdezte Kovács a feleségétől.

— Hárommilliót — mondotta az asszony.

— Ejnye, fiacskám, a spórolt pénzünk nem Csáki szalmája!

— És amikor fölöslegesen beruháztál hat millió forintot?

— Megkaptam érte a magamét. Azt mondtad, hogy ilyen máskor ne forduljon elő. Megjegyzem, teljesen igazad volt.

Tátott szájjal, csodálkozva hallgattam Kovácsékat: ezek megőrültek! Mindig volt bennük valami nagyzási mánia, de ez már több annál. Milliókról beszélgetnek, feleslegesen elköltött milliókról és közben a szemük se rebben.

— Nem, nem őrültünk meg — mondta Kovács, mintha csak kitalálta volna a gondolataimat. — S nem is lettünk milliomosok.

— Sajnos — szólt közbe az asszony.

— Egyszerűen arról van szó, hogy új életet kezdtünk. Te a barátunk vagy, előtted nem titkoljuk: gyakran veszekedtünk. S mindig a pénz miatt. Ó, az az átkozott pénz! Sajnos, mindketten könnyelműek vagyunk, és egymást próbáltuk megnevelni, de sikertelenül. Ilyenkor feszült lett közöttünk a hangulat, aztán egyik pillanatról a másikra, kirobbant a veszekedés. Én ordítottam és az asztalt vertem, a feleségem pedig hisztérikus rohamot kapott és sírt és sikoltozott és olyanokat mondtunk egymásnak, hogy utólag szégyelltük magunkat. S mindezt néhány száz forintért...

— És akkor rájöttünk — folytatta Kovácsné —, az a baj, hogy csak százasokról van szó. Ha milliókat költenénk el feleslegesen, akkor sokkal nyugodtabban, higgadtabban beszélnénk róla. Az újságokban gyakran szóvá teszik, hogy itt vagy ott milliókat herdáltak el, és ilyenkor felháborodnak ugyan, de fejcsóválva, csendesen, mértéktartó indulattal. Mi pedig egy-kétszáz forint miatt elveszítjük a fejünket.

— Bevezettük tehát, hogy mi sem beszélünk százasokról, csak milliókról. Százasok helyett mindig milliókat mondunk — vette át a szót Kovács —, és akár elhiszed, akár nem, azóta egy hangos szó nincs közöttünk. Megváltozott a stílusunk. Megváltozott az életünk. Figyelj csak ide! — A feleségéhez fordult és így szólt: — Drágaságom, holnap kellene hárommillió forint, tartozom valakinek.

— Jól van, fiacskám, de máskor nagyobb felelősséggel gazdálkodjál!

— Minek ezek a szemrehányó szavak? Azt hiszem, túlzásba viszed a dolgot. Csak hárommillióról van szó.

— Nem akarlak megbántani, de azt szeretném, ha óvatosabb lennél. Az sose árt.

— Azt hiszem, igazad van. Intelmeidet nem fogom elfelejteni.

Ismét eltátottam a számat. „Igen, így kell ezt csinálni — mondtam magamban —, és nem veszekedni, ordítani, elkékült arccal, habzó szájjal, mint ahogy ezt — sajnos — még sokan megteszik, ha anyagiakról van szó. Ezzel a zseniális módszerrel sok elrontott házasságot lehetne megmenteni és talán egyszer..."

— Iszol egy kis skót whiskyt? — kérdezte Kovács. — Ma vettem egy kollégámtól, nagyon olcsón, százhúszért...

— Százhúszért?! — kiáltott fel az asszony. — Te százhúsz forintért whiskyt vásárolsz, hogy legyen mivel itatni a hülye barátaidat, amikor én egy cipőt se merek venni magamnak?! Tudod, mi vagy te? Egy csibész, egy tróger, egy gazember!!

A falon megmozdultak a képek a kávéscsészékben csörömpölni kezdtek a kanalak. Kitört a botrány.

De azt már nem vártam meg.

Mikes György

FIGYELMESSÉG

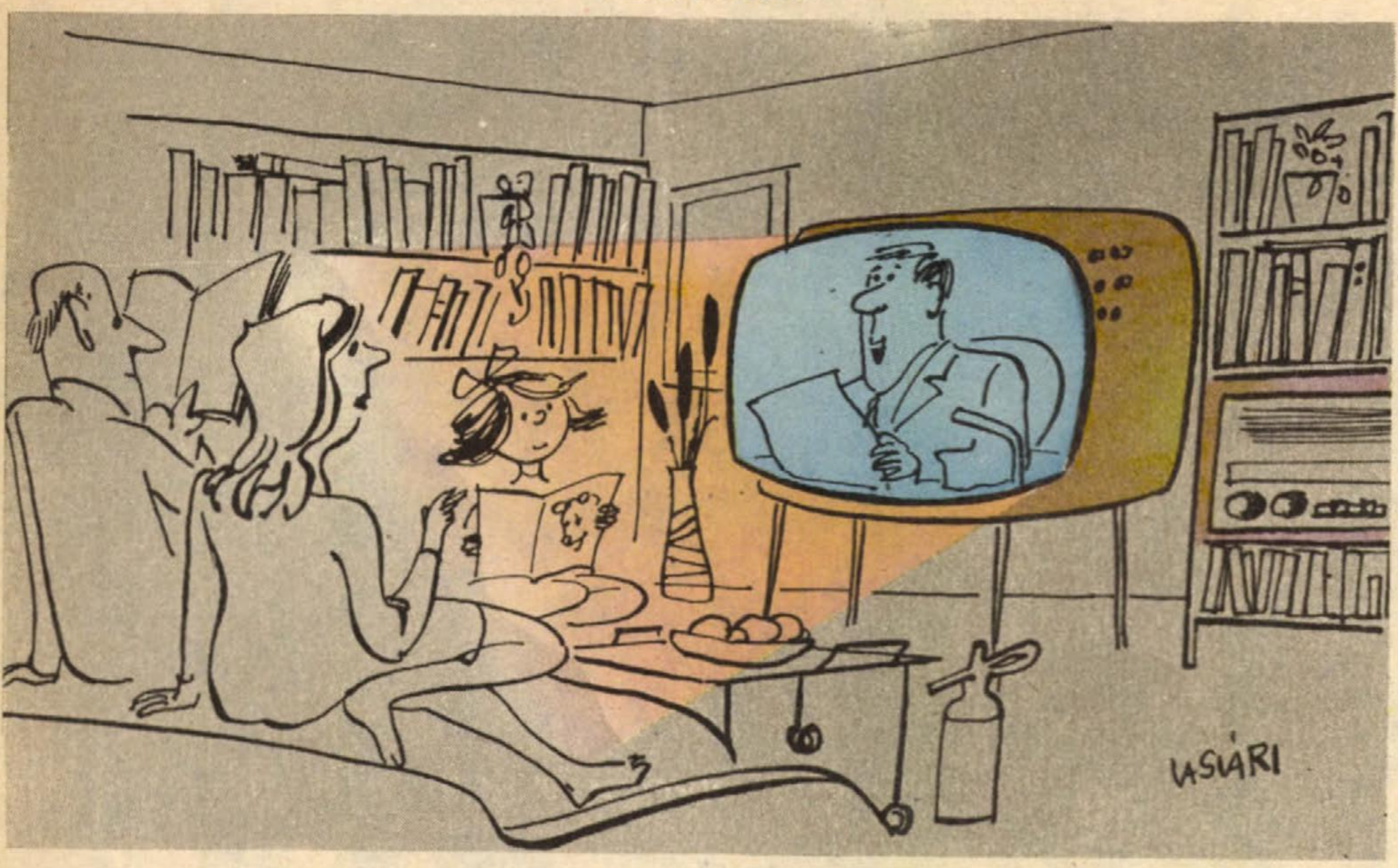

– Kedves nézőink, gondoljanak azokra, akik művelődni szeretnének. Kérjük, most zárják el készülékeiket.

KORSZERŰ KÓRHÁZ

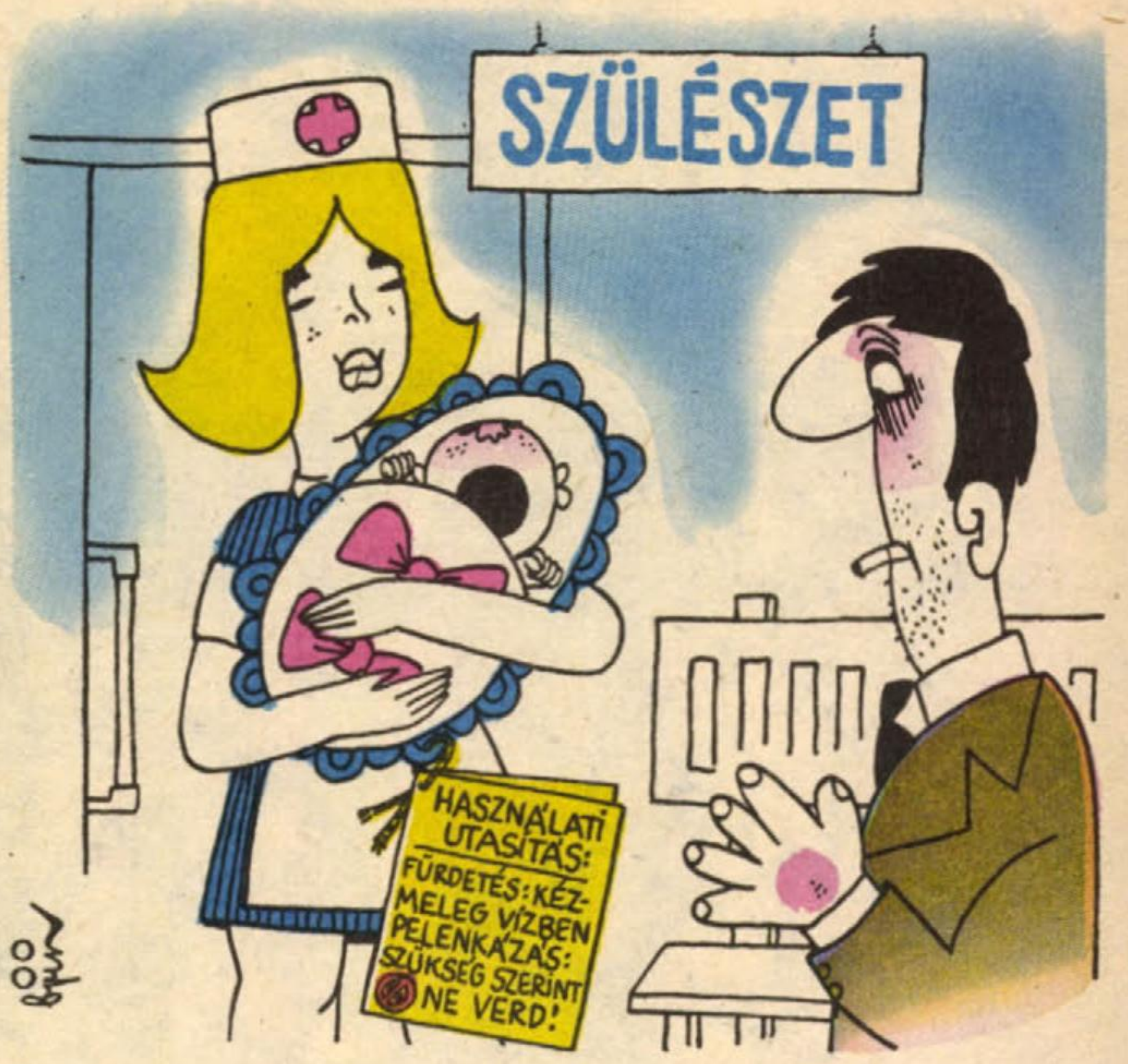

SZOBA, NAPI KÉTSZÁZÉRT

A szobában három fekhely, egy kicsiny szekrény és egy még apróbb asztalka éppen csak elfér. Ahogy én szemrevételeztem, lakó nélkül sem nagy, de három lakóval, amennyinek szánták, zsúfolásig megtelik. Úgy érzi itt magát az üdülővendég, mintha vonaton, hálókocsiban töltené az éjszakát.

A szoba ragyog a tisztaságtól, mégsem vonzó, de annál csábítóbb a ház külleme Balatonföldváron, közvetlenül a tanácsháza mögött. Talán a legszebb épület ezen a környéken, pedig van jó néhány új az utóbbi évek terméséből. Ennek a nagyon mutatós, és jól megépített kétemeletes háznak a kerítésén tábla jelzi magyarul és németül, hogy szoba kiadó.

Vilma néni azzal bízott meg, hogy szerezzek neki jó helyen, magánháznál, vagy az IBUSZ-nál egy takaros szobát, amit ő is meg tud fizetni a havi háromezerkétszáz forintos fizetéséből. Na, ez jó lesz, gondoltam, és szinte csalogatott befelé a remekbe szabott épület és a tábla, ami a szobát kínálta. Az első emeleten, egy kedves hölgy, mint megtudtam: a tulaj, vezetett be a háromágyasba, amelyről fentebb már említést tettem.

— Mennyibe kerül a szoba? — kérdeztem.

— Napi kétszáz forint.

— Tehát tizennégy napra kettőezernyolcszáz forint?

— Annyi.

— Nagyon drága.

— Ez kérem háromágyas — jelentette ki a hölgy.

— Azt látom, de három embernek szűk, különben is két személyről lenne szó.

— Ez akkor is háromágyas. És akkor is kétszáz forint. Nálam a szobát kell megfizetni.

— És mit tetszik még ehhez nyújtani? Valami egyéb szolgáltatást?

— Közös fürdőszoba is van.

— És reggelit hol főzhet a vendég?

— Nálam, kérem, nem lehet sem főzni, sem reggelit készíteni! Hová jutnék ennyi lakóval?

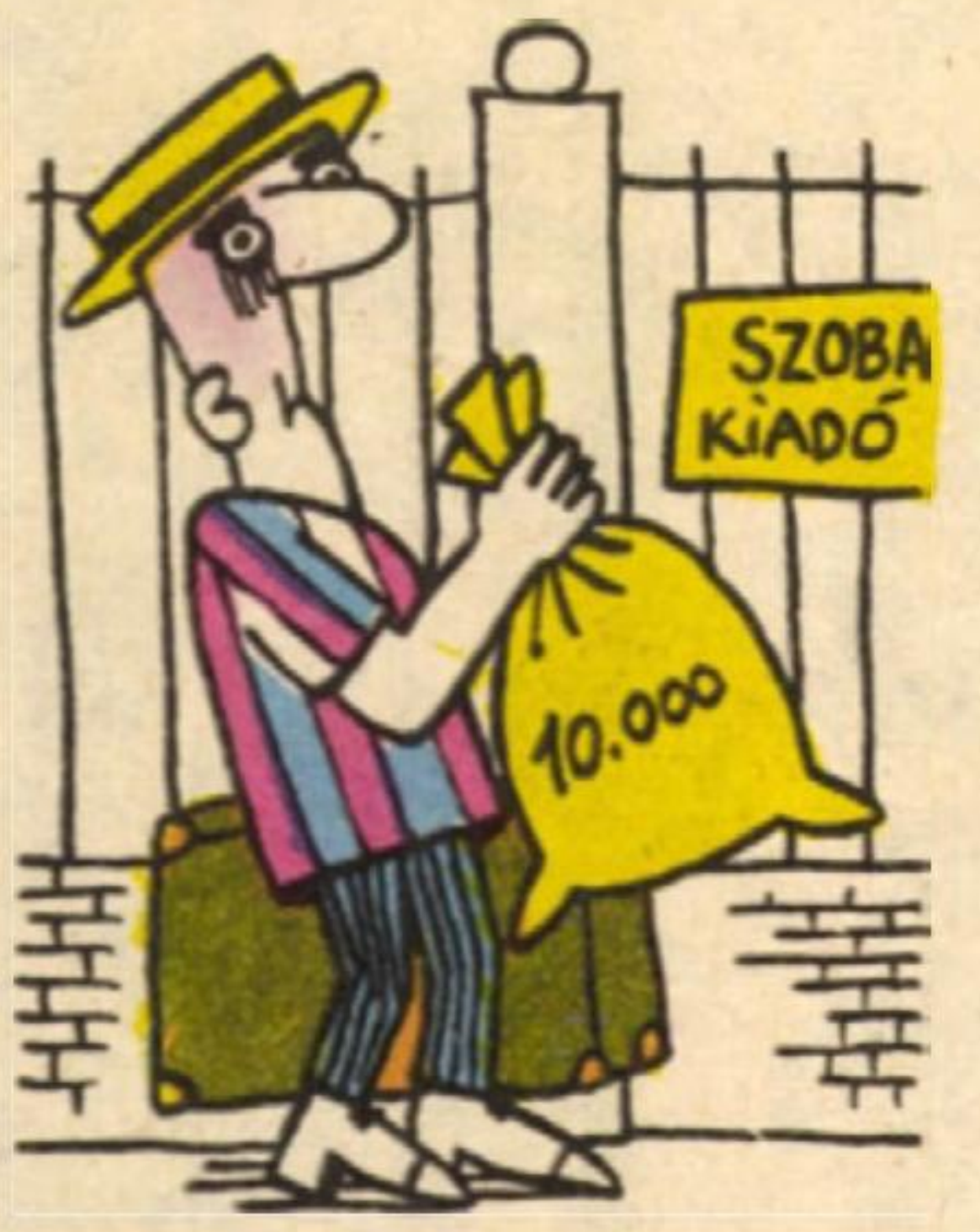

Vilma néninek minden reggel kamillateát kell főznie, és így lehetetlenné vált, hogy megbízatásának itt eleget tegyek. Merő kíváncsiságból annyit megkérdeztem, hogy tulajdonképpen hány szobás is ez a takaros villa.

— Tíz — felelte a háziasszony, és én gyors számítással menten megállapítottam, hogy a főszezonban, a forró júliusi hónapban és a még nagyobb augusztusi melegben, hatvan napért, százhúszezer forintot vághat zsebre a hölgy, nem számítva sem az előszezont, sem júniust, sőt az utószezont, szeptembert sem, amikor pedig még jó néhányan leruccannak a Balatonra egy kis utónyaralásra. És azt is kiszámítottam, hogy egyetlen takarítószemélyzettel rendben lehet tartani a kis szállodát, ha tilos a reggeli főzés és a konyhahasználat.

Azóta is azon tűnődöm, hogy nálunk törvényes keretek között, egy kis leleményességgel, milyen jól lehet vagyont szerezni, meggazdagodni. A recept igen egyszerű, ezennel közkinccsé teszem: építs magadnak egy tízszobás házat a Balaton partján. Adj bérbe egy-egy szobát napi kétszáz forintért azoknak, akiknek erre pénzük van, esetleg ha nincs is pénzük, de kényszerhelyzetben vannak, mert minden olcsóbb szoba ki van már adva. Csak egy ilyen maszek-szállodában kaphat a nyaraló véletlenül szobát napi kétszázért.

Végül is nem hagytam cserben Vilma nénit. Az IBUSZ-nál vettem ki szobát egy nemrég épült összkomfortos társasházban, két személyre kilencvenhat forintért fürdőszoba- és konyhahasználattal. Amikor az IBUSZ tiszviselőjét megkérdeztem, hogy miként lehetséges, tőle néhány lépésnyire a fentebb leírt kétszáz forintos szobaár, akkor azt felelte: „Az kérem nem a mi ügyünk”, amivel én teljes mértékben egyetértek. De bármennyire is helyeslem, hogy minél több fizetővendég lakhasson a balatoni maszeküdülőkben, nem érthetek egyet azzal, hogy a maszek vállalkozások kiadó szobáinak az ára magasabb legyen az IBUSZ szobaáraknál. Tehát én a napi kétszázzal nem értek egyet, akár törvényes keretek között kalkulálták, akár nem. Még ha adót fizetnek utána, akkor sem.

Földes György

ÍGY KEZDŐDÖTT

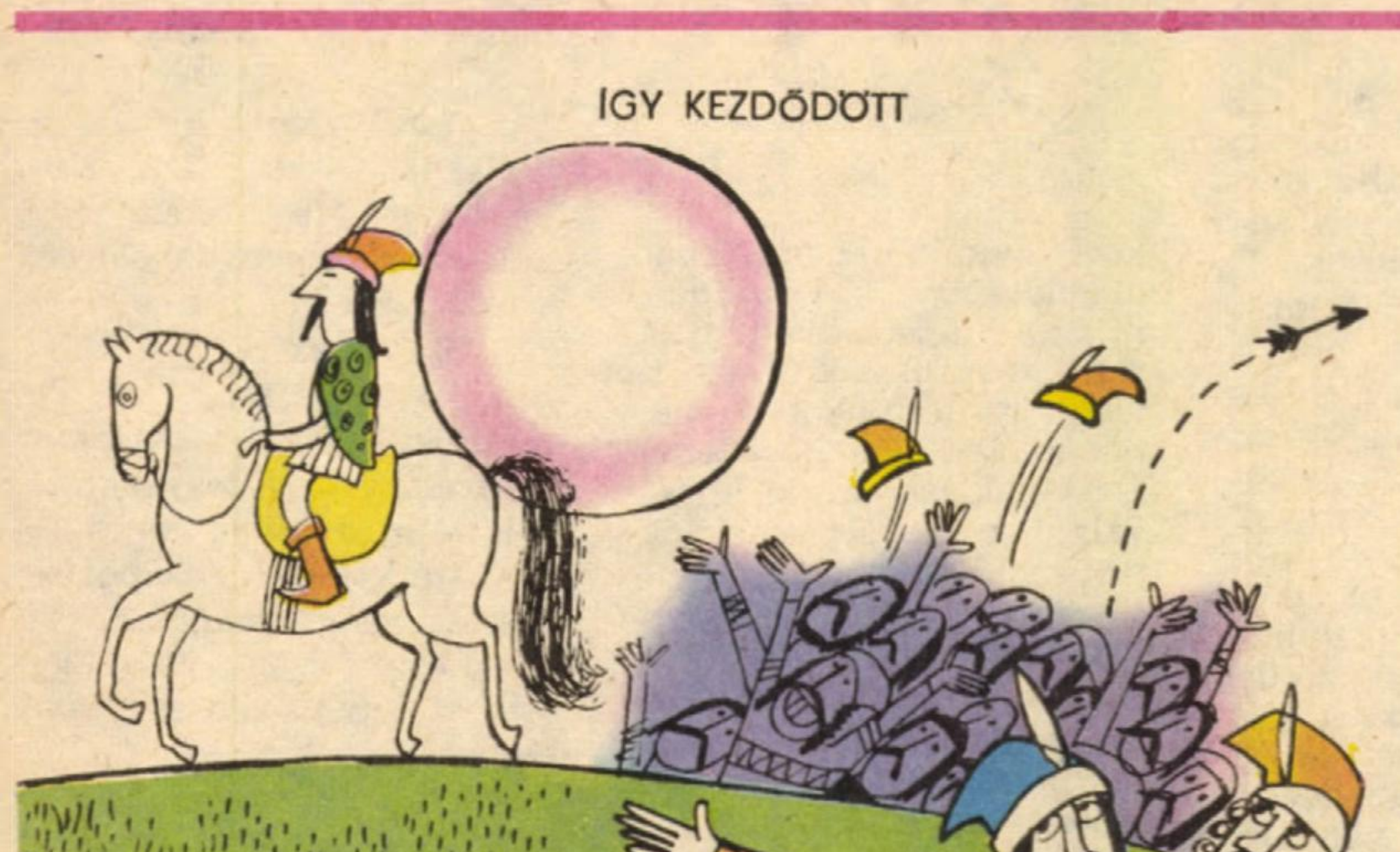

– Árpád nyerte a vetélkedőt, ő lesz a vezérünk!...

FELTŰNÉS

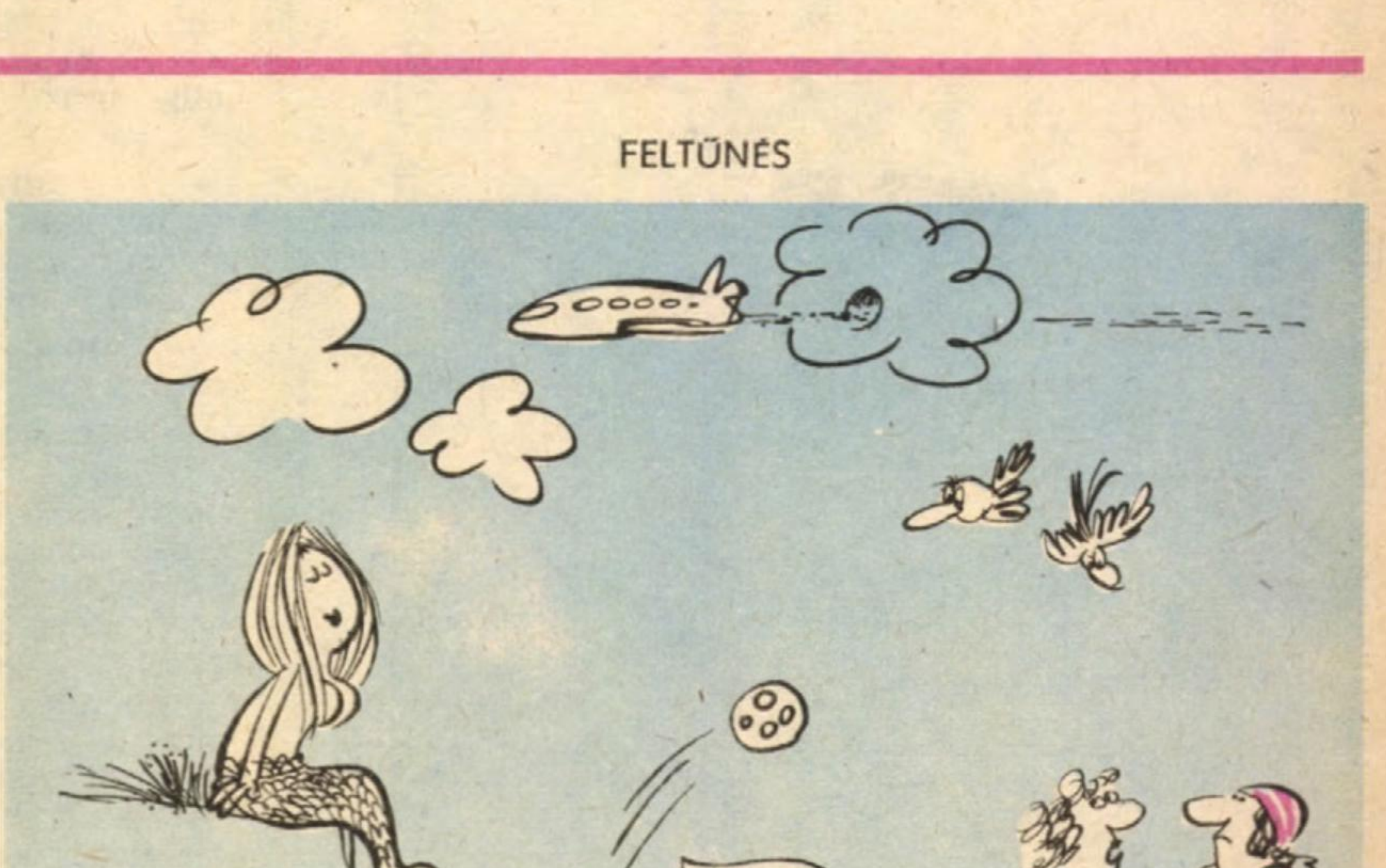

– Mire képesek egyes nők, hogy feltűnjenek!

HELYREIGAZÍTÁS

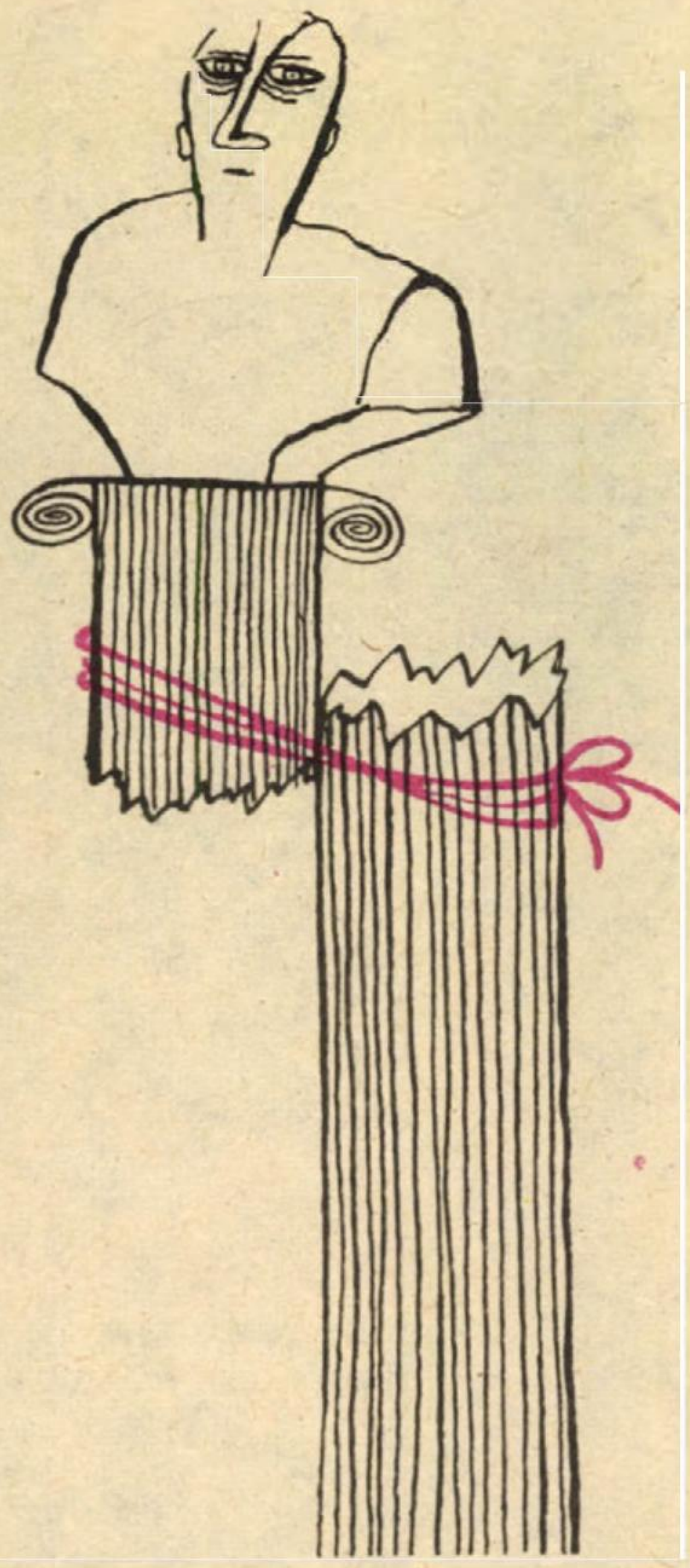

KISZIVÁRGOTT ...

(*„Frankfurter Rundschau"*)

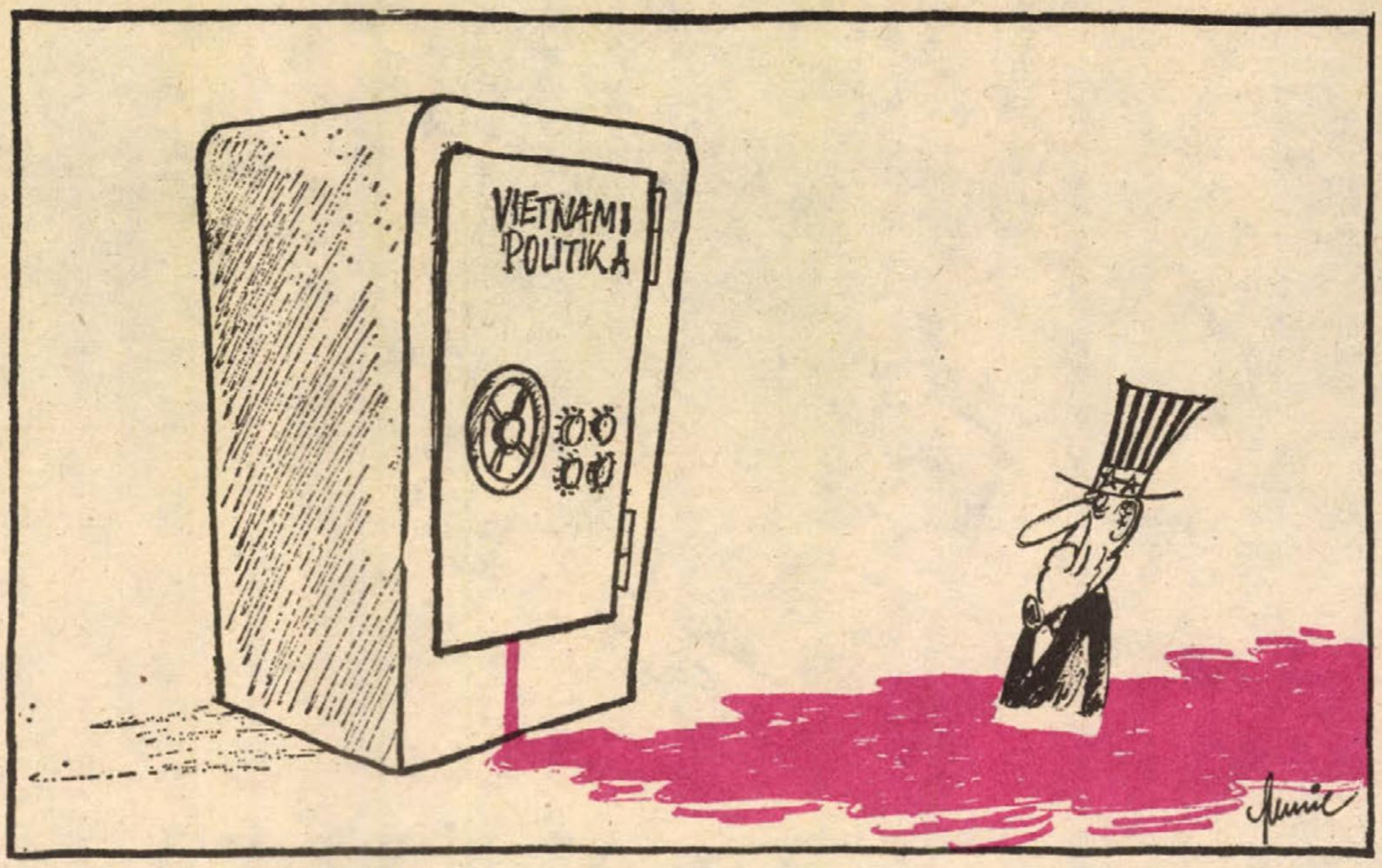

NOTÓRIUS SIKKASZTÓ

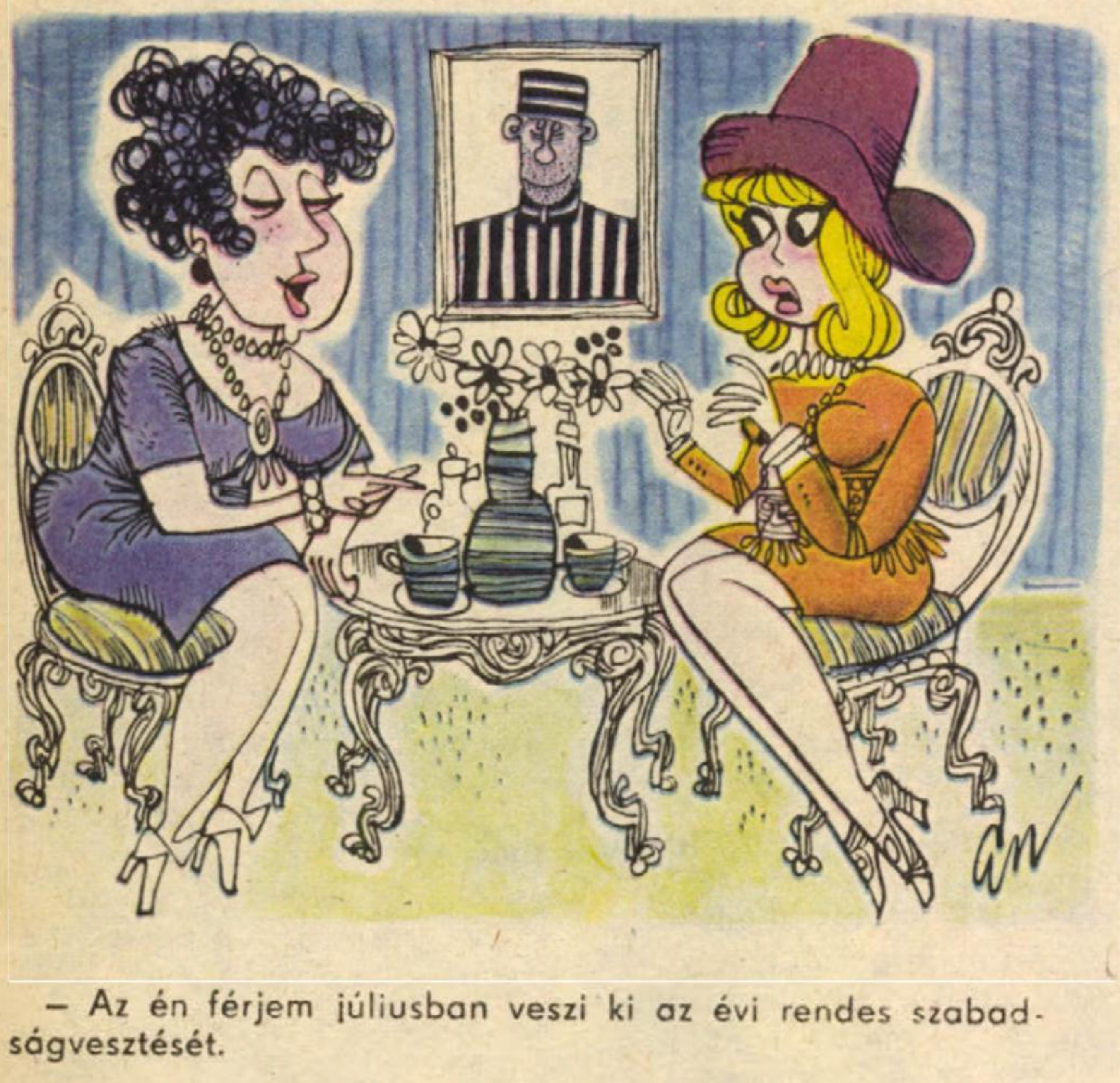

– Az én férjem júliusban veszi ki az évi rendes szabadságvesztését.

FURCSA ALAK

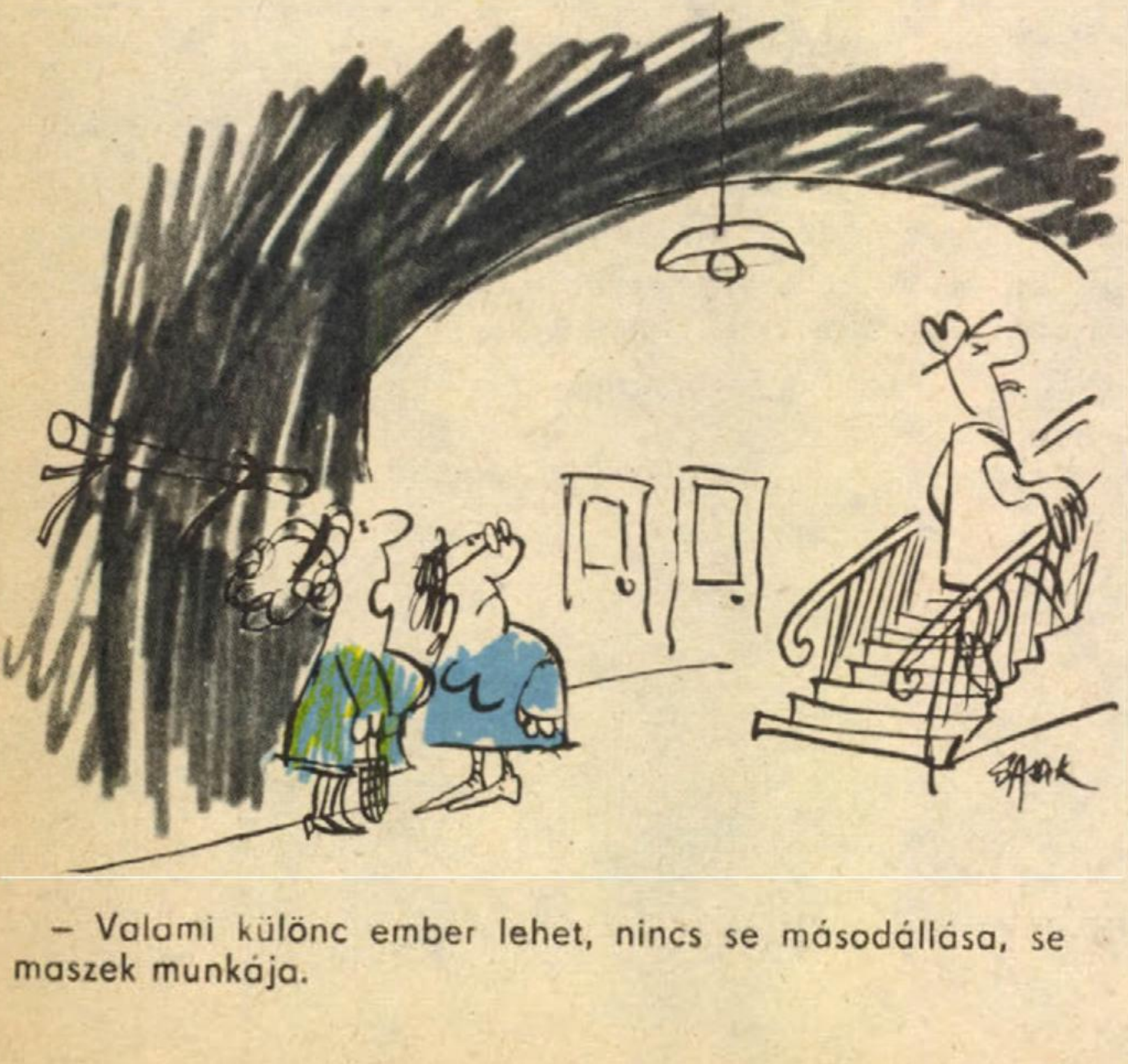

– Valami különc ember lehet, nincs se másodállása, se maszek munkája.

A NAGY VISSZATÉRÉS

Csendesen gubbasztottam a Lélötty-presszó teraszán, amikor egy rózsaszínű kis felhő vitorlázott át a tér túlsó oldalán.

— Kinigli Rita! — ugrottam talpra egy sebzett elefánt hevével. — Te itt?

— Még nem — csicseregte a látomás a másik járdáról. — De már megyek!

És valóban, le is lépett az úttestre, hogy dallamos léptekkel közeledjék, mert Kinigli Rita már ilyen lány volt...

Illetve... jóságos ég, hogyan írhatnám le, milyen lány is volt Kinigli Rita?! Ha azt mondom, hogy egy alpesi pitymallat lidércnyomásos Szent Bertalan-éj Kinigli Ritához képest, még alig mondok valamit. Ha kijelentem, hogy a három grácia csak vasorrú szipirtyók gyülekezete Kinigli Rita mellett, akkor még súlyosabb igazságtalanságot követek el ez ellen a csoda ellen.

Kinigli Rita magnólia volt az elefántcsont Buddha gomblyukában, egy Madonna mosolya a tavirózsák kertjében, madárszárny csapása a langyos laguna felszínén, egy tiptop nő, na. Esküszöm, nem én voltam a délbudai körzet egyetlen hímnemű egyede, aki masszív férfikönnyeket ejtett, amikor Kinigli Rita tavaly ilyenkor, egy nyugatnémet társasutazás végeztével valahogyan elfelejtett visszatérni támaszpontjára, amelyből vétetett.

És most újra itt volt, megint közelített az epedarúgós lépteivel.

— Szió pipi — mondta ahogy a Lélötty teraszára ért és ajkán megcsillantak a koranyári délután fényei. A pipi megszólítás, galambősz sörtéimet és fonnyadt egyéniségemet figyelembe véve, alig volt indokolt, dehát Kinigli Ritát sosem az eszéért imádtuk elsősorban. Jól tudtuk, hogy a francia akadémia szabója sosem vesz mértéket Kinigli Ritáról zöld frakk ügyében.

— Kinigli Rita — mondtam ünnepélyesen, miközben lelkem mélyén meleg kis lámpák gyulladtak —, nagyon örülök, hogy haza látogattál.

— Fenét látogattam — mondta Kinigli Rita és hangja olyan volt, mintha ezüst golyót ejtettek volna arany pohárba. — Végleg hazajöttem, mint este a gulya.

— Ez örvendetes hír — mondtam. — Újabb látványossággal gazdagodik a városkép. Tudod, hogy szebb vagy, mint valaha?

— Ki az a Valaha? — kérdezte Kinigli Rita, aki nem tartozott a szellemtörténet kolosszusai közé, de szembogarán mézszínű fények villództak. Egyetlen legyintéssel napirendre tértem az ügy felett és megkérdeztem Kinigli Ritát, mi okozta ezt a hirtelen elhatározást, talán nem ment jól a sora odakinn?

— Nézd pipi — mondta és homloka tiszta alabástromnak tűnt. — Egy darabig minden eper volt meg tejszin. Kávéfőzőnő voltam egy presszóban. Kitűztem a nemzetiszín mosolyomat, dőltek a kuncsaftok, mint korom a gangra. A tulaj is bólogatott, hogy „wunderbar", meg „ausgezeichnet", amiből persze egy büdös szót sem értettem, dehát vigyorgott hozzá, mint a macska, így tudhattam, minden maximálisan príma. Egyszer még valami fotós is jött, felpasszíroztak egy magazin címlapjára, odaírták, hogy „Die schöne Ungarin". A szép Ungárné. Gőzöm sincs honnan szedték, mert Ungár sosem vett el, csak néha összefutottunk.

Kinigli Rita arca őszibarack volt és meleg cipó, ezt az Ungár-ügyet most mégis elhessegettem.

— Aztán? — sürgettem. — Hol fordult meg a dolog?

— Nézd pipi — mondta Kinigli Rita —, mindennek az az éles eszem az oka.

— Óh! — horkantam fel és joggal, mert ez mélyütés volt.

— Kérlek, egy év alatt elsajátítottam a nyelvet, és egyszer csak egész folyékonyan kezdtem dumálni németül. Attól fogva nem volt maradásom.

— Hogyhogy? — törtem ki, mint a Vezuv — Hogyhogy?

— Nézd pipi — mondta Kinigli Rita. — Egy perc alatt rájöttek, milyen hülye vagyok.

És szeme olyan volt mint a táncoló tűzliliom

Peterdi Pál

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

Az egyik operaházbeli próbán a színfalak mögött édesapám egyik régi barátjába ütköztem.

— Mit csinál maga itt, Kovács bácsi? — kérdeztem az öregtől.

— Statisztálok. Egy kis nyugdíjkiegészítés.

Jó munkát kívántam neki, és egy ideig nem láttam őt.

Hetek múlva az Operaház előtt a Népköztársaság útján találkoztam vele újra. Kovács bácsi két bottal bandukolt a Hajós utca felé, keze is gézbe volt pólyázva.

— Mi történt magával? — kérdeztem tőle részvéttel.

— A hivatásom áldozata vagyok, — mesélte az öreg. — A Toscában én voltam a második őr. Először statisztáltam ebben az operában. Amikor Tosca leugrott az Angyalvár faláról a mélybe, azt hittem, hogy nekem is ugranom kell. Rosszul ugrottam...

Házy Erzsébet

MI AZ IGAZSÁG?

Hajnali négyet üt az óra. Kovácsné sírva virraszt. A férje még nincs itthon.

Egyszer csak csörren a zárban a kulcs. Csöndben nyílik az ajtó. Kovács lép be.

Az asszony kiugrik az ágyból.

– Te szégyentelen! Már megint hol voltál?

Kovács behúzza a nyakát.

– Tudod, amikor 6 órakor hazatelefonáltam, hogy túlóráznom kell a leltár miatt, átjött a számlázásból a szőke Kissné. Majdnem 11-ig dolgoztunk. Megkért, hogy kísérjem haza, mert fél egyedül menni. A Városligeten át vezetett az utunk. Leültünk egy padra. Elmesélte az élete tragédiáját: a férje megcsalja az unokahúgával. Vigasztalni kezdtem... Tudod, nagyon vérbő asszony... Fél éve vár egy férfira... Meg tudsz nekem bocsátani?

Kovácsné villámló szemmel:

– Hazudsz megint, te csirkefogó! Mered tagadni hogy mostanáig ultiztál?!

NAPIRENDEN A VEZETŐK TOVÁBBKÉPZÉSE

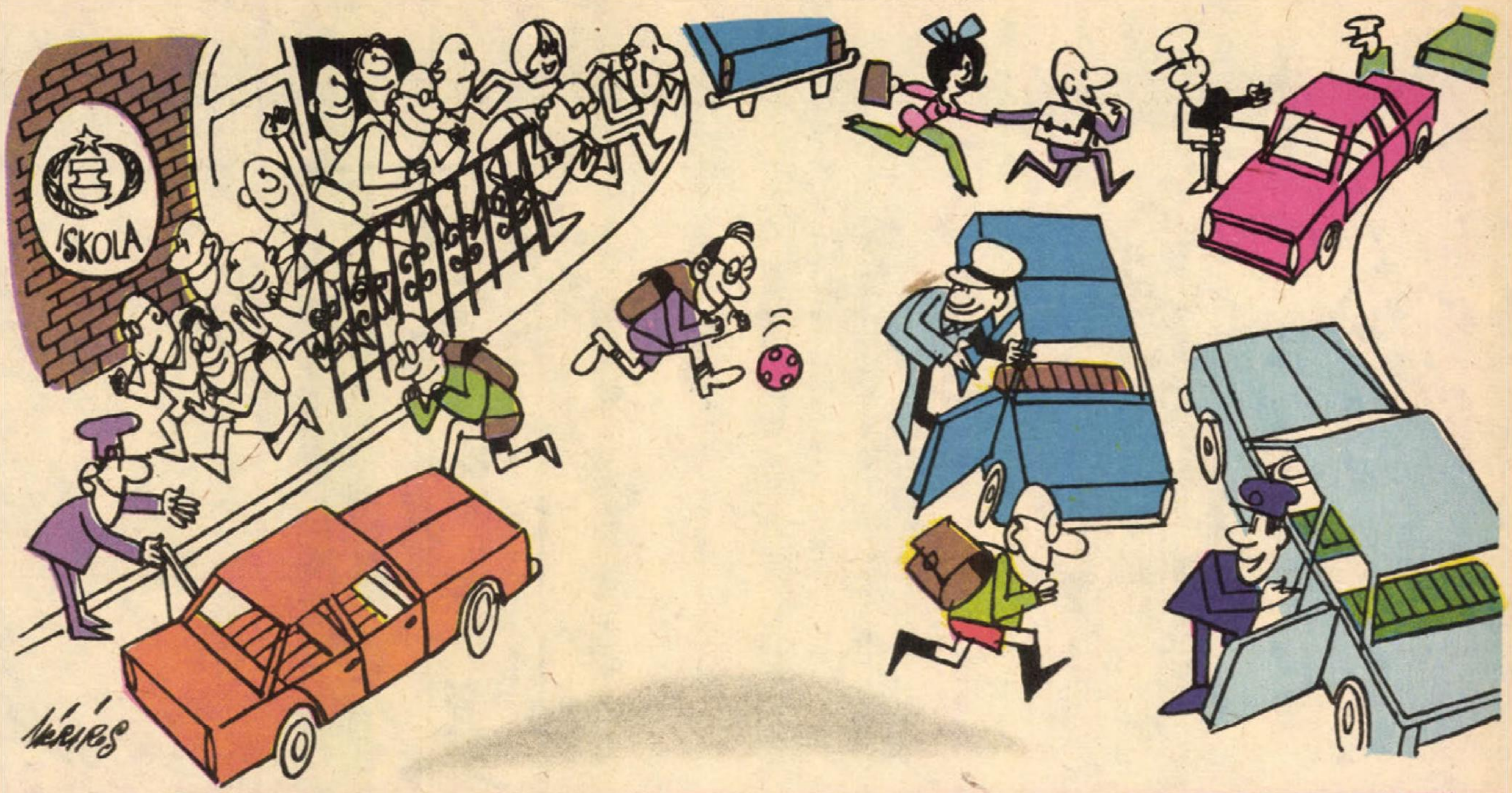

MADE IN USA, 1971

Az Egyesült Államokban divat a testmozgás. Legelőkelőbb a golf, amely azonban éppen napjainkban kezdi szinte teljesen elveszíteni a testmozgás jellegét: apró elektromos gépkocsikban járják a terepet a hölgyek és urak. A srác persze, a pótütőkkel meg a pótlabdákkal, továbbra is edzi a testét — kutyagol utánuk.

Halálkomolyan veszik e körökben ezt a játékot. Minden „lyukról" hetekig képesek elvitatkozni magasabb körökben. Jellemző golf-anekdota:

Szent Péter meg az úristen golfozik. Péter csuda szépet, az úristen egy gyöngécskét üt, aztán beleülnek a kis kocsijukba és pöfögnek a labdájuk után. Egyszerre csak észreveszik, hogy az úristen labdáját egy mókus elkapja és elszelel vele. Ám a mókust elkapja egy sas, és labdástul fölröppen a csöppnyi állattal. Hirtelen sötét fellegek, vihar. Villám a sasba, a sas elengedi a mókust, a mókus a labdát, amely végül is begurul a lyukba: az úristen nyert. Mire Szent Péter szemöldökráncolva:

— Mondja, Magasságos, viccelünk vagy golfozunk?

***

Sok és egyre több a prostituált. Nem győzik tárgyalni az ügyeiket a személyhiánnyal küszködő bíróságok. Ifjú magisztrátus az első ilyen ügyét tárgyalja. A vádlott eléggé élemedett hölgy. A fiatal bíró nem tud mit kezdeni vele, és szünetet rendel el, hogy tanácsot kérhessen valamelyik idősebb bírótársától.

— Mondja, uram, ön mit adna egy ilyen hatvan éves kéjnőnek?

— Másfél dollárt. És akkor gavallér voltam.

* * *

— Papa, zavarhatlak egy percre — szól az ifjú hölgy egyik este az újságolvasó családfőhöz.

— Mondjad.

— Eljegyeztem magamat.

— Értem. És van a fickónak valami pénze is?

— Ti, férfiak, mind egyformák vagytok: ő is ezt kérdezte terólad.

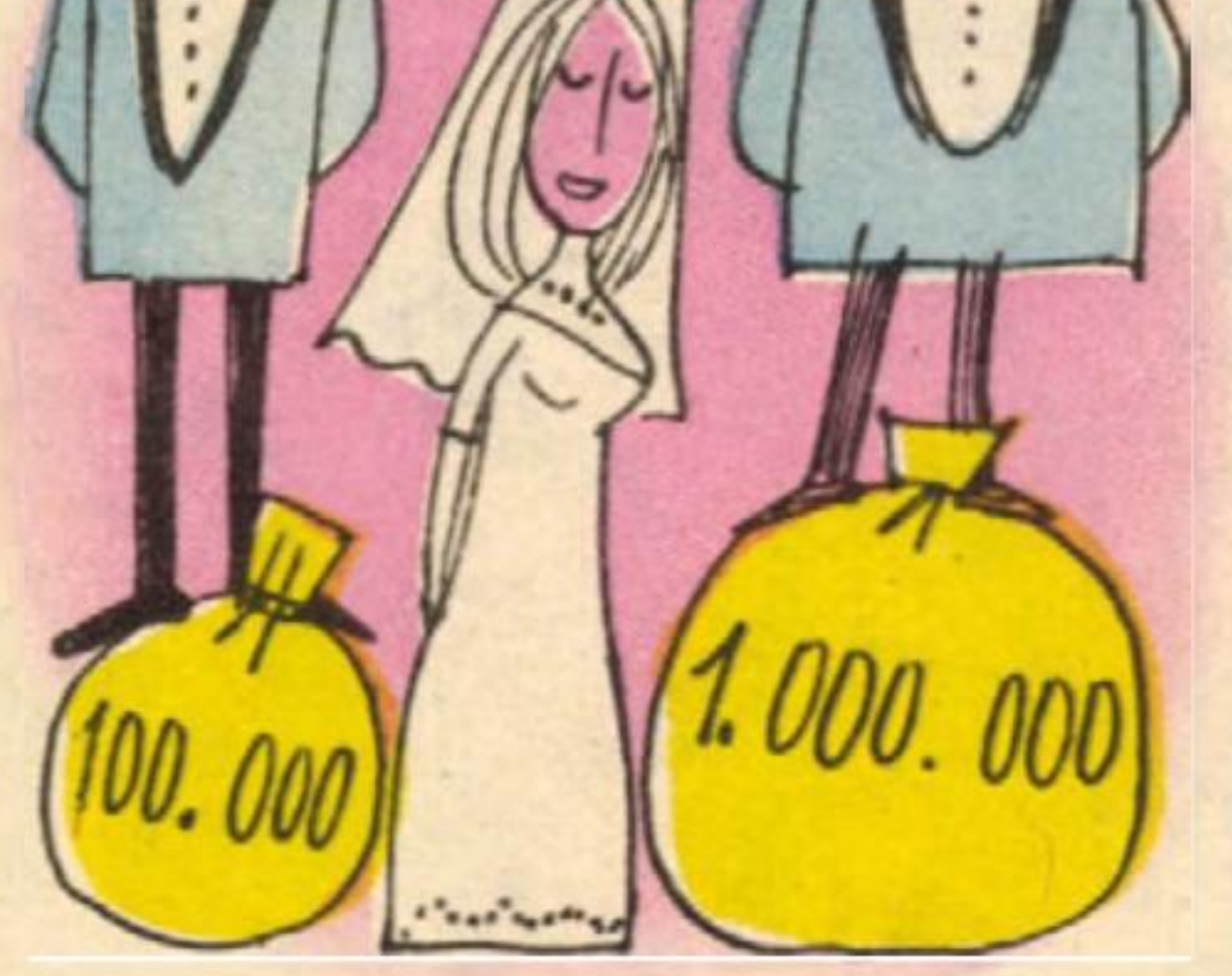

***

Si duo faciunt idem, non est idem — ha ketten csinálják ugyanazt, az nem ugyanaz, mondták a bölcs latinok. De mint minden ebben az életben, az idők folyamán e bölcsesség is változott. Ma például az Egyesült Államok magasabb köreiben eképpen hangzik: Si unus facit idem, non est idem — ha egy csinálja ugyanazt, az nem ugyanaz.

Bizonyos Bill Safire (ejtsd: Szefájr), negyven éves tapasztalt New York-i férfiú, írja Nixon elnök és Agnew alelnök beszédeit. Azelőtt a híres Rheingold-sör, a Pfaff-varrógép, bizonyos fagylaltfajták és hashajtók reklámfeliratait készítette. Az utóbbi időben főleg Agnew szélsőjobboldali frázisgyűjteményét gazdagítja. „Nemtelen nábobok negativizmusa",— mármint a tömegek béketörekvése. „A história hisztérikus hipochonderei" — mármint az amerikai békeharcosok, adta Mr. Safire (ejtsd: Szefájr) az alelnök szájába.

— Hogy mondhatsz ilyeneket tisztességes emberek százezreire?! — tették neki a szemrehányást a minap egykori barátai.

— Én? Hogy az alelnök kikre mondja és én kikről írom — az kettő.

Hm.

Gellért Gábor

JAVASLAT AZ ÓVODA-HIÁNY MEGSZÜNTETÉSÉRE

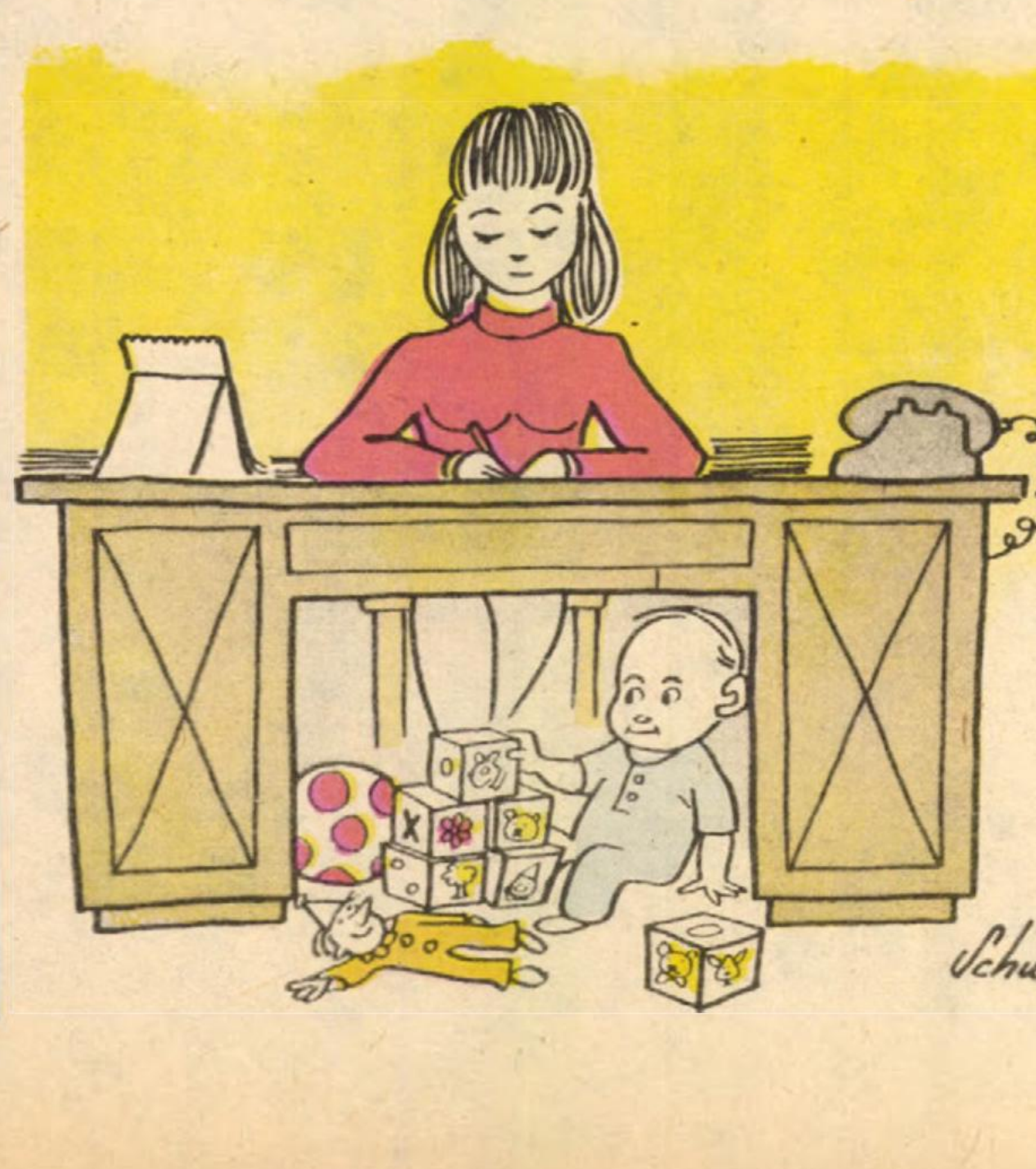

KEVESEBBEN DOHÁNYOZNAK...

Szinte érthetetlen hírt röpített világgá a UPI-hírügynökség Washingtonból. Kiderült, hogy az elmúlt évben a felnőtt amerikaiak átlagban 198 csomag cigarettát szívtak el, holott ez a szám még sohasem süllyedt 200 alá, sőt 1963-ban 214 volt. Érthetetlen ez a visszaesés, hiszen most már orvosilag is bebizonyított tény, hogy a dohányzás ártalmas.

Vagy talán a kábítószerekkel vették fel ilyen sikeresen a harcot a dohányzás káros szenvedélye ellen?

NŐI DOLGOK

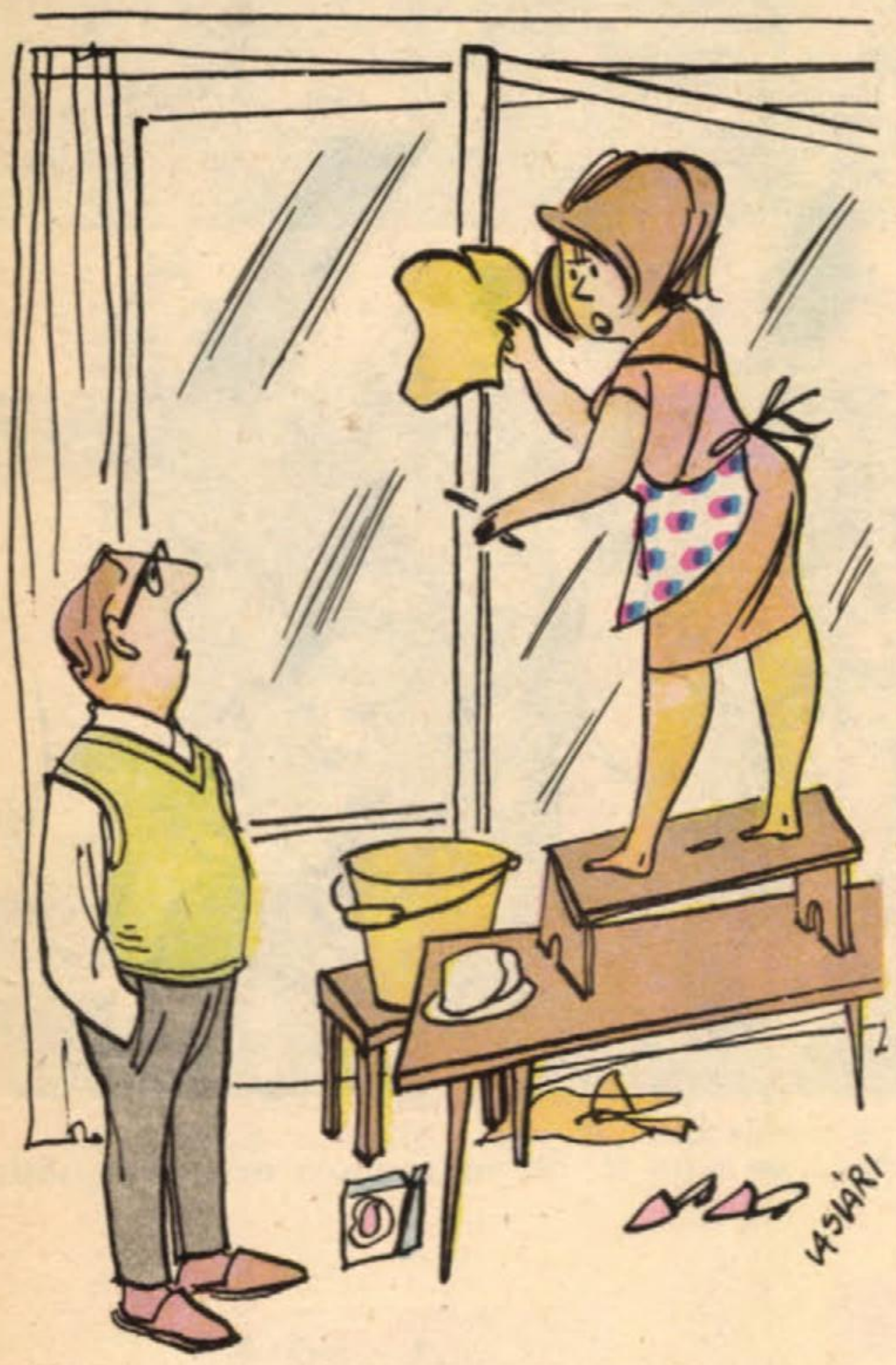

– Kell egy kis kikapcsolódás a nagymosás után...

MÁLTAI KÖVETELÉS

Szür-Szabó József rajza

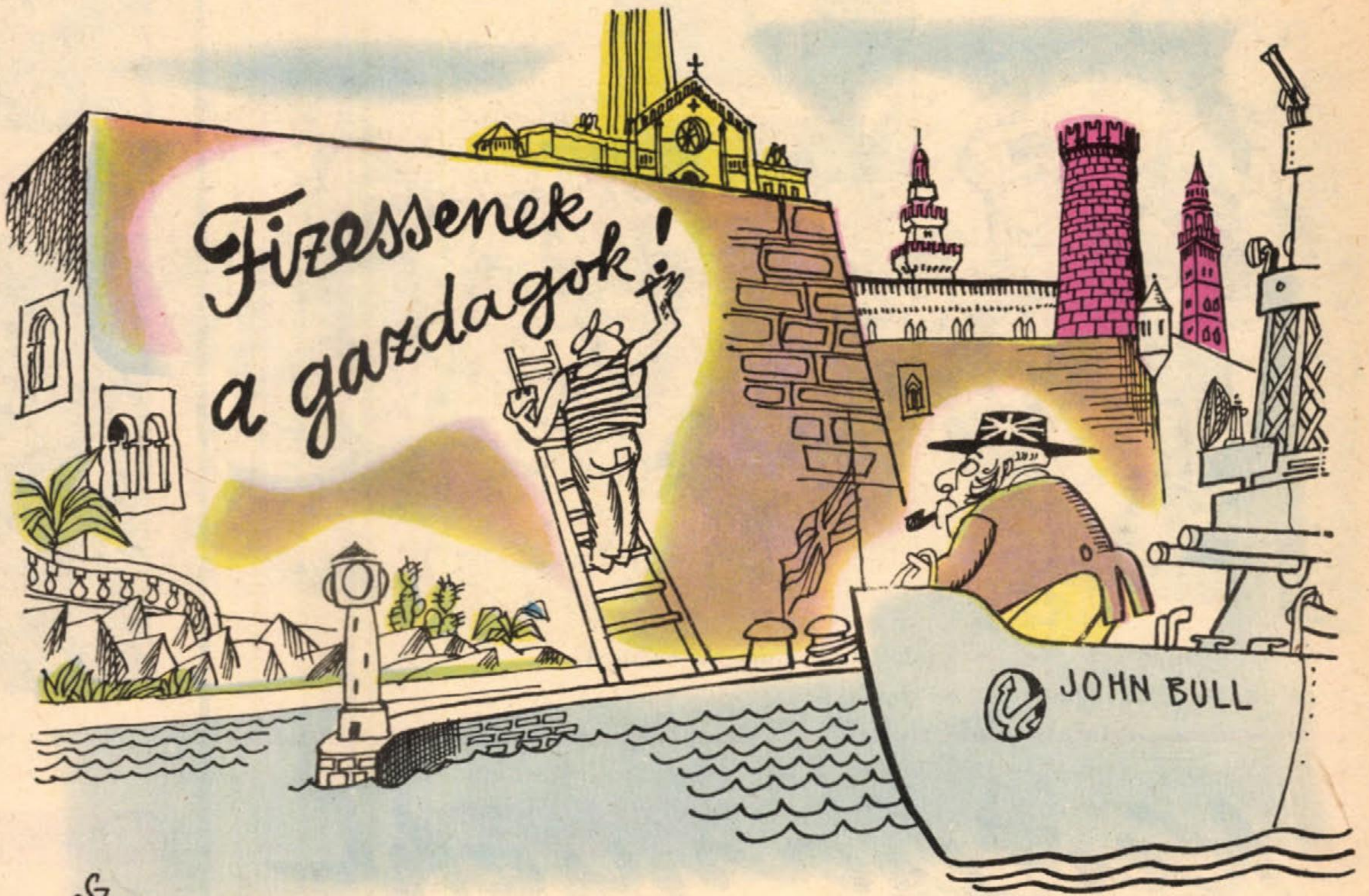

HALÁSZAT

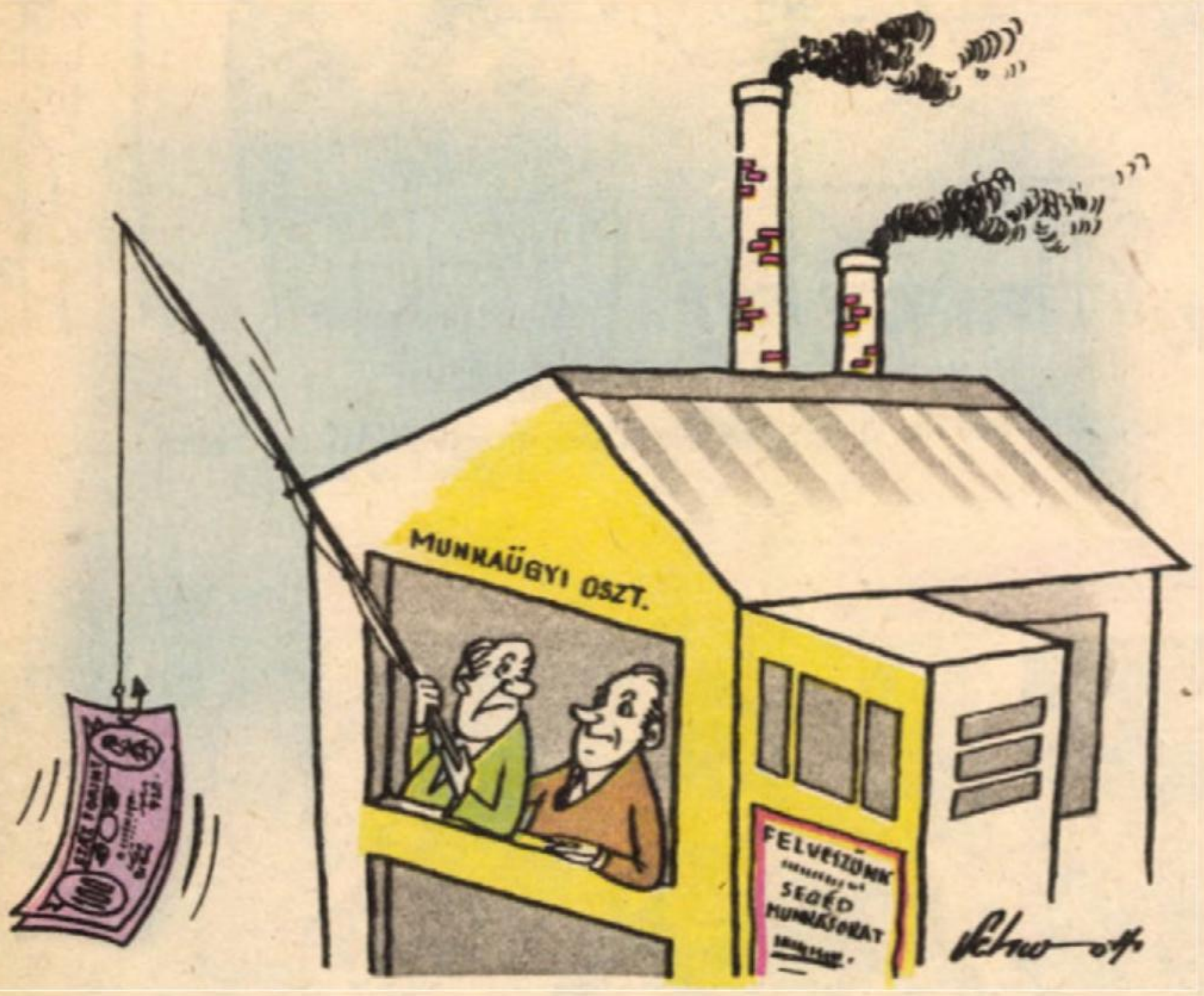

– Fogtál már néhány segédmunkást?
– Azt nem. Csak a csalétket rágják le!...

PÉKSÉGBEN

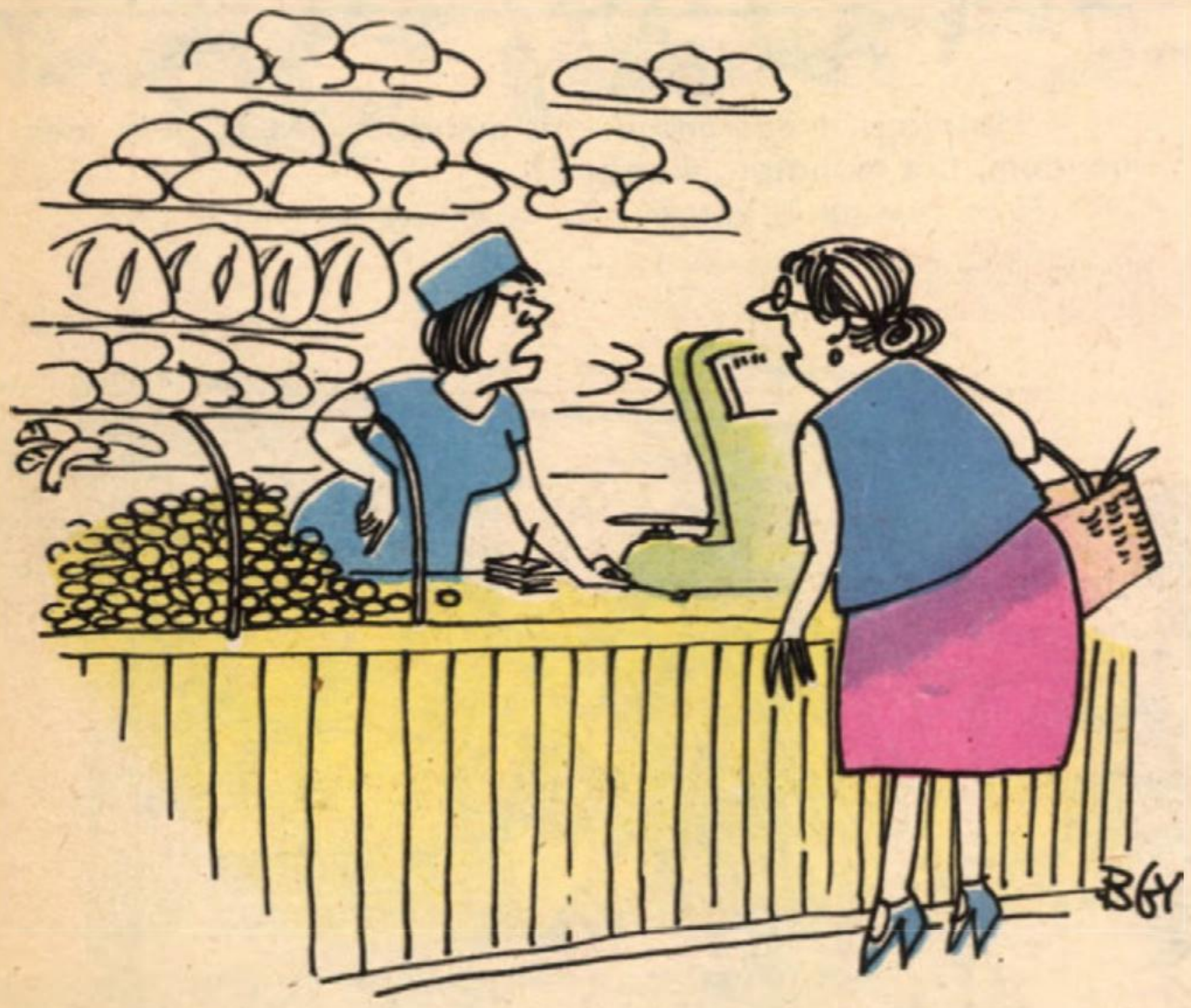

– Hányszor mondjam még, hogy ez nem pogácsa, ez zsemle!

RÉSZVÉT

Pontban tizenegy órakor léptem be a III. emelet 347-be.

A szoba négy íróasztala körül vagy tizennégy helybéli dolgozó álldogált, s egymás szavába kapva izgatottan tárgyaltak valamit.

Nem volt hivatalos félfogadási idő, engem soron kívül rendelt magához Kovács B. István kartárs, nagy előzékenyen, ügyiratom gyors elintézése céljából.

Illemtudóan meghúzódtam hát a sarokban, s vártam, hogy vége legyen a röpgyűlésnek. Közben, bár igyekeztem nem odafigyelni arra, amihez nyilván semmi közöm, akaratlanul is hallottam néhány mondatot.

— Borzasztó! — lihegte egy sárga hajú, molett hölgy — még most is úgy dobog a szívem, hogy majd kiugrik a helyéből, pedig már hat szem Valeriánát vettem be.

— Én most már szerencsére kezdek magamhoz térni — vette át a szót a számomra láthatatlan sipító szoprán —, de amikor megláttam a vért...

— Ne, ne, csak arról ne beszélj! — hurrogta le a füstfelhő közepéből a hisztérikus recsegés. — Én ma, azt hiszem, még vacsorázni sem fogok. Tudjátok, olyan borzasztóan érzékeny a vegetatív idegrendszerem...

— Magának a gyomra, nekem pedig a fejem — sóhajtott a jól fésült ősz férfiú. — Locus minoris resistentiae, azaz a legkisebb ellenállás helye... Hehehe... Kinek ez, kinek az. Magának, Irmuska, a gyomra reagál, nekem a fejem. Nincs valakinél egy Dolor?

— Szív, gyomor, fej! — legyintett a nekem háttal álló keszeg emberke. — Arra mindre van orvosság, de amit én éreztem és érzek, sőt érezni fogok... Mi értelme az egésznek, miért minden?... Előttem ilyenkor megjelenik Hamlet királyfi és azt kérdezi tőlem: Lenni, vagy nem lenni...

— Csoborka kartárs, legyen tekintettel rám, jó?! — kiáltott a kókuszhajú fiatal asszonyka. — Nem volt elég nekem, a leendő anyának, az előbbi jelenet, még maga is jön evvel a pesszimista szöveggel!

— Bocsássatok meg, gyerekek — suttogta a lila hajú néni —, de levegőre van szükségem. Nekem abban a pillanatban elakadt a lélegzetem és azóta fuldoklom.

A néni evvel kitört kollégái gyűrűjéből és az ablakhoz rohant.

A keszeg emberke ekkor észrevett engem, és megkérdezte, hogy kire tetszem várni. Megmondtam, hogy Kovács kartársra. „Ezelőtt tíz perce vitték el a mentők" — válaszolta. „Mi történt vele?" — kérdeztem én döbbenten. „Megbotlott a küszöbbe és beverte a fejét" — közölte a tényállást az emberke. Avval hátat fordított és ment vissza a röpgyűlésbe.

— Ó, embertársi részvét! — sóhajtottam föl magamban óriási fölháborodással. — Kit érdekel kollégáid közül a te sorsod, szegény Kovács kartárs?! Senkit. Mindenki csak önmagát sajnálja benned, kivéve engem.

Igen, én, egyedül én, az ügyfél aggódom, reszketek érted, s kívánom, gyógyulj meg mielőbb, mert ha máshoz kerül az aktám, az újabb három hét, de minimum!...

Sólyom László

AUTÓÚT AVATÁS

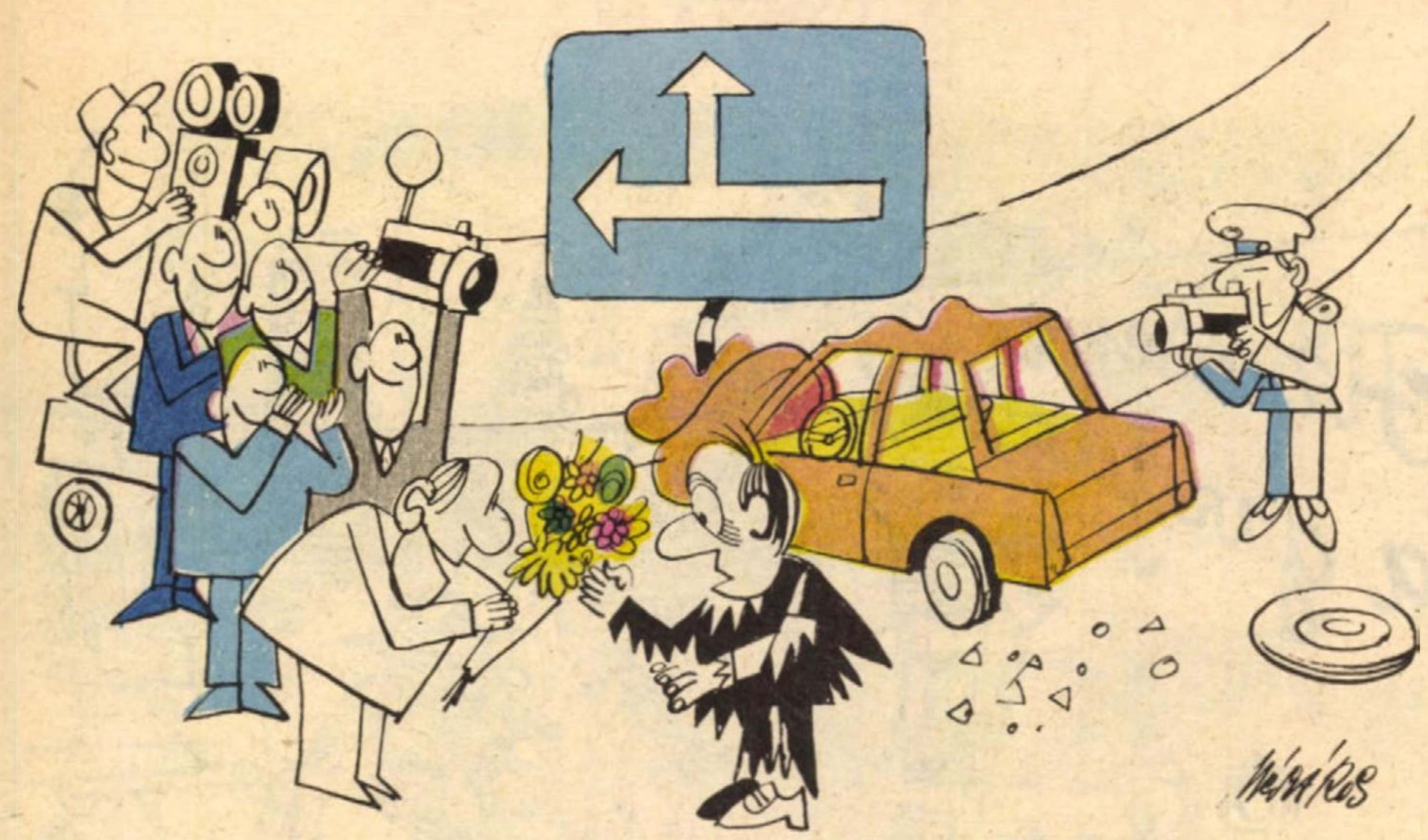

– Gratulálunk, uram, ön az első!

Kutyanyelv

I.

Már megint támadt egy vízióm:

Étterem-avatáson vagyok, vakítóan tiszta abroszon tükörfényes poharak. Nehéz, alpakka-ezüst hamutartó, a gondosság szinte lemérhető. Szép summába kerülhetett ennek az étteremnek a megnyitása.

A tröszt-igazgató nyitja meg, természetesen néhány szóval, nem nagy ügy, nincsen szükség fellengzős szertartásra.

Az étterem megnyitása mindössze ennyiből áll:

A tröszt-igazgató mosolyogva végigmegy az éttermen, belép a mosdóba, és egyetlen mozdulattal letöri a csapot.

Most már jöhetnek a vendégek.

II.

Sándor barátom — túl van a negyvenen — komoly, kipróbált nőbolond. Mentségére és balszerencséjére legyen mondva, bele is szeret a nőkbe, fülig, és együtt szenved velük, amikor véget vet a szerelemnek egy újabb szerelem.

Hosszú évek során egyetlen felhő árnyékolta be barátságunkat. A felhő Edith volt, szőke és kék szemű, igazi bárányfelhő.

Sándor egy napon leült mellém a kávéházban. A tekintete elkínzott volt.

— Tudod, hogy én nyílt vagyok — mondta. — Ugye, Edith tetszik neked?

— Igen — mondtam őszintén. — Szép és kedves.

— Akkor nagyon szépen kérlek — mondta és a cigaretta reszketett a kezében —, vedd el feleségül!

Egyszerűen nem értettem:

— Tudtommal a tied és szereted.

— Szeretem? — kiáltotta Sándor. — Őrült vagyok, annyira szeretem, hogy beleőrülök a féltékenységbe! És tudom, hogy ő szeret téged!

— Éppen úgy, mint én őt — mondtam Sándornak —, de azt is tudod, hogy nincsen közöttünk semmi.

— Akkor is! — mondta szenvedélyesen Sándor. — Ha csak arra gondolok, hogy a karjaidban tarthatod, reszketek! Csak terád vagyok féltékeny, mert tudom, hogy mennyire kedvel téged! Nagyon szépen kérlek, vedd el feleségül! Hiszen neked is tetszik!

— És ha elveszem? — mondtam kihívóan. — És hogyha minden éjszaka odabújik hozzám? Akkor jobb lesz neked?

— Jobb! — kiáltotta Sándor könyörgő szemekkel.

— Akkor nem leszel rám féltékeny? — kérdeztem mérgesen.

— Hülye vagy? — mondta Sándor. — Egy törvényes férjre?

— Nem veszem el — mondtam neki. — Pukkadj meg a féltékenységtől, nem kell a nőd!

III.

Legényéletem során gyakorta kerültem olyan helyzetbe, hogy ennem kellett és a táplálékot magamnak kellett előállítani, lakásom négy szürke fala között. Így jutottam arra a felfedezésre, hogy a szakácskönyveknek semmi értelmük. A szakácskönyv ugyanis minden esetben így kezdődik:

„Végy öt tojást, fél kiló burgonyát, kis tejfelt, borsot stb. . . .”

Vagy:

„Végy fél kiló hátszínt, petrezselymet, kis fej karfiolt . . .” Vagy: „Végy ezt és ezt . . . vagy vegyél hozzá amazt és emezt . . .”

De mindig ezzel kezdődik a szakácskönyv: „Végy . . .” Namármost:

Az ember nem vett ezt és azt, mert utált tolongani a közértben. Vagy venne, de már későn ébredt rá, hogy vacsoráznia kellene. Akkor sincsen már „végy . . .”

Az igazi szakácsművészet ott kezdődik, hogy este tizenegy órakor kimegyek a konyhába, megnézem, mi *van* és abból lesz a vacsora.

Néhány receptemet most ismertetem:

Sajtos mandarin tejfölösen, pírított kockákkal.

Paradicsomos tejbegríz, héjában főtt tojással, vegyesbefőttel.

Diós-kolbász, halászlékockából, uborkaszósszal.

Olajban sült káposztás makaróni, vaníliás cukorral.

Tea, befőttes üvegben.

Az utóbbit csinálom legszívesebben, amikor már nincsen tiszta bögrém.

Somogyi Pál

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi az abszolút becsületesség?

Szűr Szabó József:

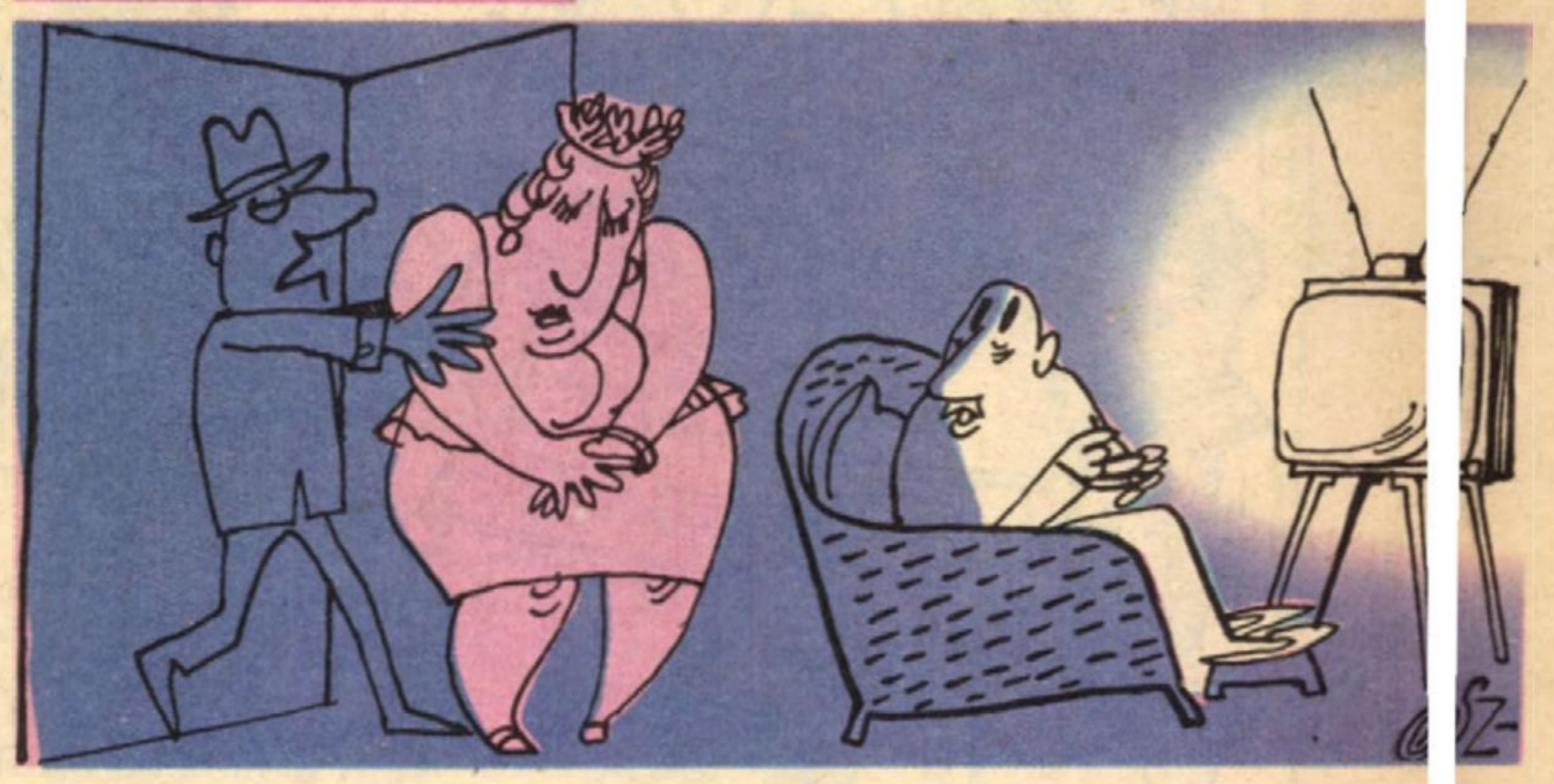

– Ha harminc év után is, de visszaadom az asszonykádat!

Dallos Jenő:

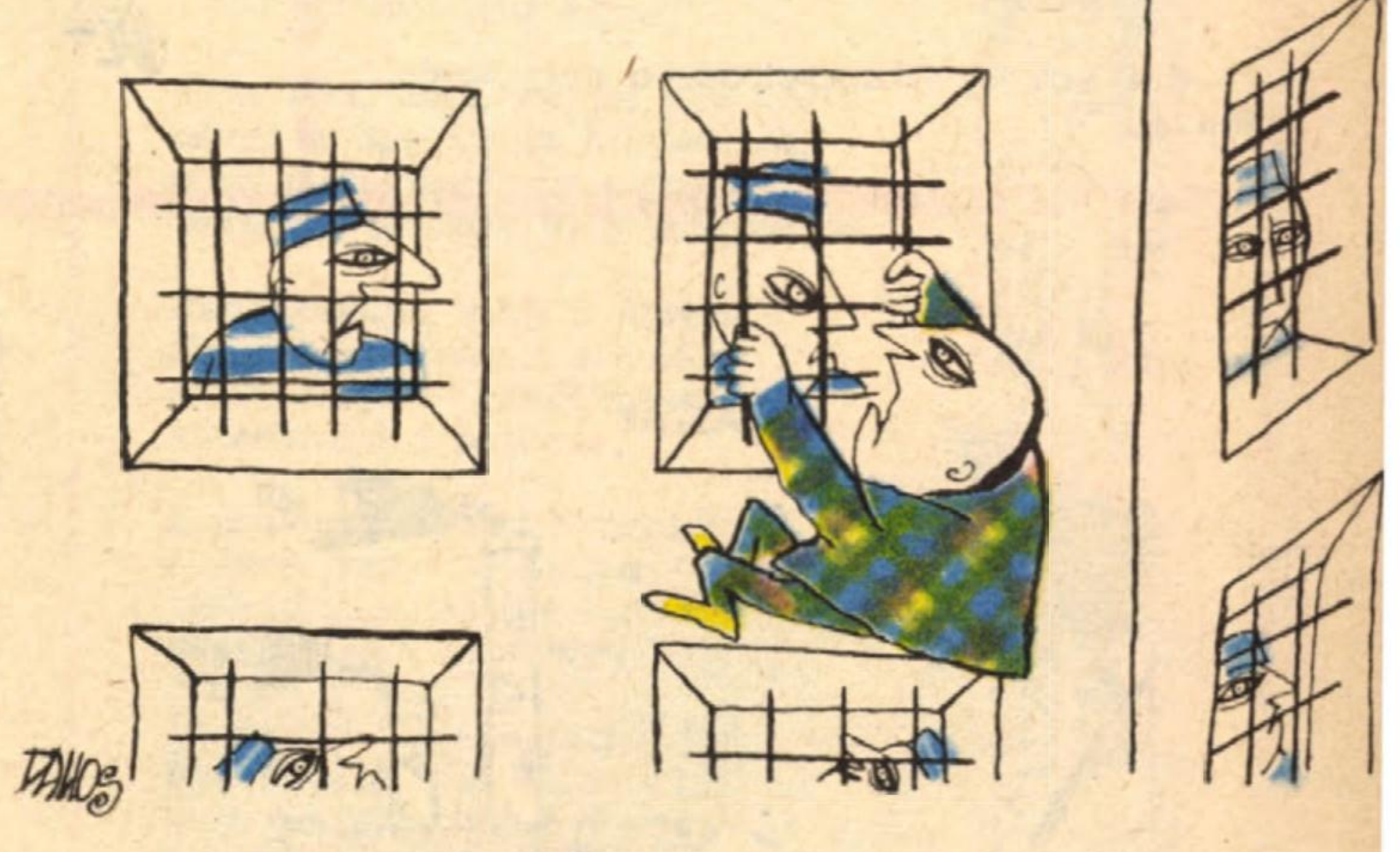

– Engedjenek be, megvan rá az okom . . .

Mészáros András:

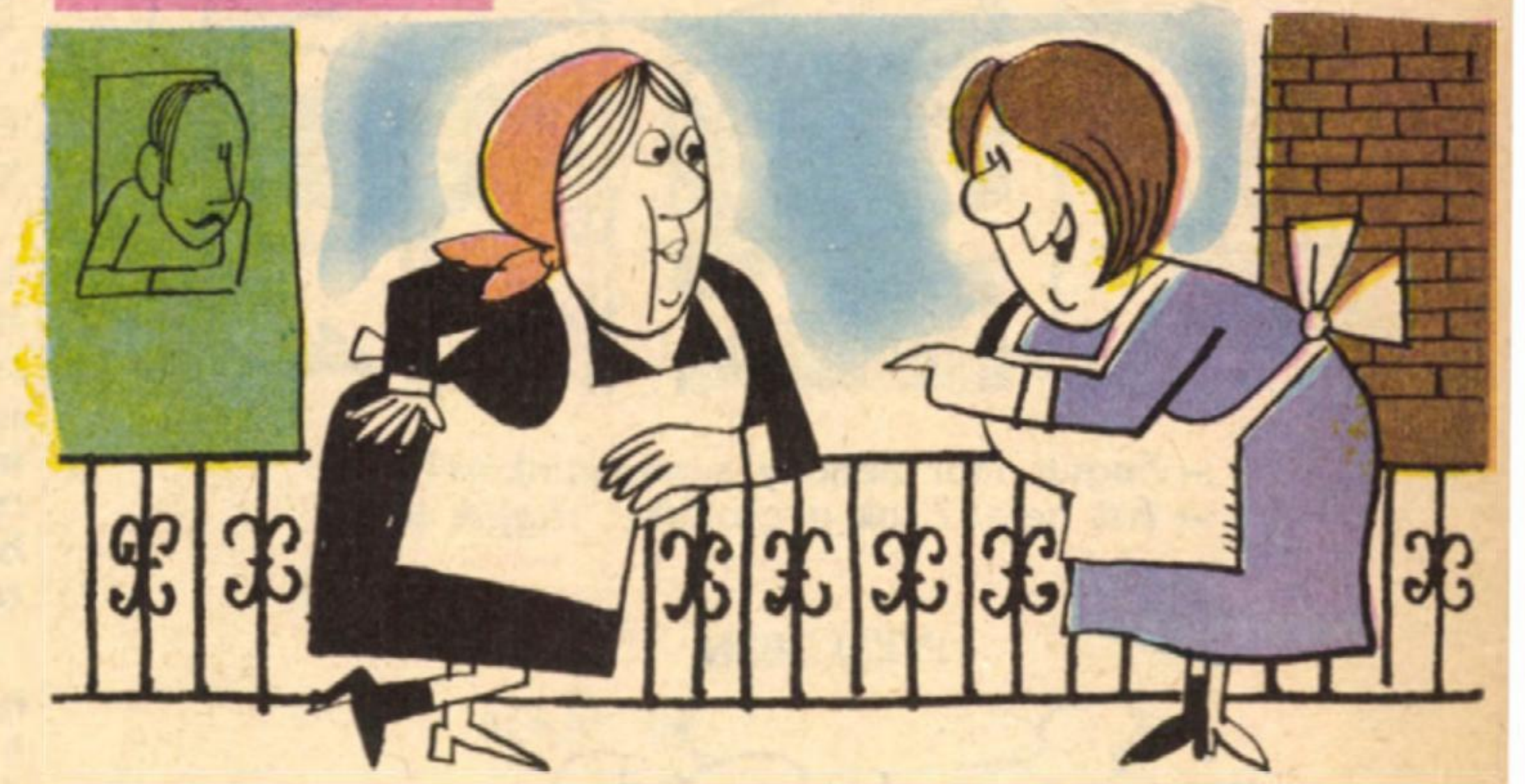

– Ha maga megmondja, mit mondott rólam, én is meg mondom, mit mondtam magáról!

Erdei Sándor:

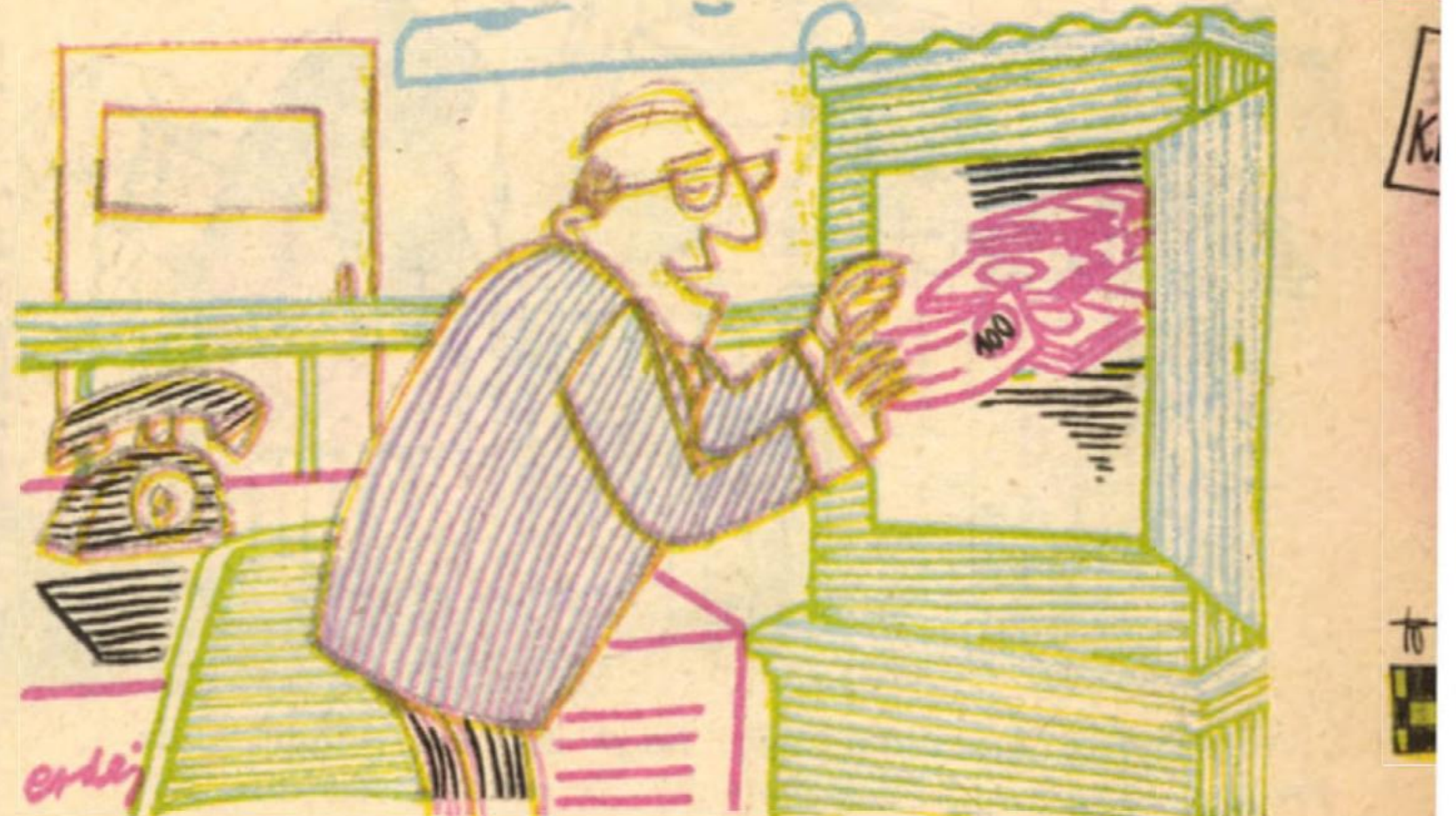

– Ha csak annyit sikkaszt, amennyire szüksége van . .

Takács Imre:

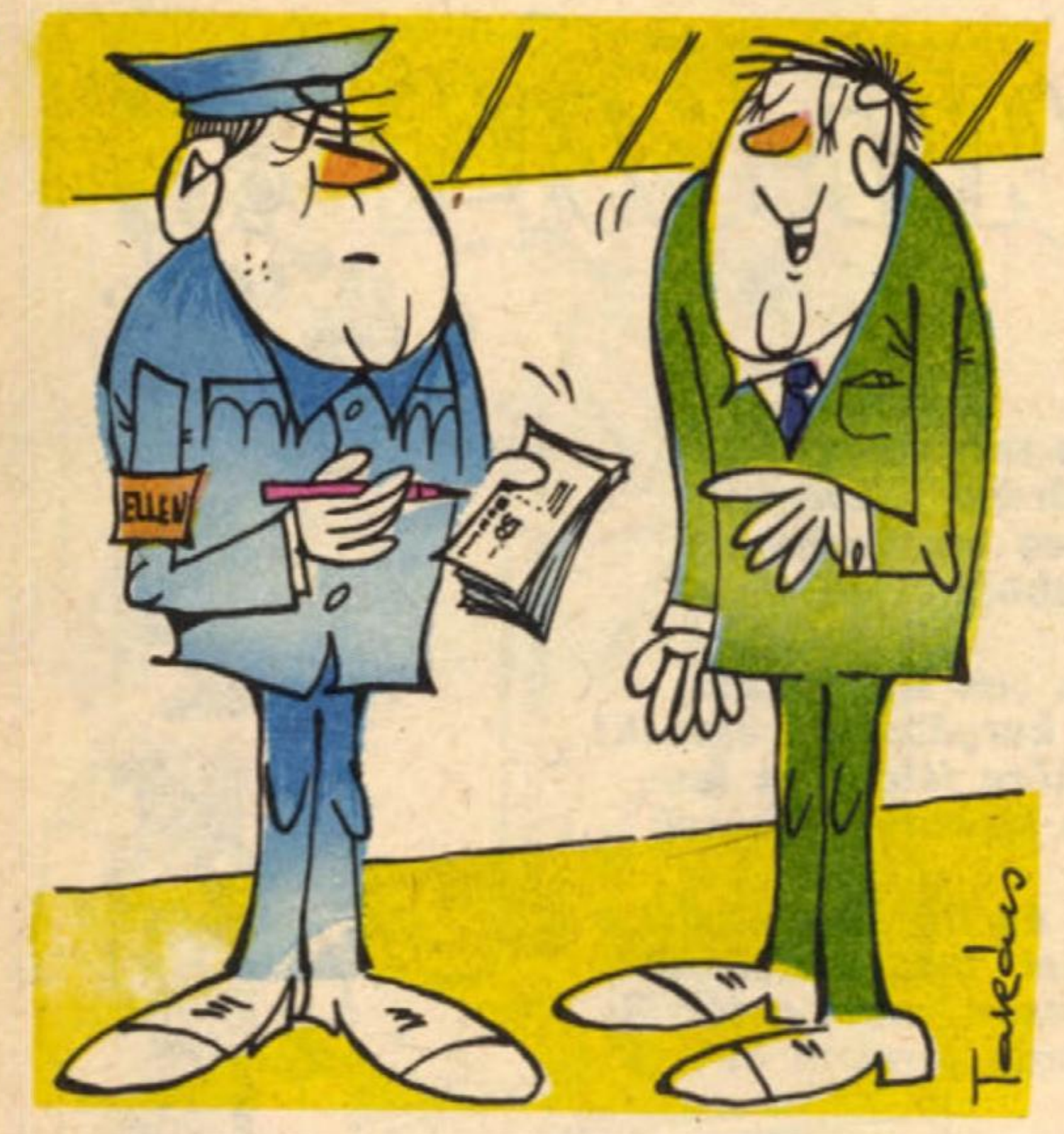

– Még egy ötvenforintos büntetést tessék kiírni, mert a múlt héten is blicceltem egyszer!

Vasvári Anna:

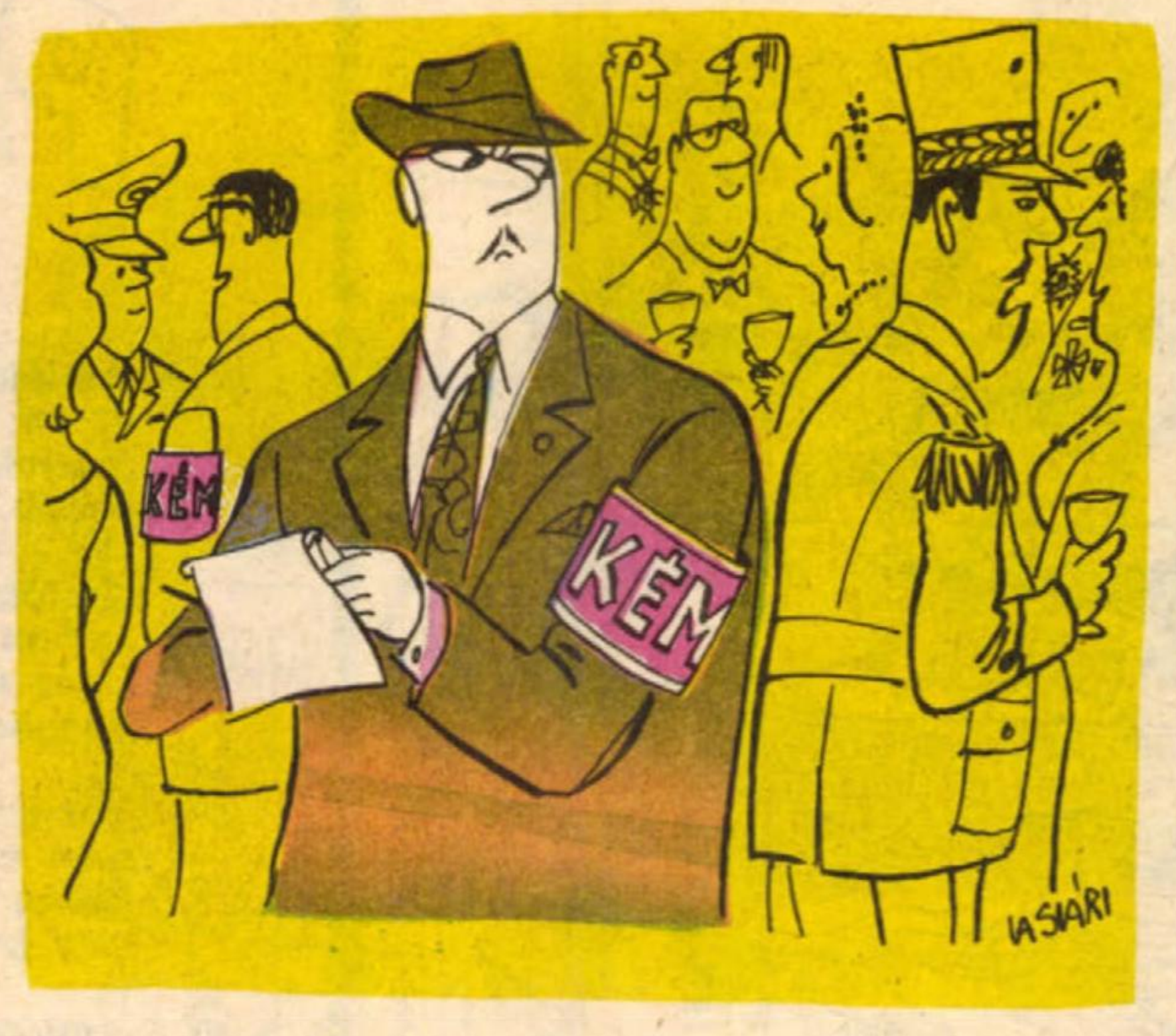

– Ez.

Balázs-Piri Balázs:

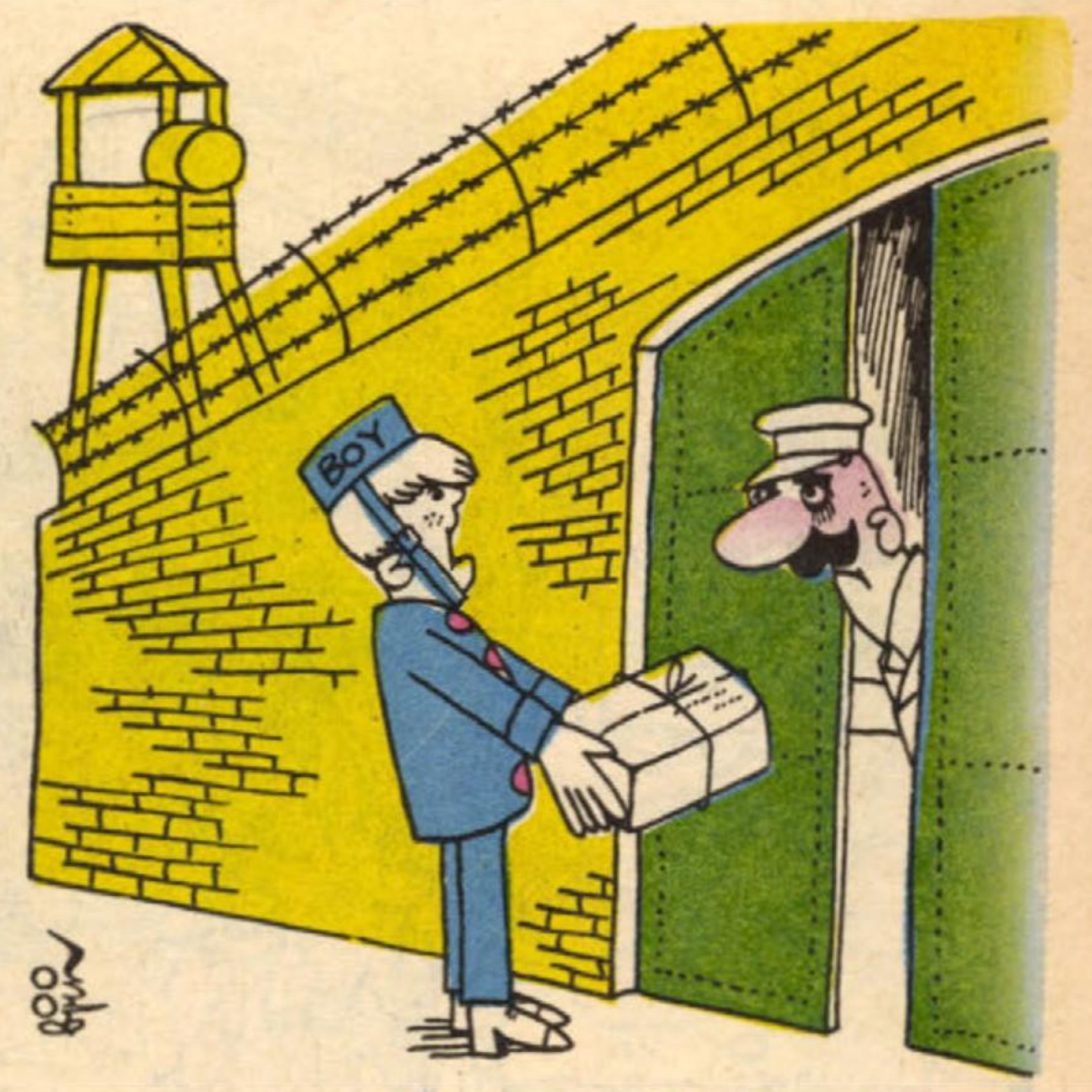

– Ha valaki a börtönből való szökés után visszaküldi a rabruhát . . .

Endrődi István:

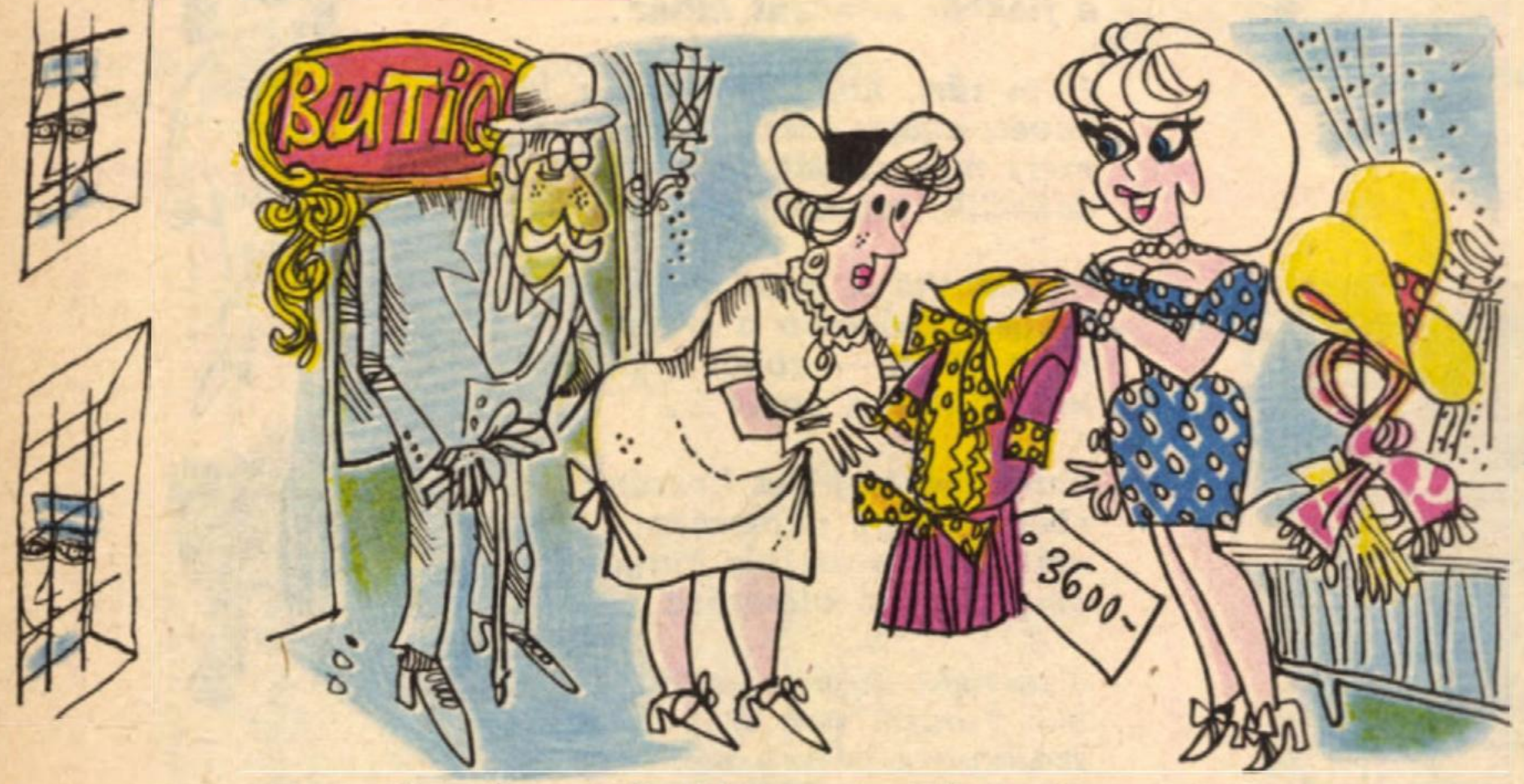

– Egyedi modell. Még csak kétezernégyszázhatvanöt darabot adtunk el belőle . . .

Barát József:

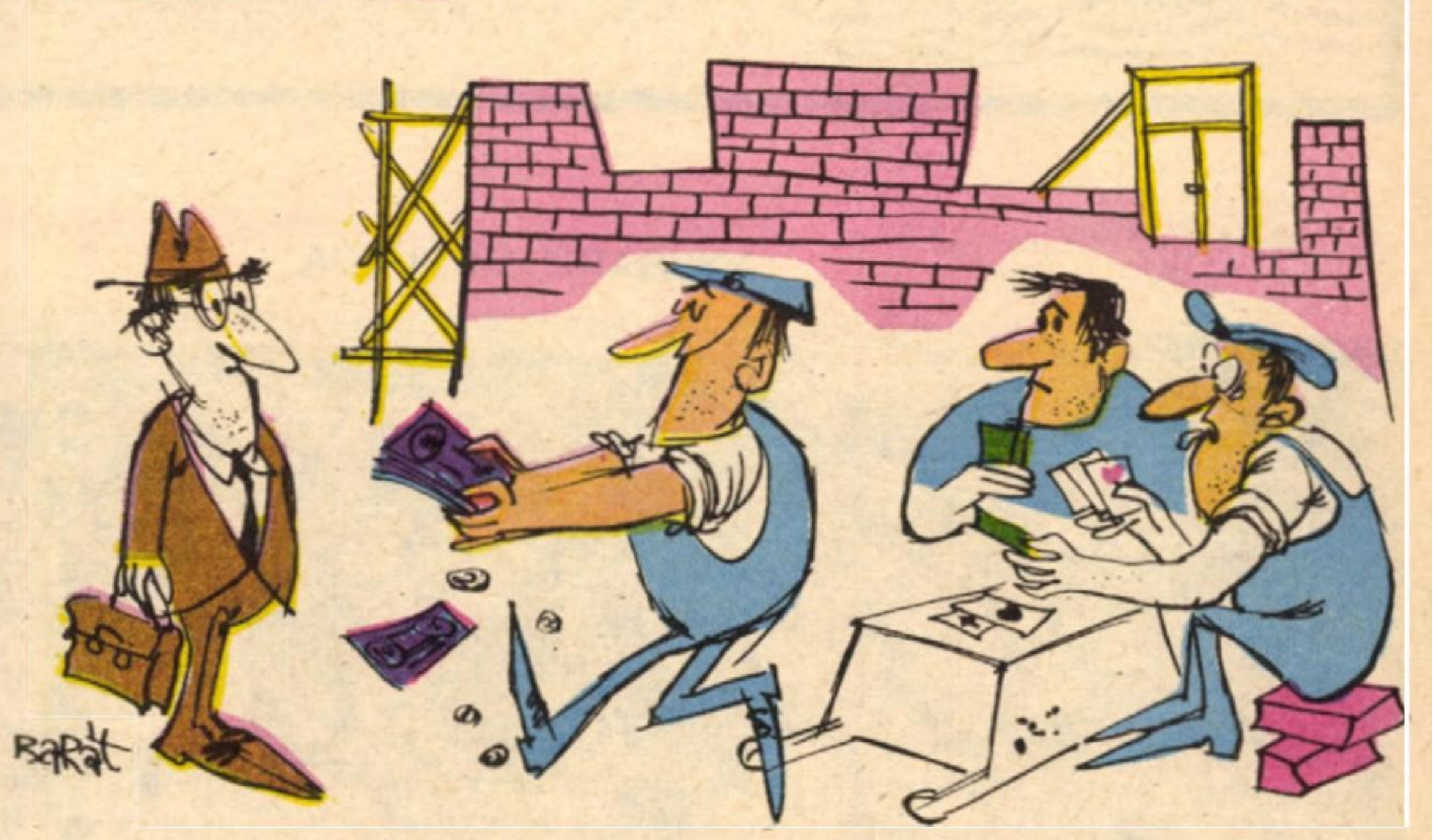

– A zsugán nyert pénzt az építtetőnek adni.

Fülöp György:

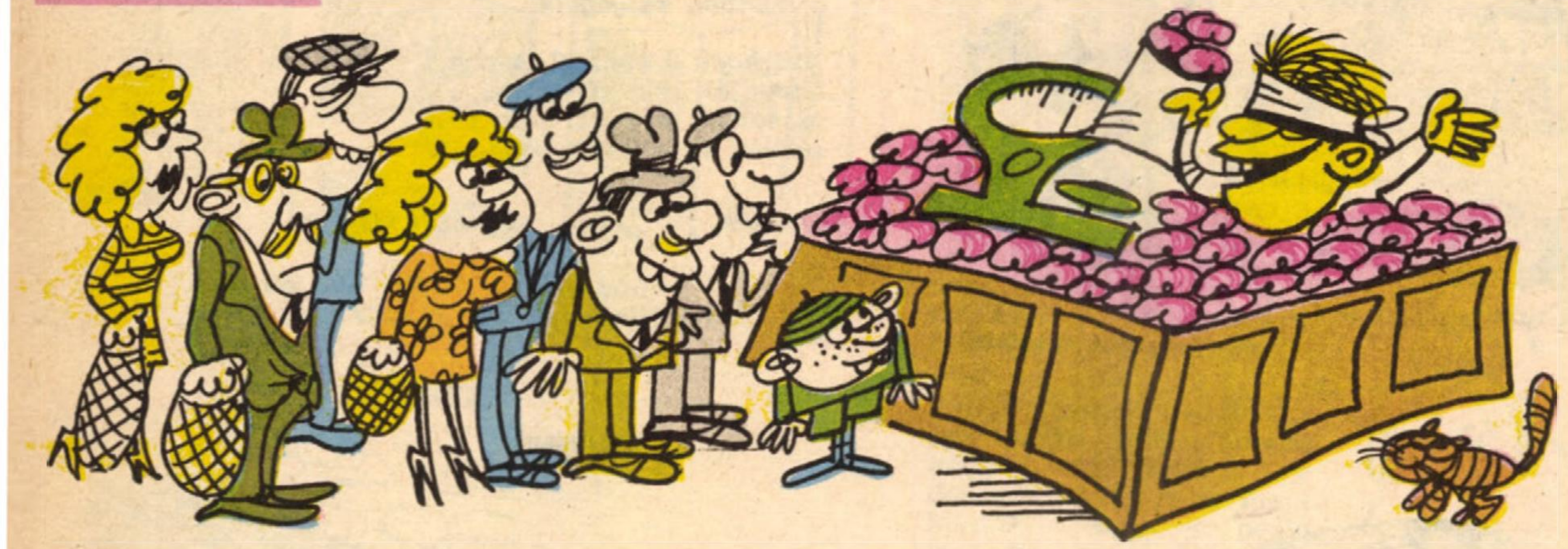

– Így nem mondhatja a kedves vevő, hogy csak az apraját válogattuk ki.

Sajdik Ferenc:

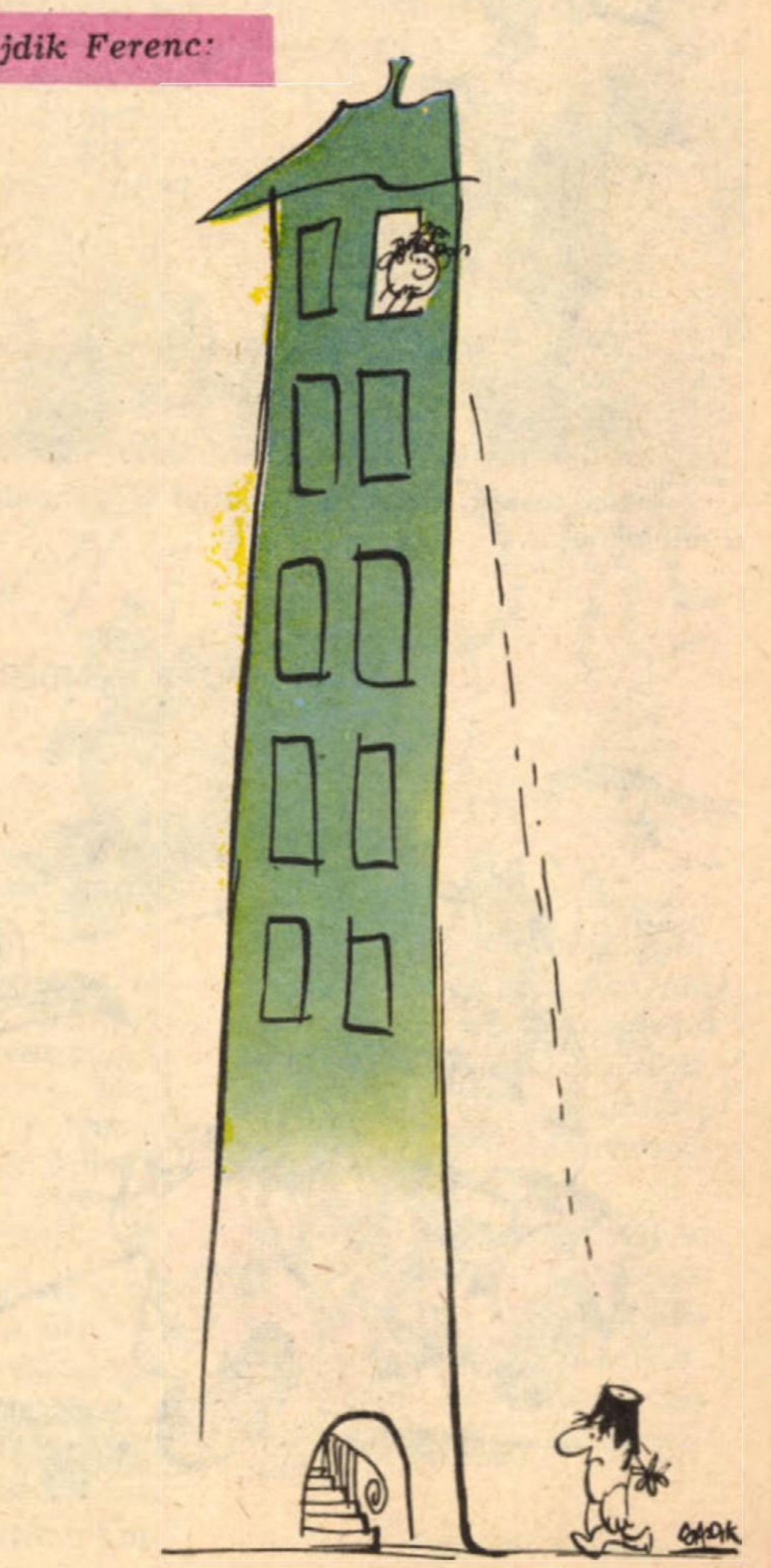

– Visszavinni a tejünkre esett cserepet.

Tót Gyula:

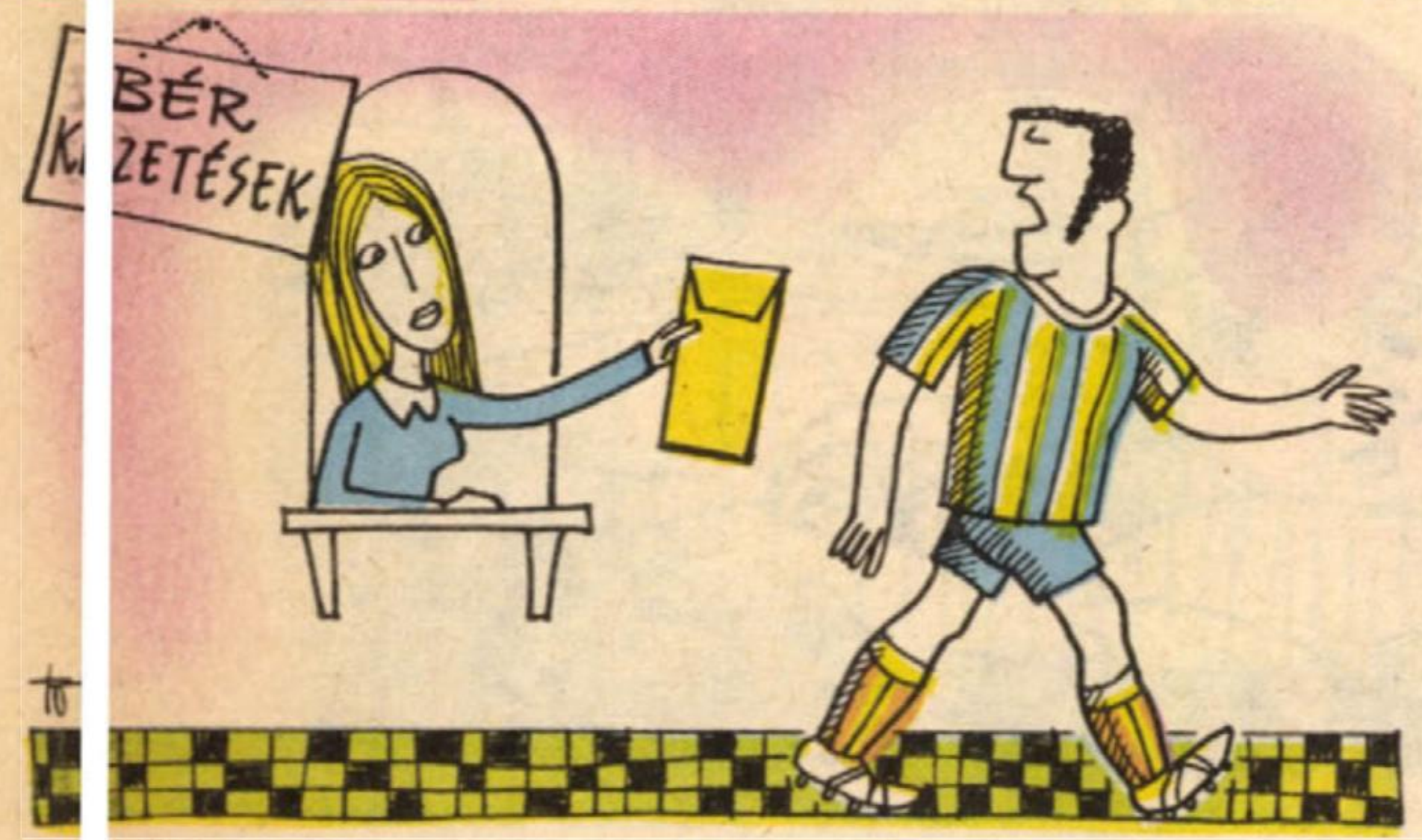

– Kérem, ez nem jár nekem, egész hónapban nem n ntem be a munkahelyemre . . .

Brenner György:

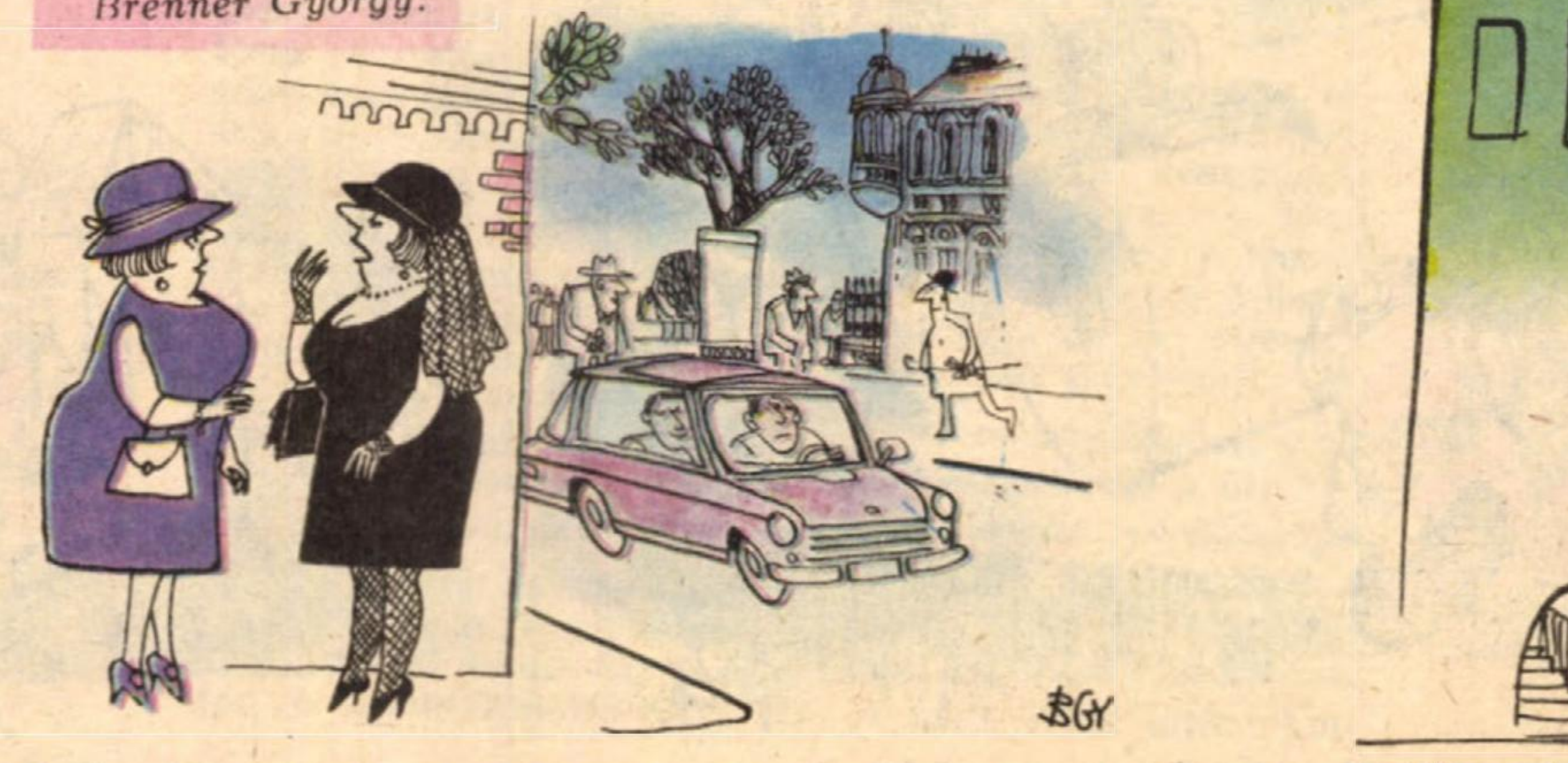

– Visszaadta lelkét a teremtőjének.

BÁL A JACHTON

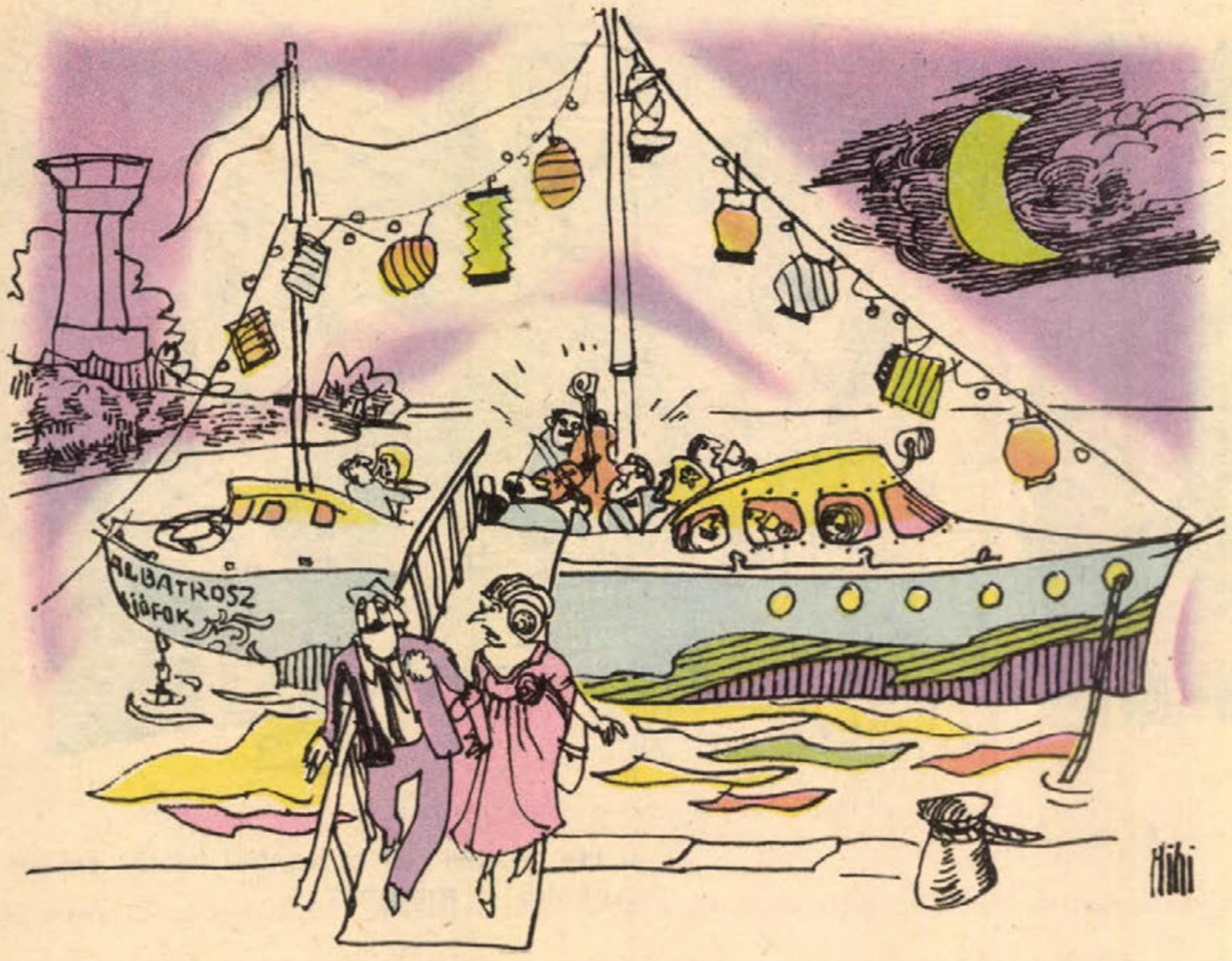

– Túl sokat ittál, Dezső! Folyton Onassisnak szólítottad a tulajdonost . . .

NYUGATNÉMET BUNDA

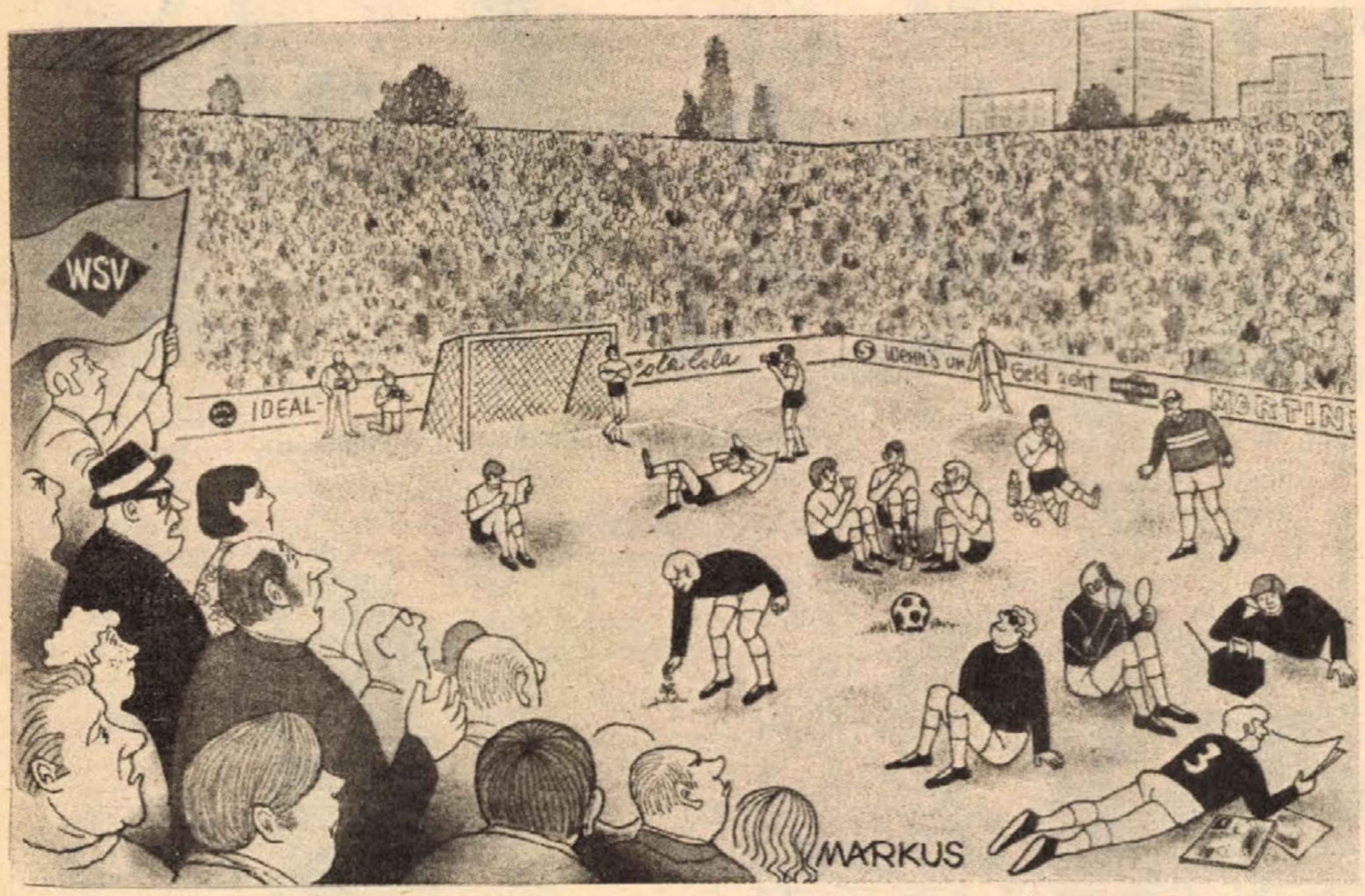

– No, tessék, ez az eredmény! Ugyanannyit fizettünk az ellenfél játékosainak, mint az a mieinknek . . .

(„Quick", München)

Puli-Buli

Amióta van egy pulink,
az én drága feleségem
jószívűen megosztja a
derék ebbel eleségem . . .

Amióta van egy pulink,
engem kutyába se vesznek!
(Már előre félek, mi lesz,
hogyha kiskutyái lesznek . . .)

Bár az én hű pulikutyám
nem esett még szerelembe,
(talán azért, mert a térről
este korán terelem be . . .)

Amióta van egy pulink,
minden szomszéd csonttal traktál,
(csontkollekciónkkal dugig
megtelne egy tágas raktár . . .)

A mi pulink nagyon virgonc,
s olyan ébeř, mint a hiúz!,
az asztalról mindent leránt,
a fiókból mindent kihúz . . .

Nem tűri, hogy reggel pár korty
kávét, avagy szeszt hörpintsek,
mert már várják őt a foxik,
dakszlik, tacskók meg szőrpincsek . . .

Bundácskája, mint a korom,
fényes cipőgomb a szeme,
neve: Nusi — ebből könnyen
kideríthető a neme . . .

Eztán bárki jöhet hozzánk
ebédre, vagy vacsorára;
számíthat a mi kis kutyánk
vérfagyasztó vicsorára . . .

Van neki szép takarója,
van póráza, van szép örve,
szájkosara is van néki,
(attól viszont le van törve . . .)

Szóval, van a háznál bőven
mindenféle kutyaholmi,
ebéd után együtt szoktunk
a ligetben kutyagolni . . .

Azazhogy ő vonszol engem,
bámulják is a kis fürgét,
mondván: ni csak, az a puli
sétáltat egy kövér ürgét . . . !

Szilágyi György

PEDÁNS EMBER

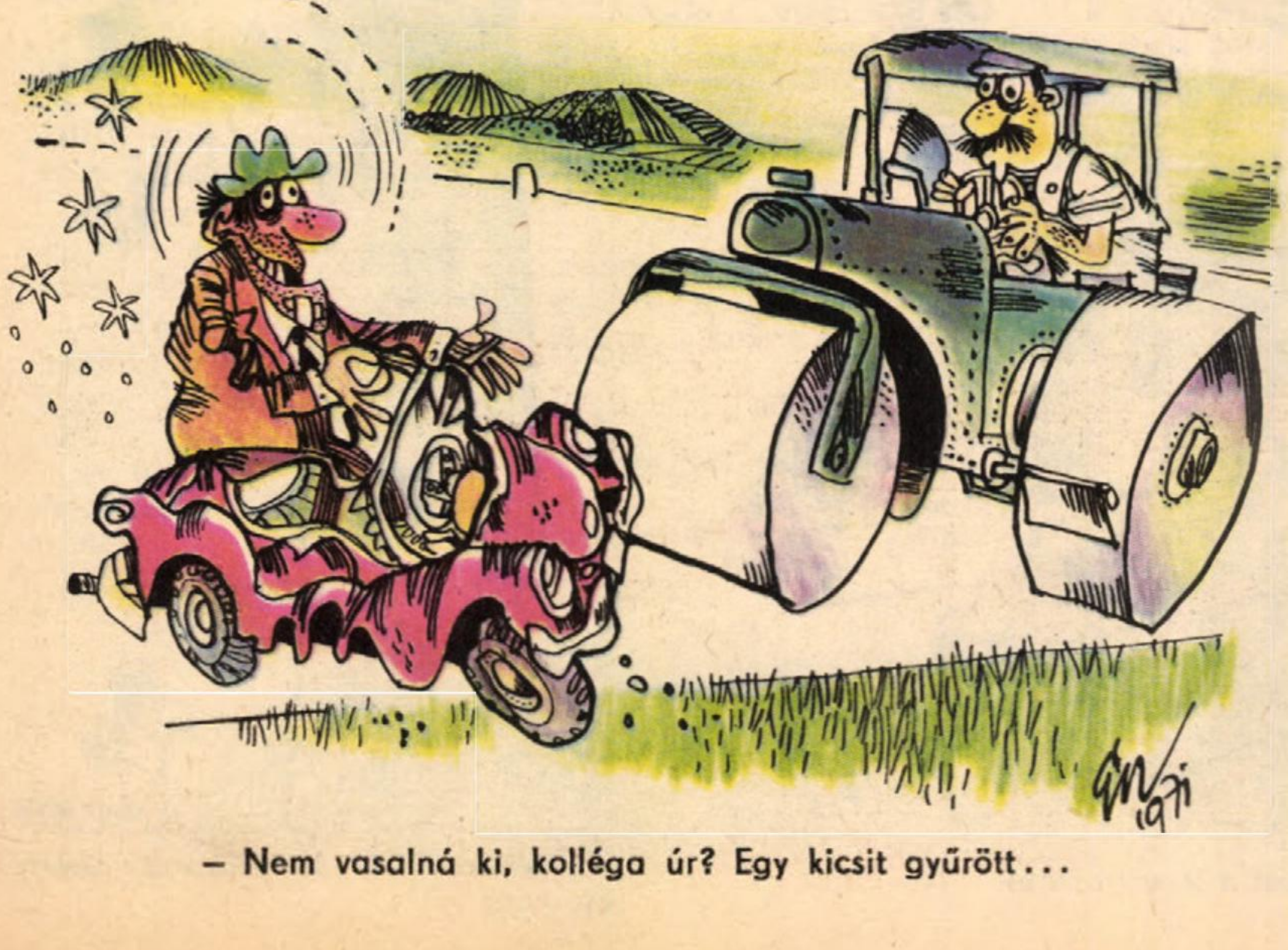

– Nem vasalná ki, kolléga úr? Egy kicsit gyűrött . . .

SOUVENIR

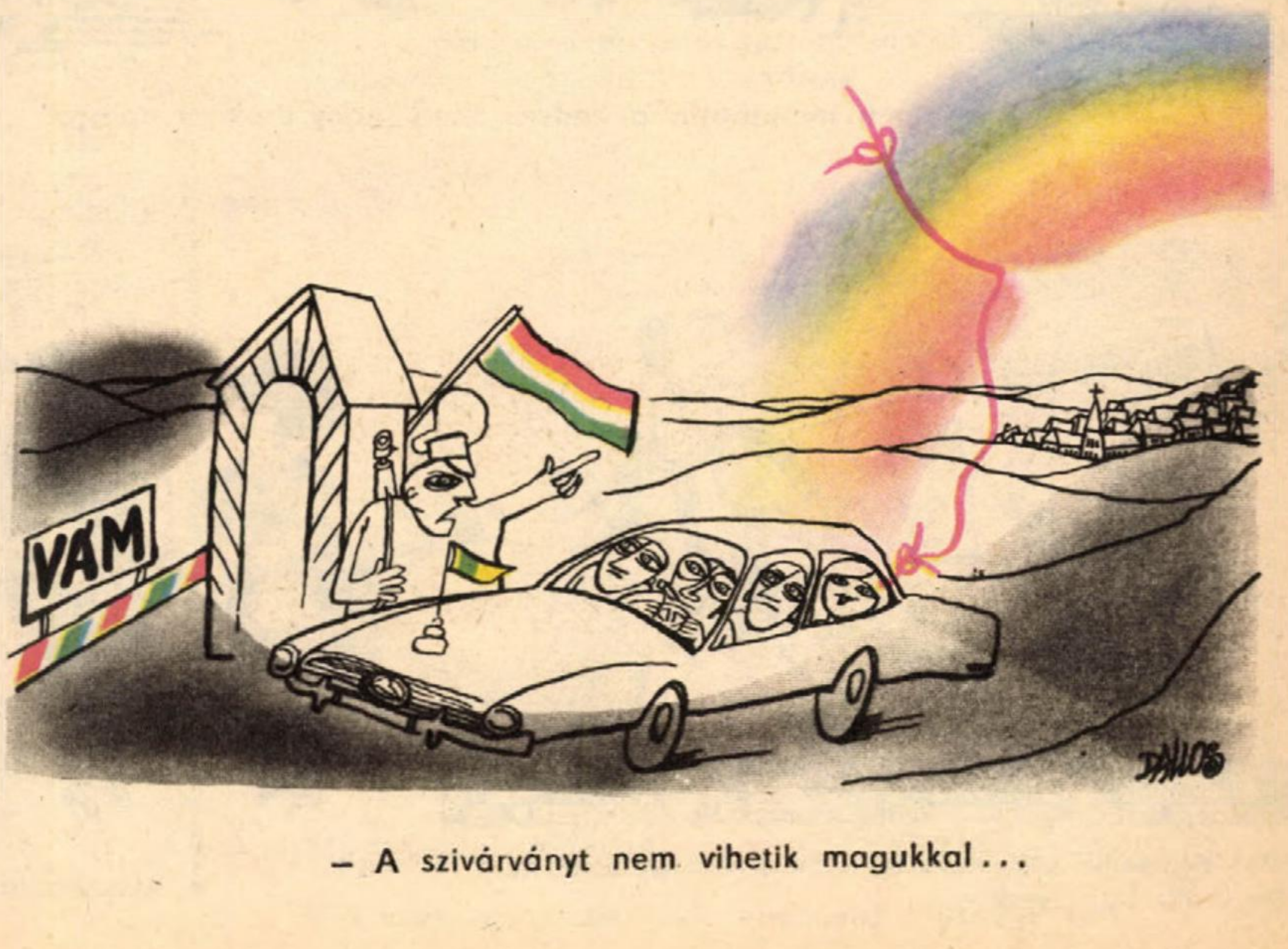

– A szivárványt nem vihetik magukkal . . .

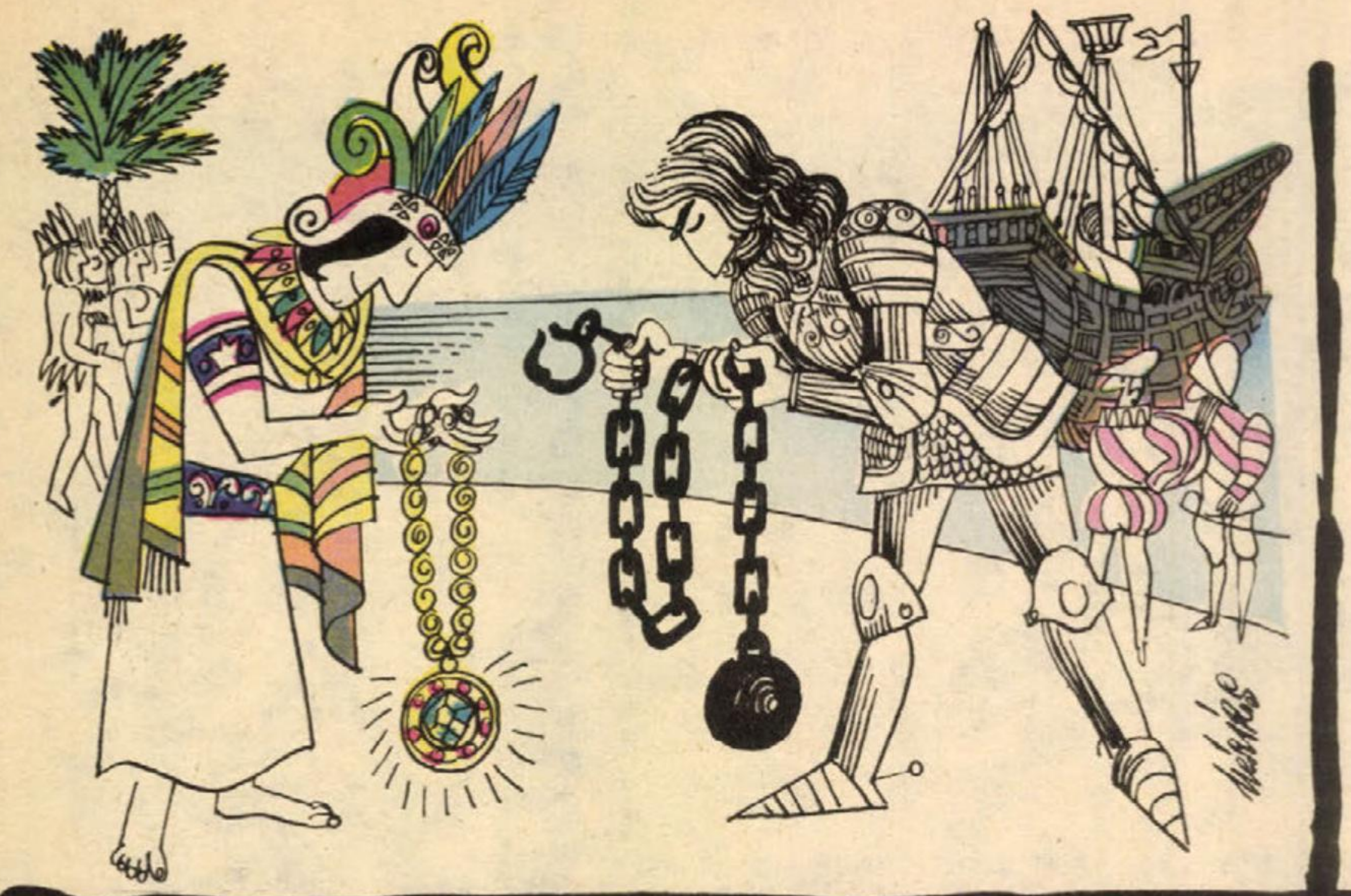

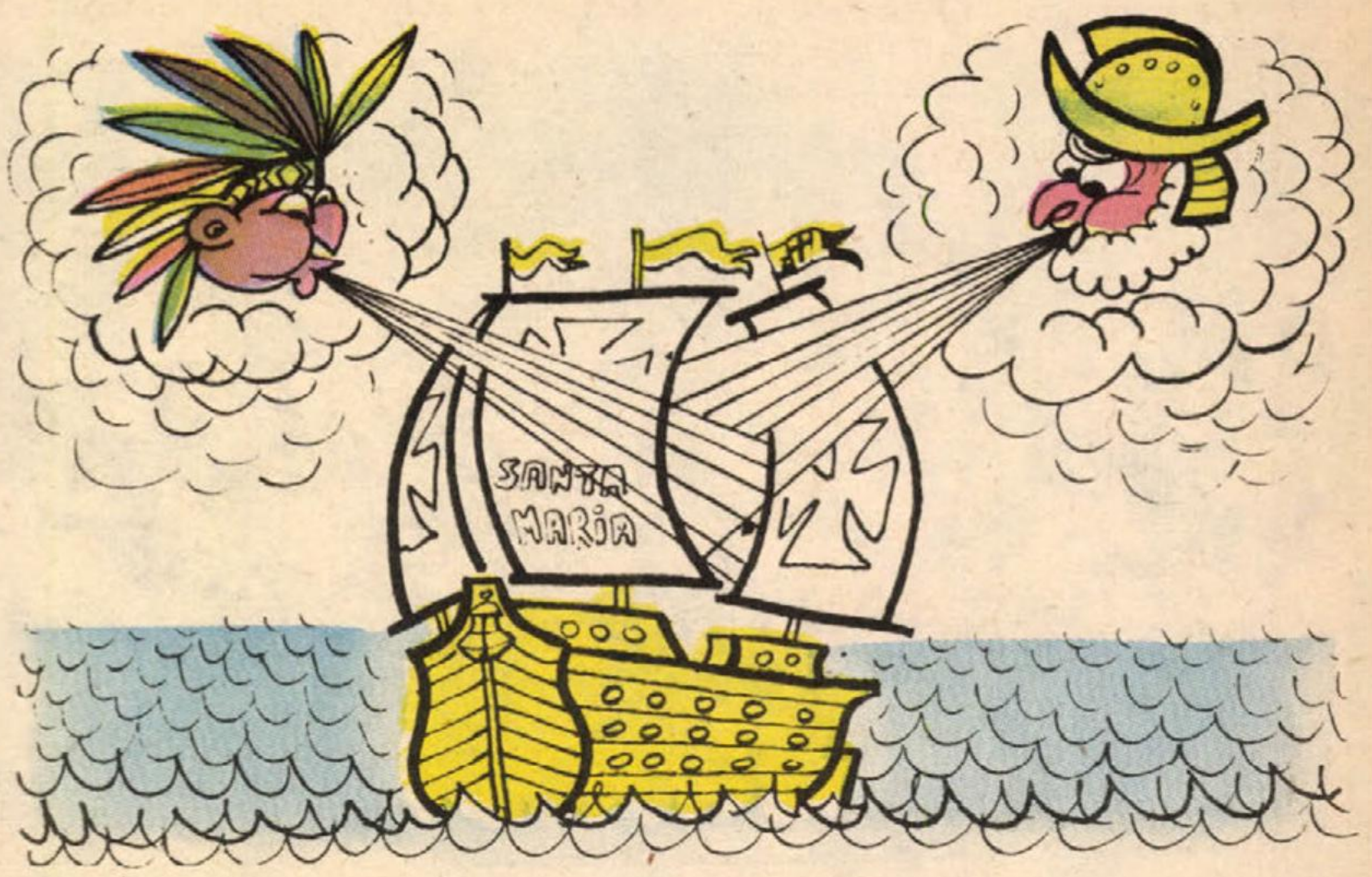
SANTA MARIA

MÉSZÁROS,
FÜLÖP,
BRENNER,
HEGEDŰS,
DALLOS,
BALÁZS–PIRI,
SAJDIK

ÚJVILÁG

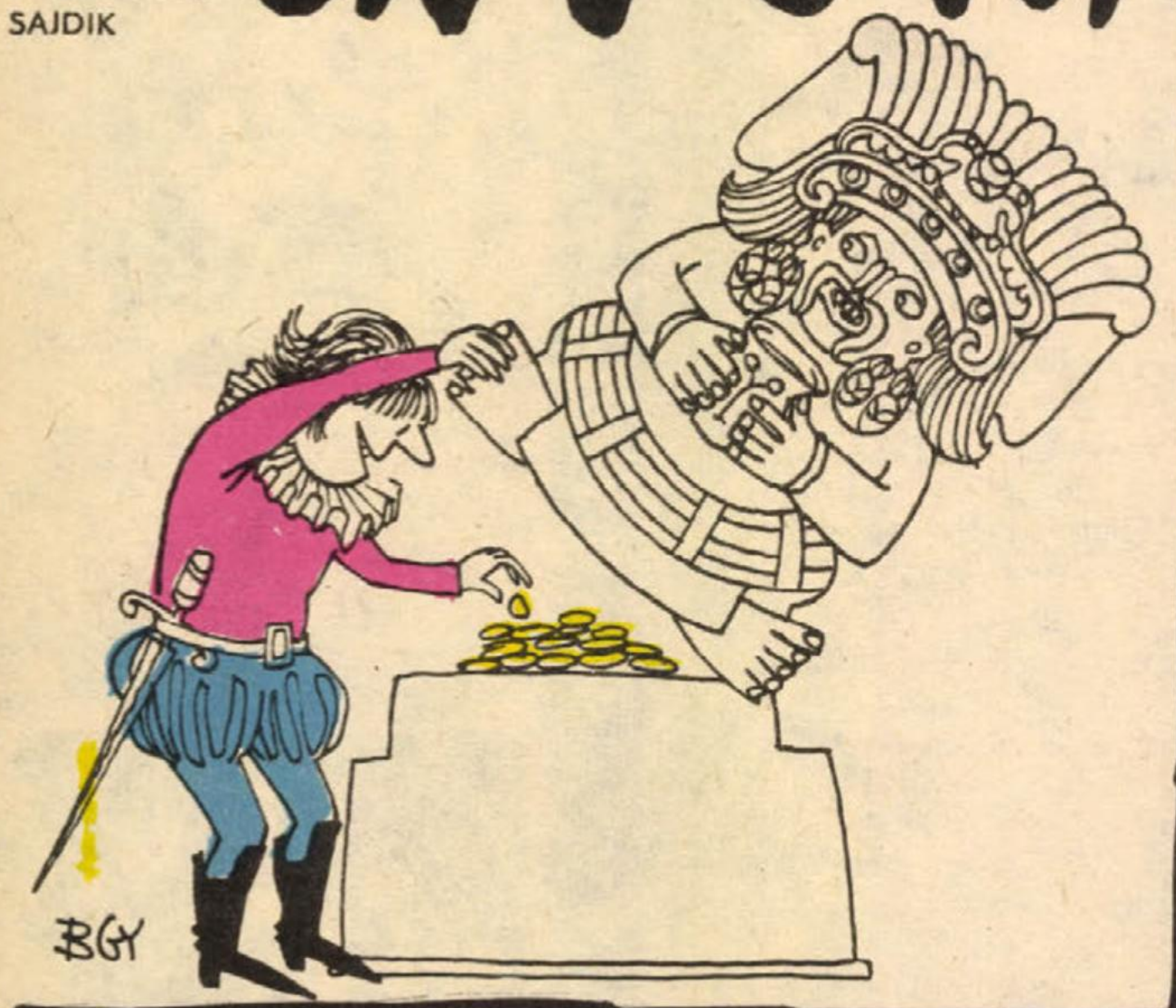

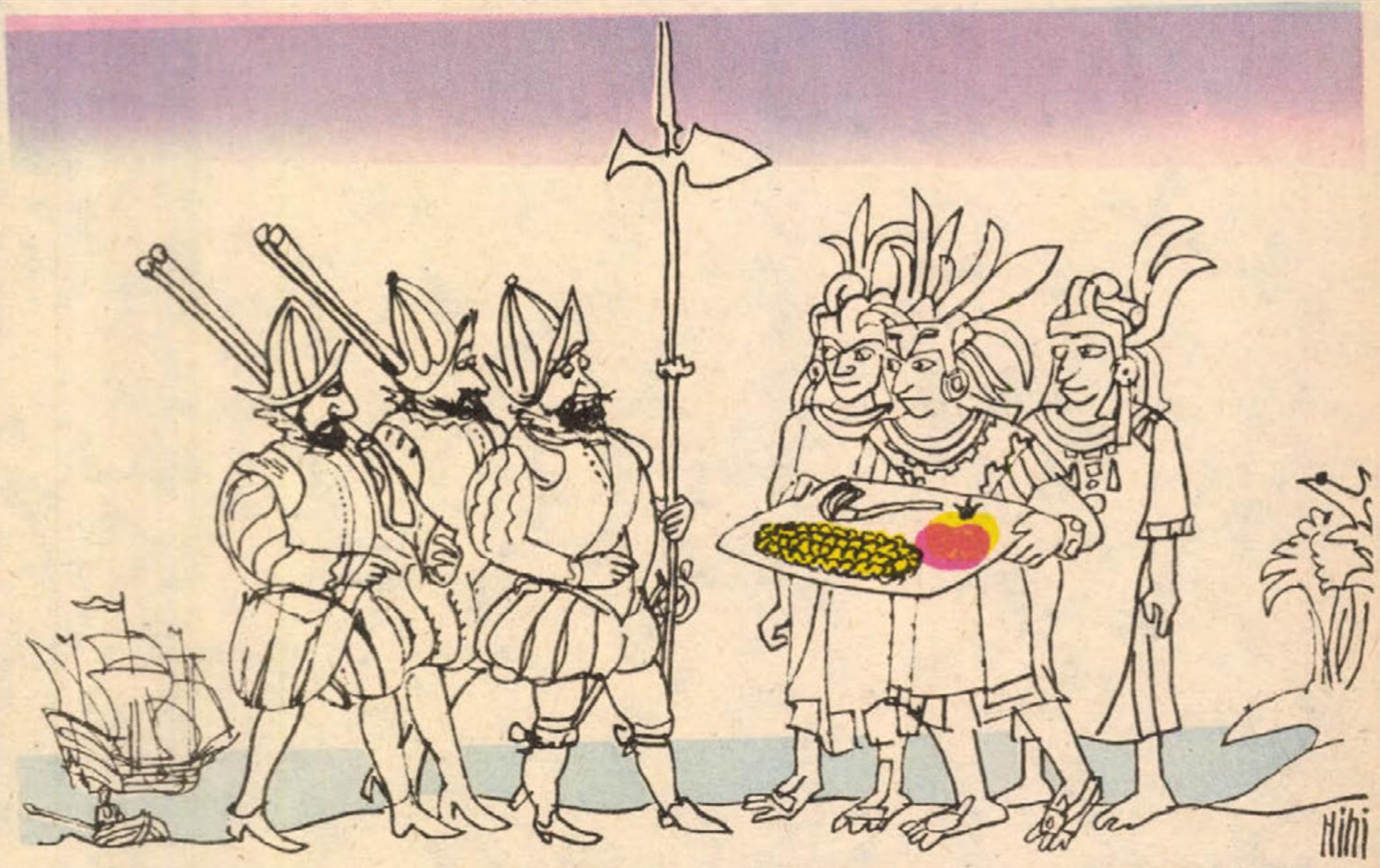

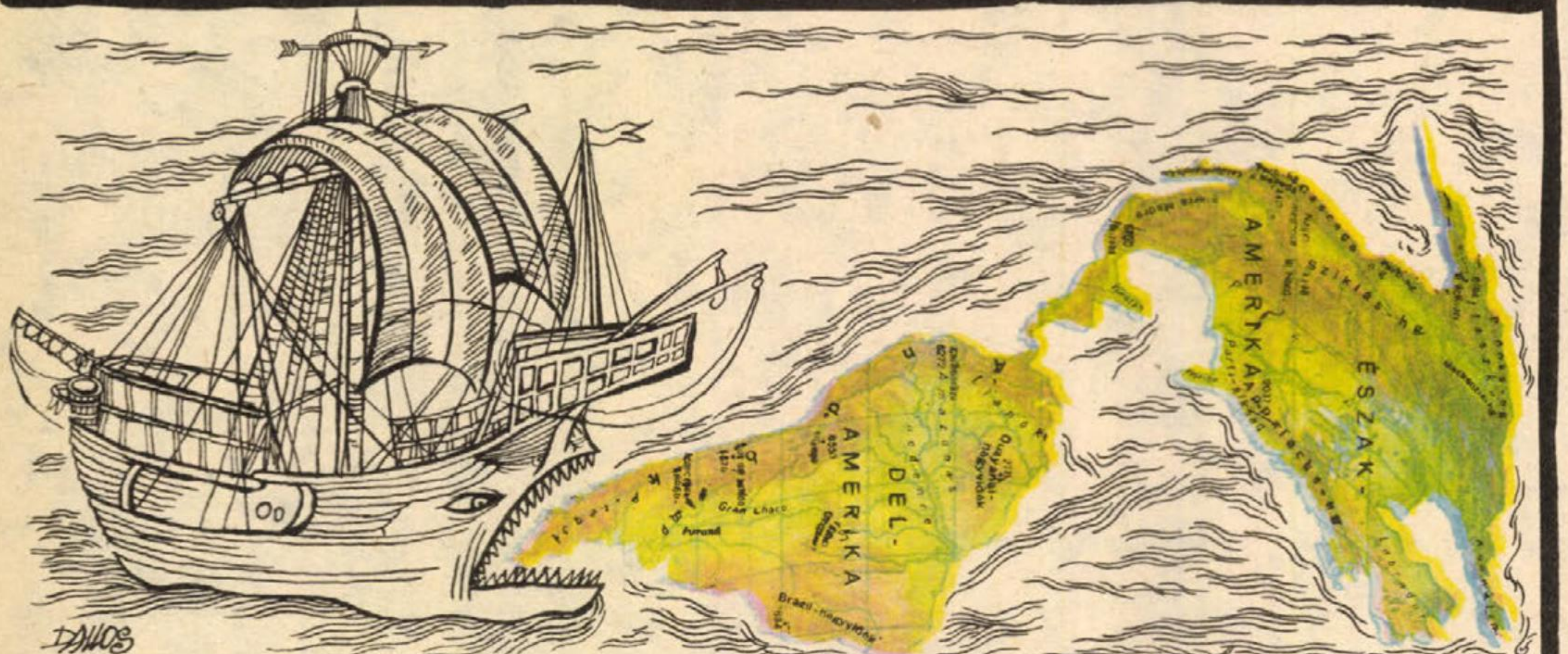
DÉL-AMERIKA
ÉSZAK-AMERIKA
DALLOS

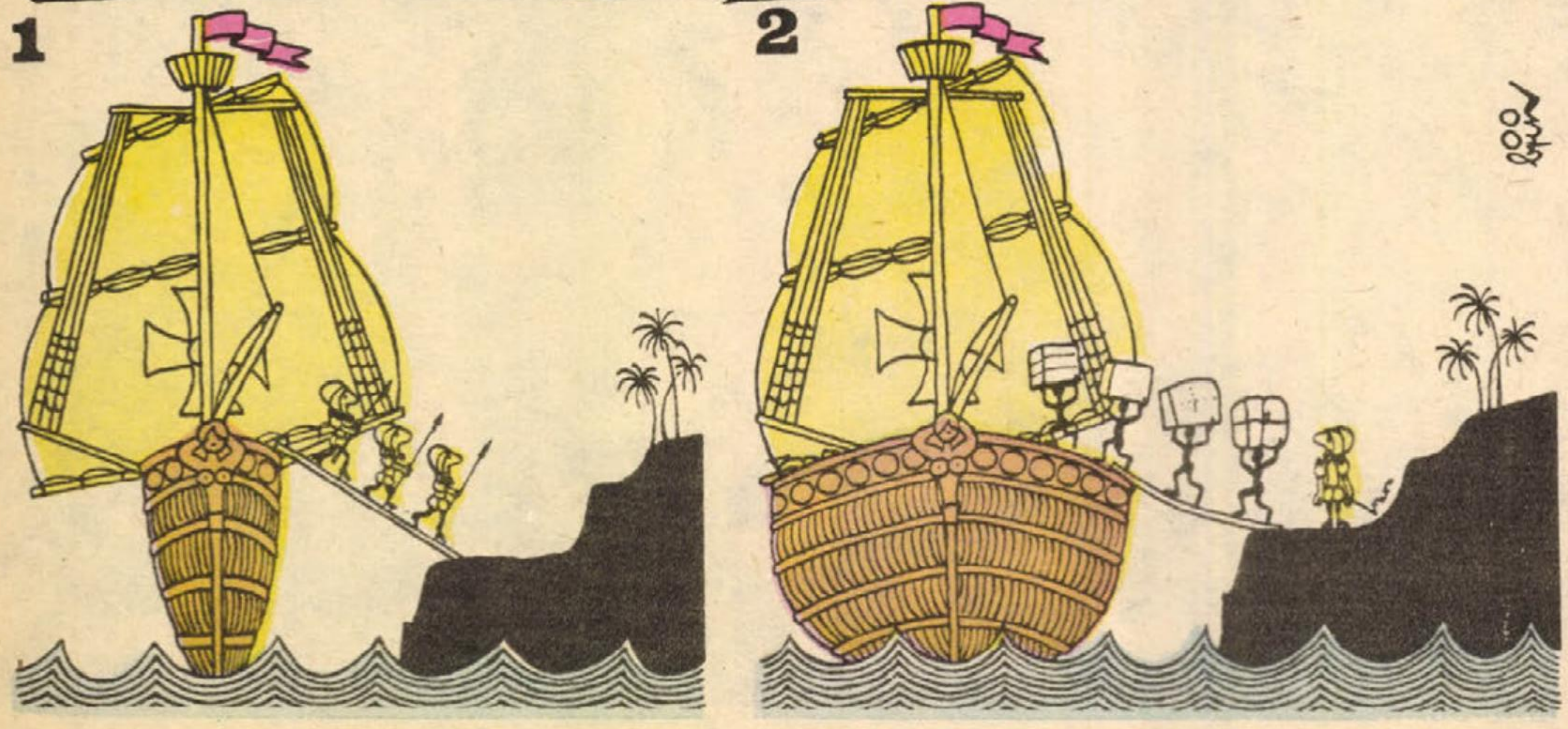

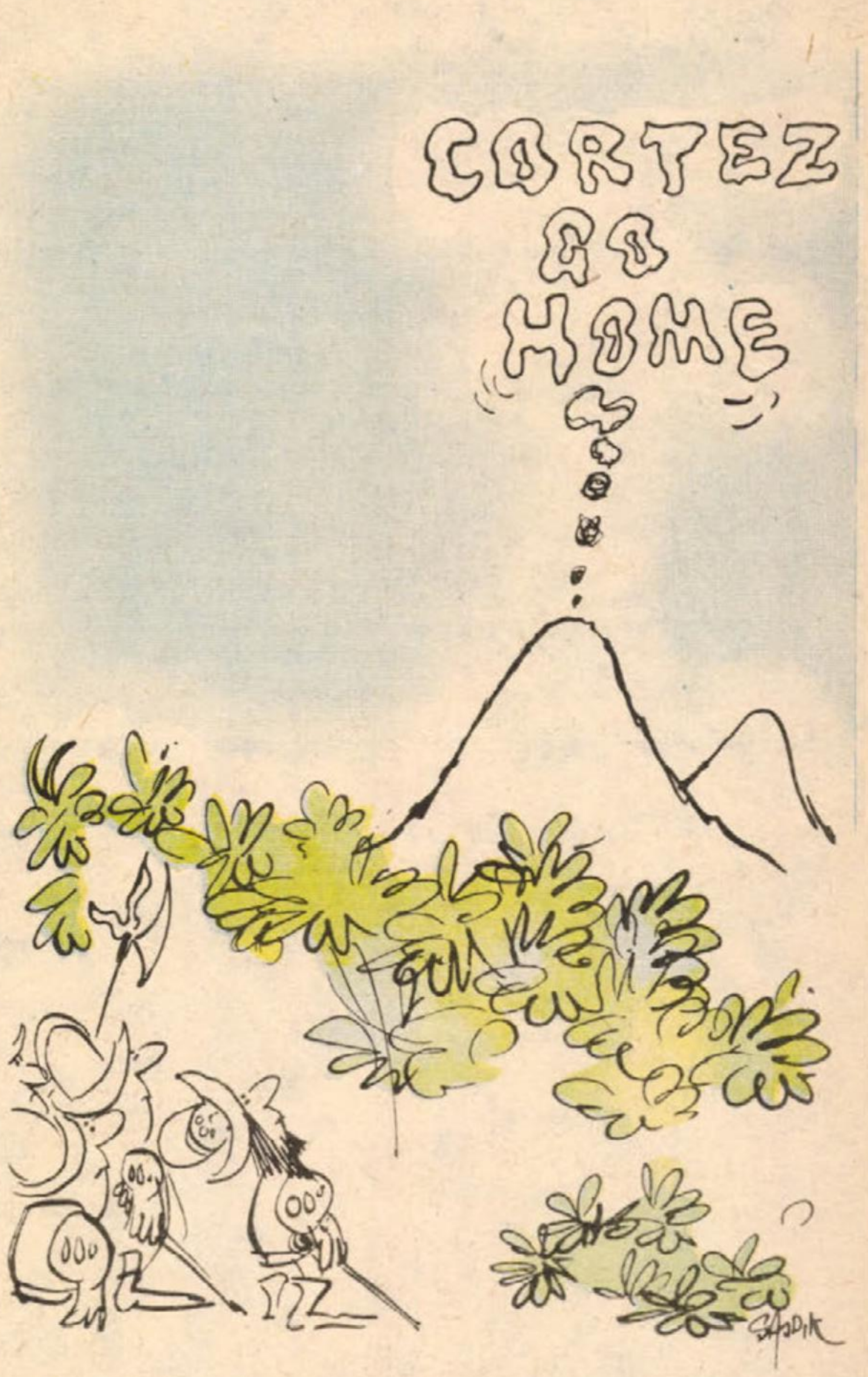
CORTEZ GO HOME
SAJDIK

Lengyel humor

(RAJZOK A VARSÓI „SZPILKI"-BŐL)

RÉGI TÍPUSÚ GÉPKOCSI

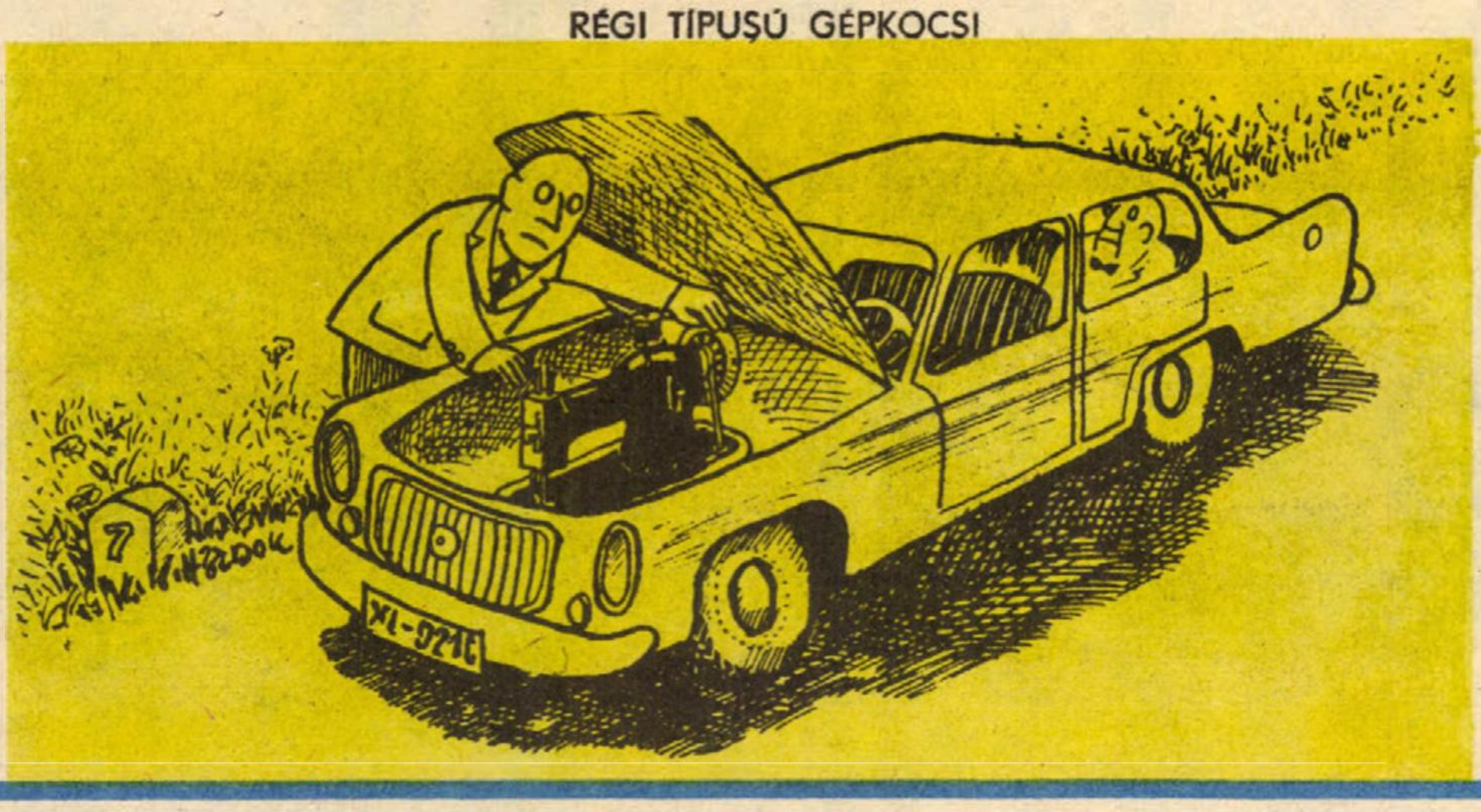

TADEUSZ OSEKA:

TERMELÉSI REGÉNY

Elhatároztam, hogy írok egy termelési regényt. Felkerestem a W—17-es üzemet, értekeztem a szakszervezeti titkárral, aki végigkísért a gyártelepen.

— Van már valamilyen ötlete? — kérdezte a titkár, amikor a kemizálási részleget látogattuk meg.

— Van — válaszoltam. — Jól figyeljen. Az üzembe egy technikumot éppen most végzett fiatalember érkezik. Feletteseinél nem talál sem támaszra, sem megértésre. Nehéz, rosszul fizetett munkát kap, amelyet szinte életveszélyes gépen kell elvégeznie.

— Ugyan, az ördögbe! — mordult fel a titkár.

— A fiatalember — folytattam tovább — zsörtölődik, de kitart, bár a mester piszkálódásai egyre tűrhetetlenebbek.

— Piszkálódik a mester? — csodálkozott a titkár. — Miért?

— Ok nélkül — magyaráztam meg —, ilyen a természete. Egyébként egy szép napon hősünk régi újságokat lapozgatva, rábukkan a mester fényképére. Kiderül, hogy a hatóságok már régóta körözik a Gestapóval való együttműködés miatt. A hős e tényt jelenti az osztályvezetőnek, aki könnyedén lerázza. Mindezek után azt is felfedezi, hogy a mester többször ad át az osztályvezetőnek gyanús csomagocskákat, jelentőségteljes kacsintás kíséretében. Az osztályvezető, akit hősünk továbbra is molesztál az ügyben, más üzemben ajánl fel neki munkát. Hősünk emésztő, belső harcot vív. Az üzem melletti erdőben sétálgat, s őrlődik. Itt belép a hős belső monológja és az őt övező természet leírása. Végül a hős megtörik, és elmegy. Hogy tetszik önnek? — kérdeztem a titkárt, befejezvén a regény tartalmi ismertetését.

— Nem mondhatnám, hogy odavagyok az elragadtatástól — szólt a titkár. Tartalomnak ugyan tartalom, de inkább olyan tartalmacska.

— Csak tartalmacska? — aggódtam. — Véleménye szerint, mit kellene rajta változtatnom?

— Nem, én egyáltalán nem szeretnék sugalmazni — vajúdott a titkár —, nehogy végül is engem hibáztasson. Nem akarom önt befolyásolni, csupán annyit szeretnék megjegyezni, hogy számomra az egész túl sötétnek tűnik. Kifejezetten túlsötétített!

— Ugyan, az ördögbe! — mordultam fel ezúttal én. — Végül is, hát mit változtassak rajta?

— Ez már nem az én ügyem. Ismétlem, nem szeretnék önnek direktívákat adni. Ellenben azt tanácsolnám, tegyen egy szép, nyugodt sétát és még egyszer alaposan gondolja át az egészet.

Szorongó és kuszán ellentétes érzésekkel telve, megköszöntem a jó tanácsot és sétára indultam a W—17-es üzem környékére.

A meztelen mezők mellett kanyargó ösvényen eljutottam az erdőbe, vagy inkább valami olyanba, amit valamikor erdőnek neveztek.

A fák, levelektől árvult ágai a barna ég hátterében meredeztek, törzsük repedezett kérgéből fekete gyanta csordult. A tölgyek és bükkök szürke, porlepte, csupasz ágai között nem volt madárfészek, nem ült madár a ritka, rozsdás levelű fenyőkön sem. A halott tájképet sárgásbarna füstköd borította be, amely haragos gomolygással tört elő a gyárak kéményeiből és sűrű felhőszörnyekké alakulva, szétterült az egész vidéken.

Nem szeretem a nagy sétákat, ezért hamarosan visszatértem az üzem területére. A szakszervezeti titkár továbbra is érdeklődést és jóindulatot tanúsított személyem iránt, és kíváncsian érdeklődött alkotó gondolataim sorsa felől.

— Nos hát, döntött? — kérdezte aggodalommal és reménnyel a hangjában.

— Arra a meggyőződésre jutottam, hogy igaza volt — mondtam. — Átgondoltam az ügyet még egyszer, és úgy döntöttem, hogy húzok belőle. Elhatároztam, hogy lemondok a természet leírásáról.

— Kitűnő, brávó! — örvendezett a titkár. — Na látja, nem megmondtam? Mindjárt mindent olyan fekete színben? Jó, hogy átgondolta... Kitűnő! Fogalma sincs, mennyire elégedett vagyok!

(Lengyelből fordította U. J.)

NYUGDÍJBAN...

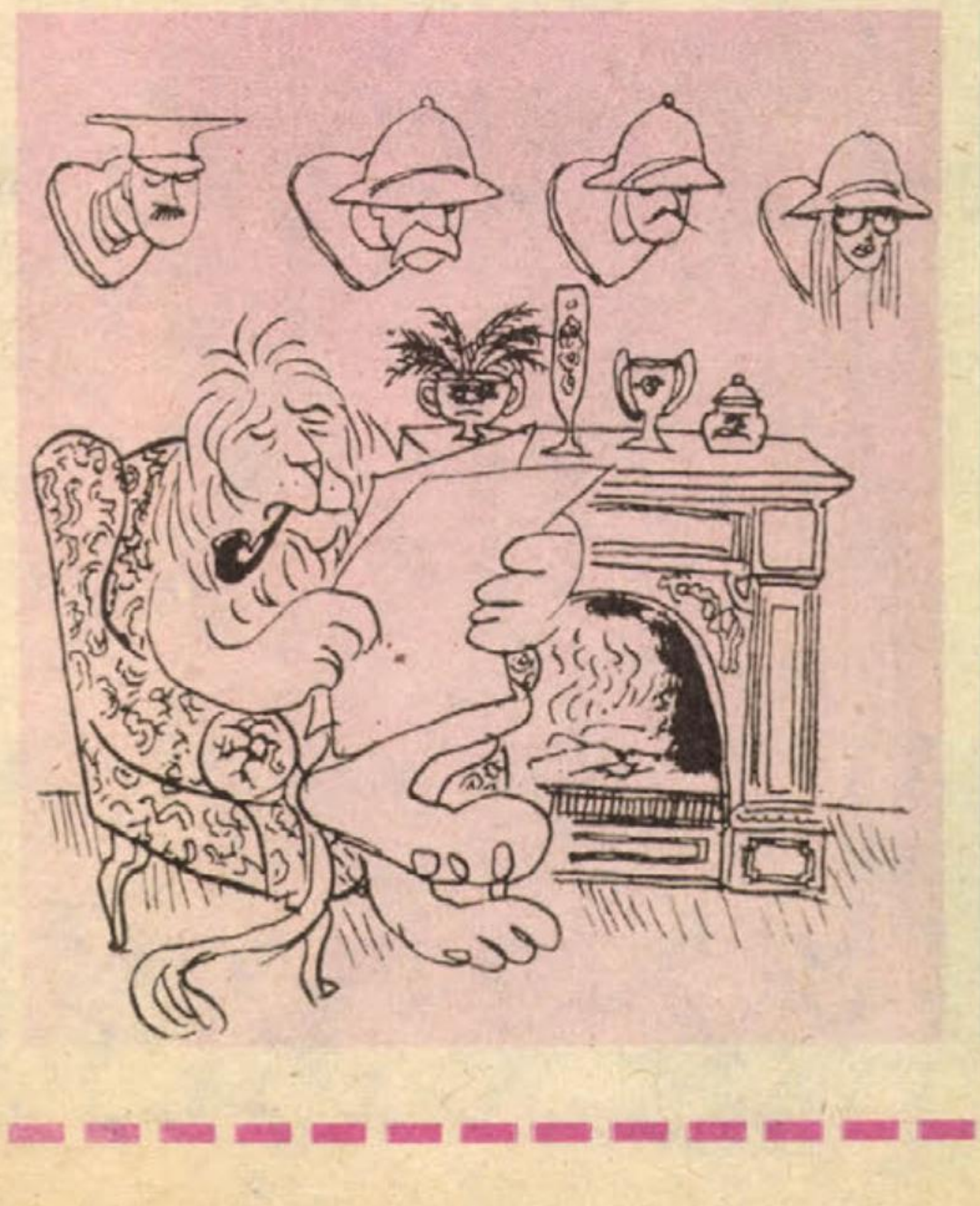

PIHEN A KAPITÁNY

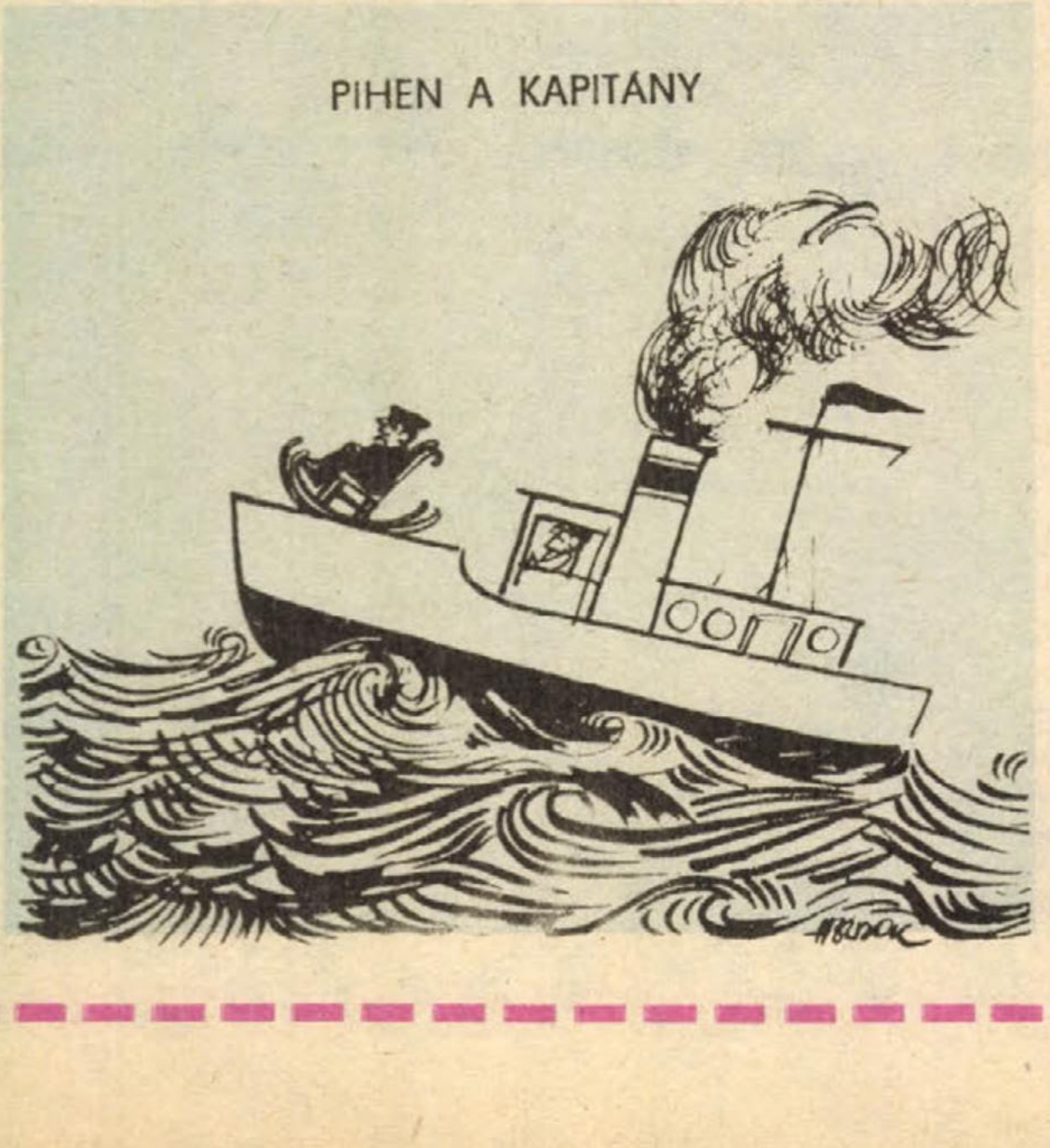

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

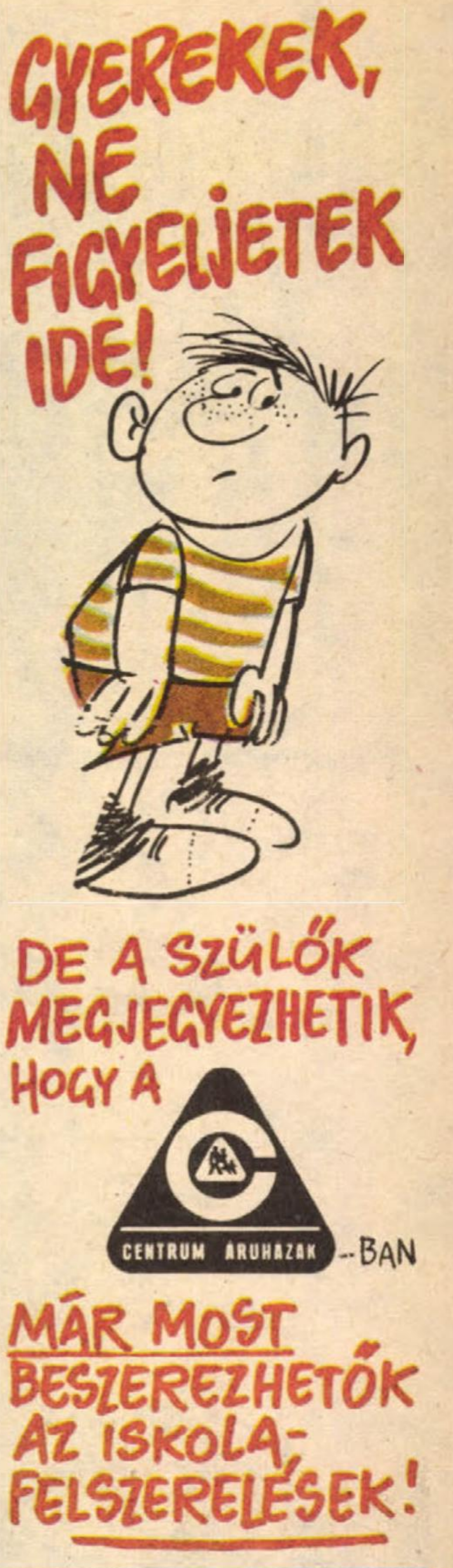
GYEREKEK, NE FIGYELJETEK IDE!
DE A SZÜLŐK MEGJEGYEZHETIK, HOGY A
CENTRUM ÁRUHÁZAK-BAN
MÁR MOST BESZEREZHETŐK AZ ISKOLA-FELSZERELÉSEK!

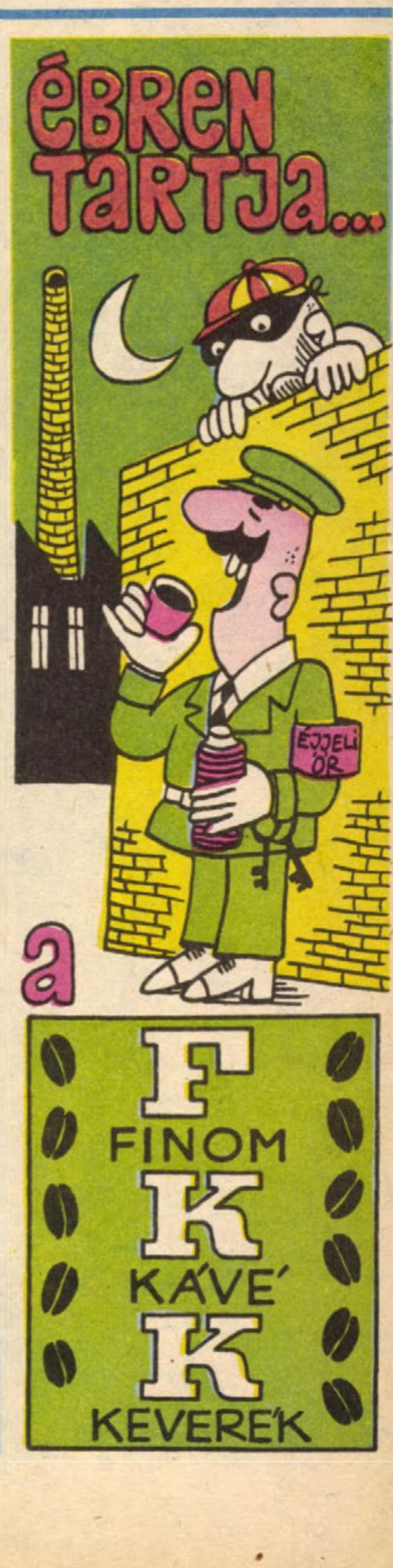

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

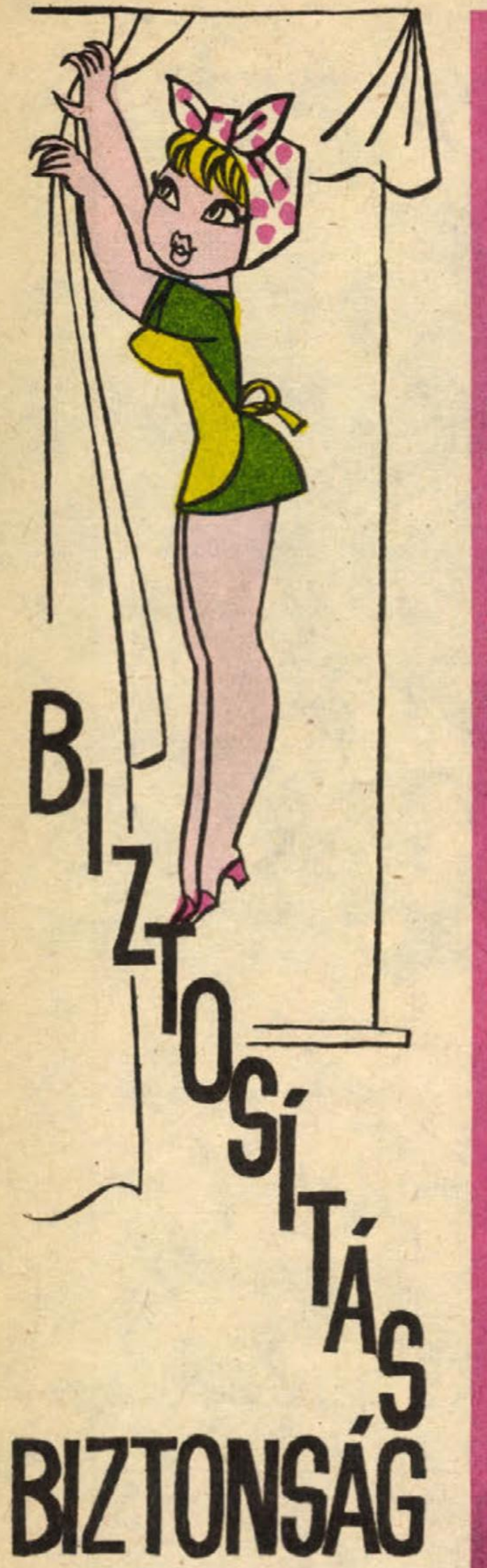

Fejedelmi vacsora!
KACSAPECSENYE PECSENYE-KACSÁBÓL

TÜCSÖK és BOGÁR

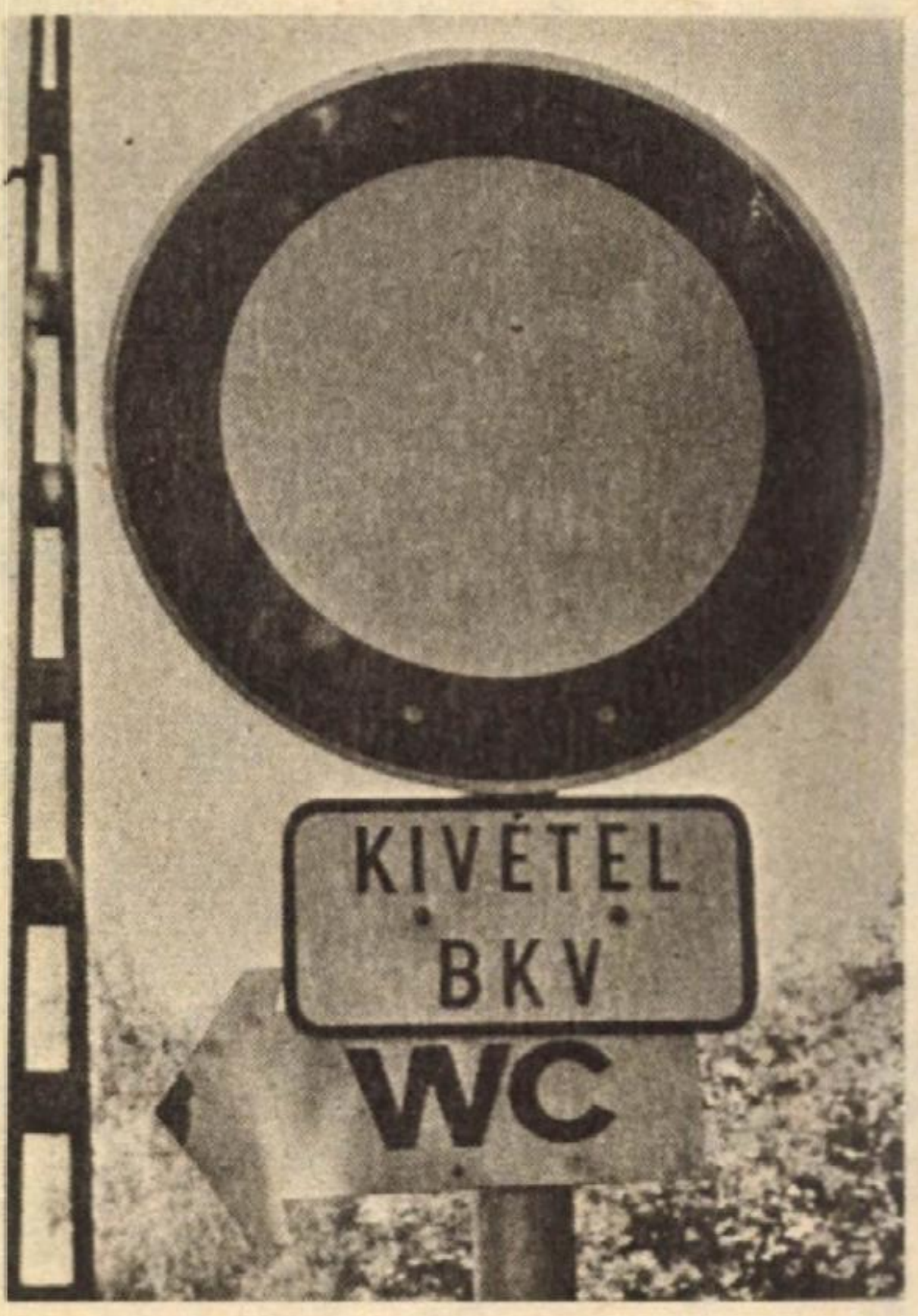

Szegény BKV-sek!

(Fényképezte: Ifj. Bohanek Miklós, Budapest)

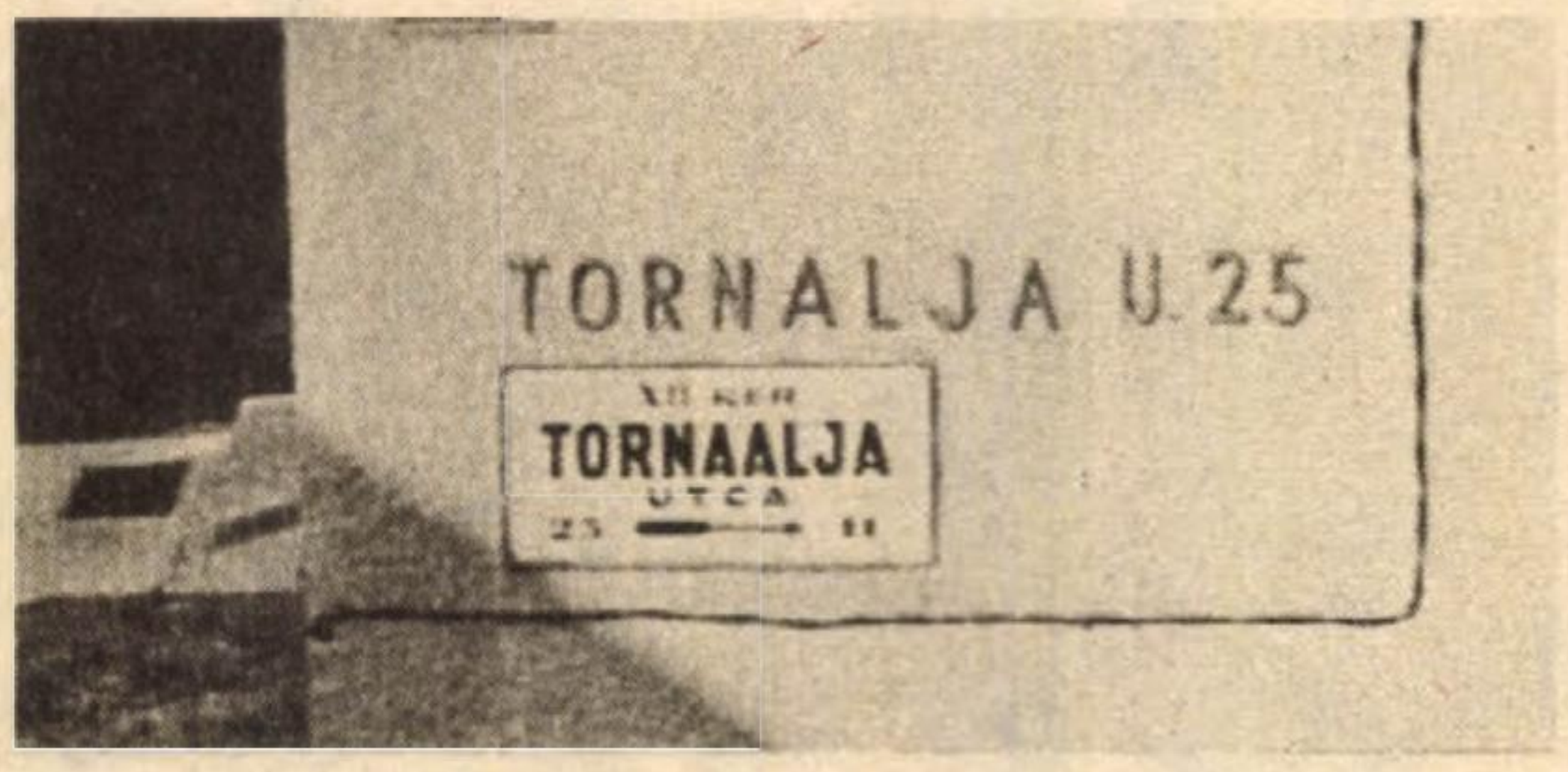

Most kinek van igaza?

(Lefotózta: Beszeda László, Budapest)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

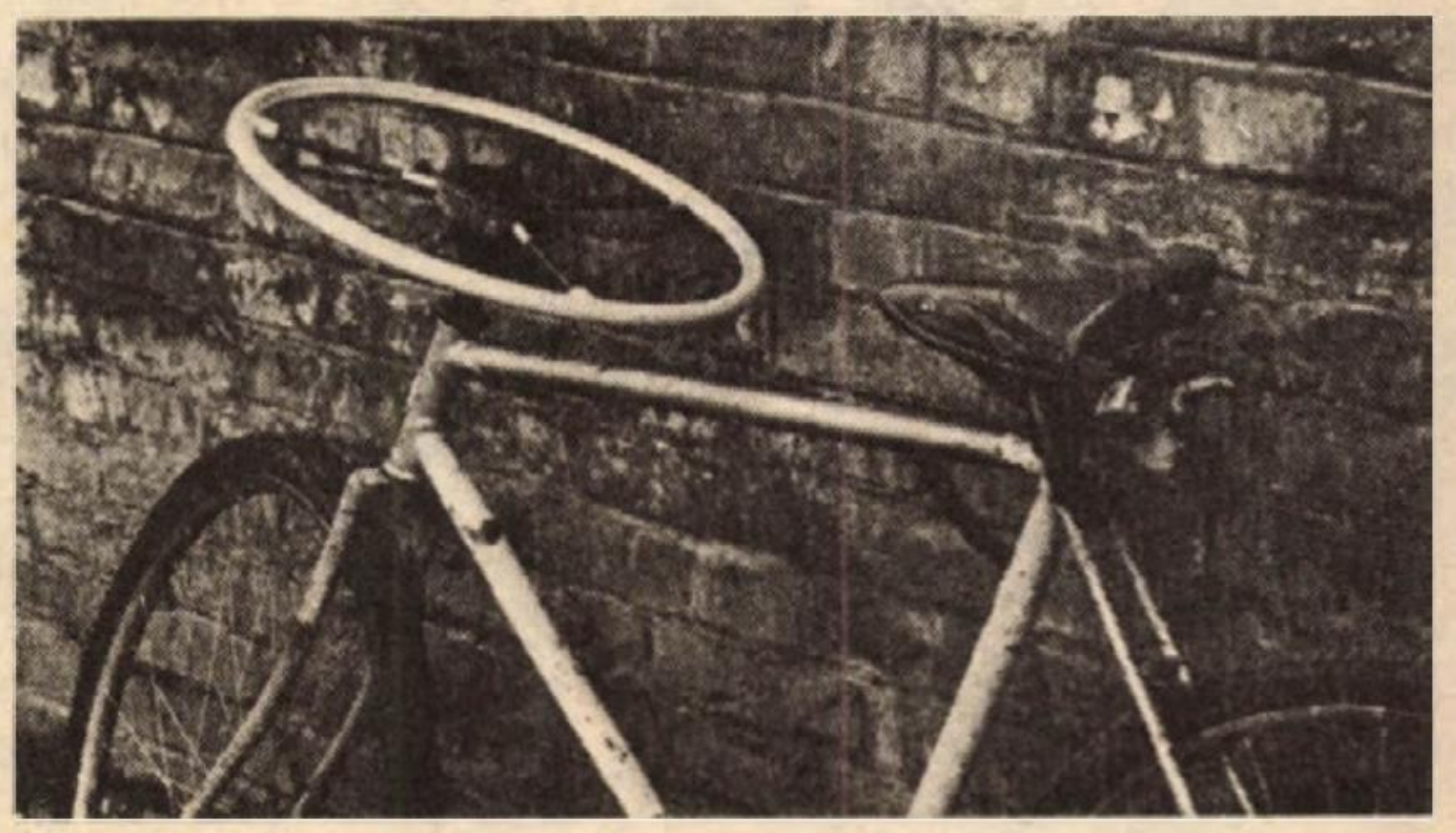

Megszületett az aucikli, a bicikli és az autó keresztezéséből . . .

(Fénykép: Dunai Gábor, Budapest)

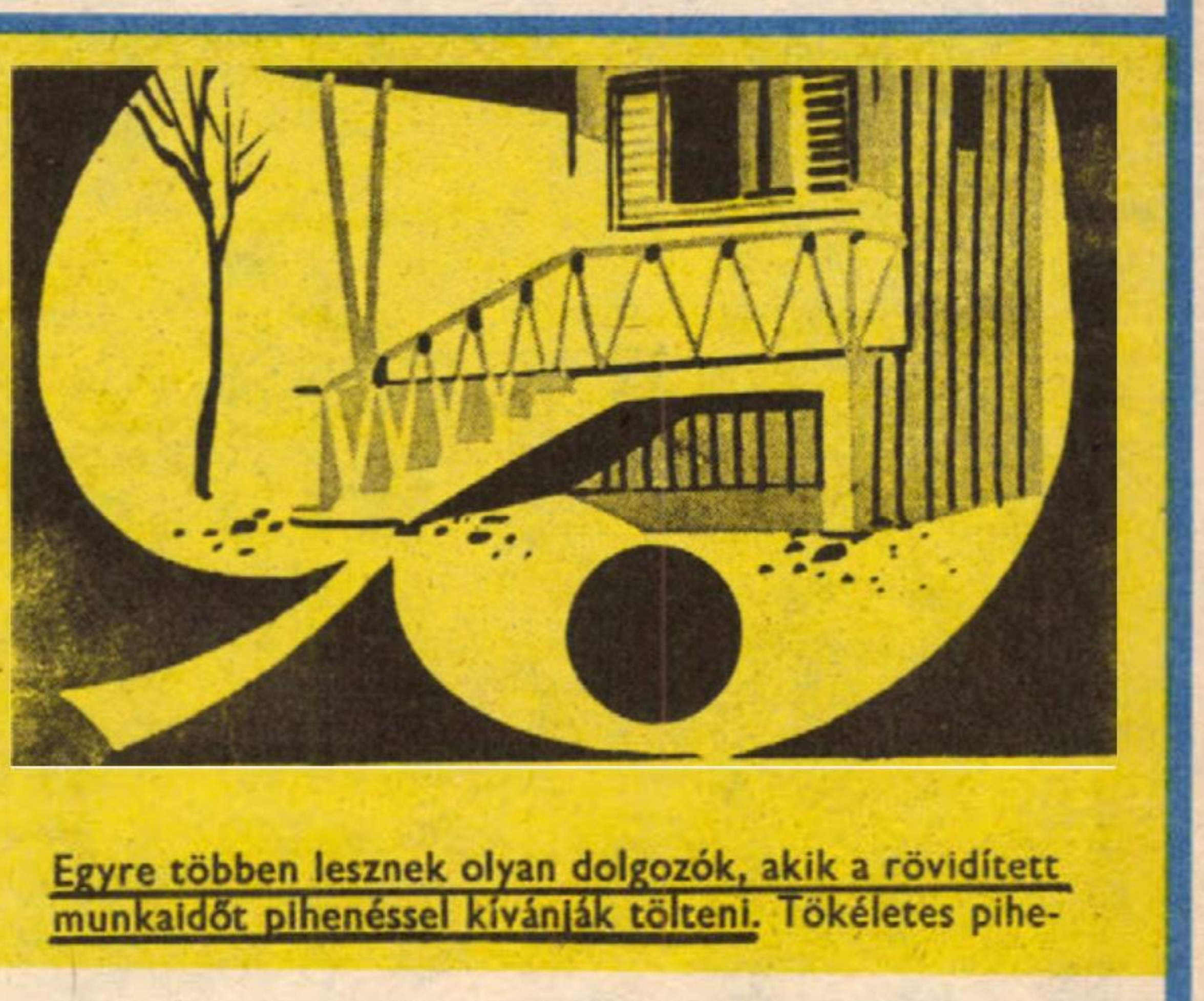

Egyre többen lesznek olyan dolgozók, akik a rövidített munkaidőt pihenéssel kívánják tölteni. Tökéletes pihe-

Még azt is?

(A „FAÉRT”-tájékoztatóból ollózta: Keresztury Gyöngyvér, Keszthely)

SZILÁNKOK

GŐG

— Mindenféle vacak, régi márka nekem nem kell. Én csak a legmodernebb típusú, léglökéses repülőgépet térítem el — jelentette ki gőgösen a repülőgéprabló.

MENETREND

— A Nagykanizsáról menetrendszerűen közlekedő vonat negyven percet késik! — bömböli a pályaudvari hangosan beszélő. Tehát mégsem közlekedik menetrendszerűen.

FÉNYKÉP

A házassági hirdetésekre általában negyven évvel ezelőtt készült fényképét küldi el mindkét fél. Így aztán szerencsére sokan egymásra találnak.

LEVÉL

— Irigylem önt, művész úr. Naponta ezer szerelmes levelet kap a világ különböző tájairól.
— A nőket irigyli tőlem?
— Dehogy. A bélyegeket!

BOSSZÚSÁG

— Rémes! Sehol nem lehet hordárt kapni. Kénytelen vagyok magam cipelni a bőröndömet — mondta mérgesen a hordár, aki éppen szabadságon volt.

MAGÁNY

— Társra vágyom — sónajtott fel álmodozva a kisiparos, akinek nem volt tőkéje az üzleti vállalkozásához.

GAVALLÉR

Miután alaposan meggyőződött arról, hogy már nincs kiszolgálás az étteremben, így kiáltott fel:
— Ma mindenki az én vendégem!...

Galambos Szilveszter

AZ UTOLSÓ LEHETŐSÉG

– Fel a kezekkel! Ide a munkakönyvét! Holnap reggeltől ebben a gyárban dolgozik!

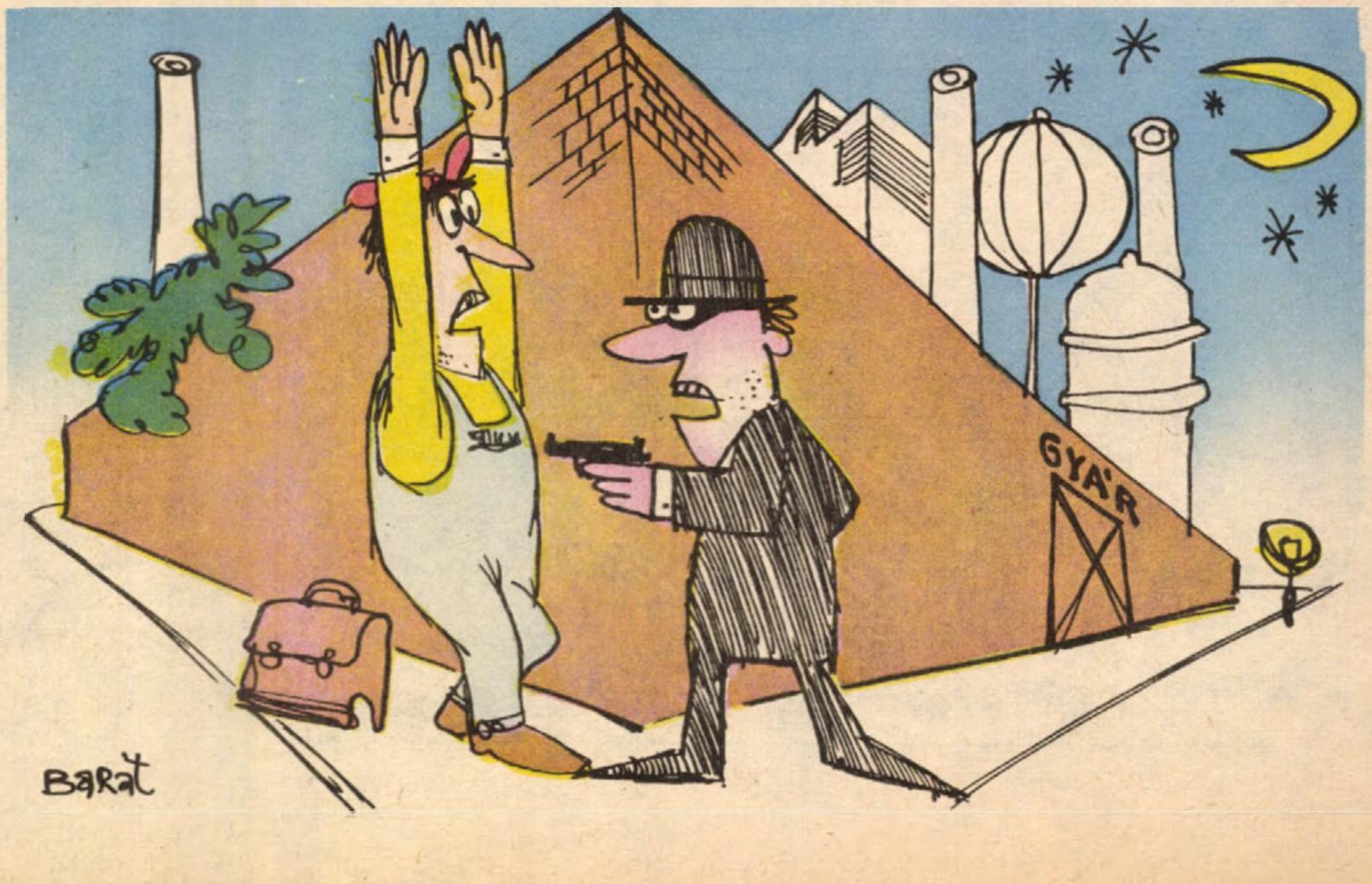

a világ anekdota kincséből

Roberto *Bracco*, a múlt század végének divatos, nálunk is ismert drámaírója, sikereit főleg a szerelmi háromszög problémáját variáló, verista színműveivel érte el.

Egy bemutatója után egy színházi riporter megkérte a tapsfergeteggel ünnepelt írót, hogy foglalja röviden össze azokat az élményeket, tapasztalatokat, amelyek életszerű színpadi művei megírására ihlették.

Bracco kicsit elgondolkozott, aztán fanyar mosolylyal így felelt:

— *Amennyire ismerem az életet, vannak asszonyok, akik megcsalják a férjüket, mert az udvarlójukat szeretik; vannak asszonyok, akik megcsalják az udvarlójukat, mert a férjüket szeretik; s végül vannak asszonyok, akik a férjüket és az udvarlójukat is megcsalják, mert mind a kettőt szeretik...*

Marta *Abba*, kiváló olasz drámai színésznő, aki hosszú időn át a Luigi *Pirandello* által vezetett Művész Színház prózai primadonnája volt, s aki számára Pirandello nem egy darabját írta — egy alkalommal részt óhajtott venni a nevezetes Nizzai Karneválon. Barátai kíváncsian érdeklődtek, hogy a szépasszony milyen jelmezt óhajt ölteni.

— *Az Igazság mezében fogok megjelenni* — mondta huncut mosollyal a művésznő, s a jó barátok — évtizedekkel a bikini és a sztriptíz korszaka előtt — feszülten várták a karnevál napját.

A nyitóünnepségre Marta Abba uszályos estélyi ruhában, földig érő selyemdominóban vonult fel. A jövetelére leső baráti kör savanyú meglepetéssel kérdezte:

— *De Marta... Az Igazság meze a meztelenség... Az Igazság meztelen...!*

— *Nonono!* — emelte ujját figyelmeztetően Abba. — *Ki merné közületek kétségbe vonni, hogy az Igazság gyakran sűrű leplekbe burkolózik...!*

Franz *Abt*, múlt századbeli neves német zeneszerző és karmester, akinek közkedvelt szerzeményei közül néhány népdallá lett, harminc éven át vezette a braunschweigi udvari színházat, s művészi hírén túl félelmetes étvágyával vált hírhedtté.

Egy barátja újév felé megkérdezte tőle, hol és hogyan töltötte a karácsonyestét?

— *Remek hangulatban, barátom* — felelte Abt —, *remek hangulatban, asztalnál.*

— *S mi volt vacsorára?* — érdeklődött a jó barát.

— *Egy hatalmas, kövér pulyka* — áradozott a muzsikus.

— *És sokan voltatok?*

— *Nem... Csak kettesben.*

— *Kettesben?! Te... és...?*

— *Én... és a pulyka!*

Feldolgozta: Békés István

FŐSZEZON

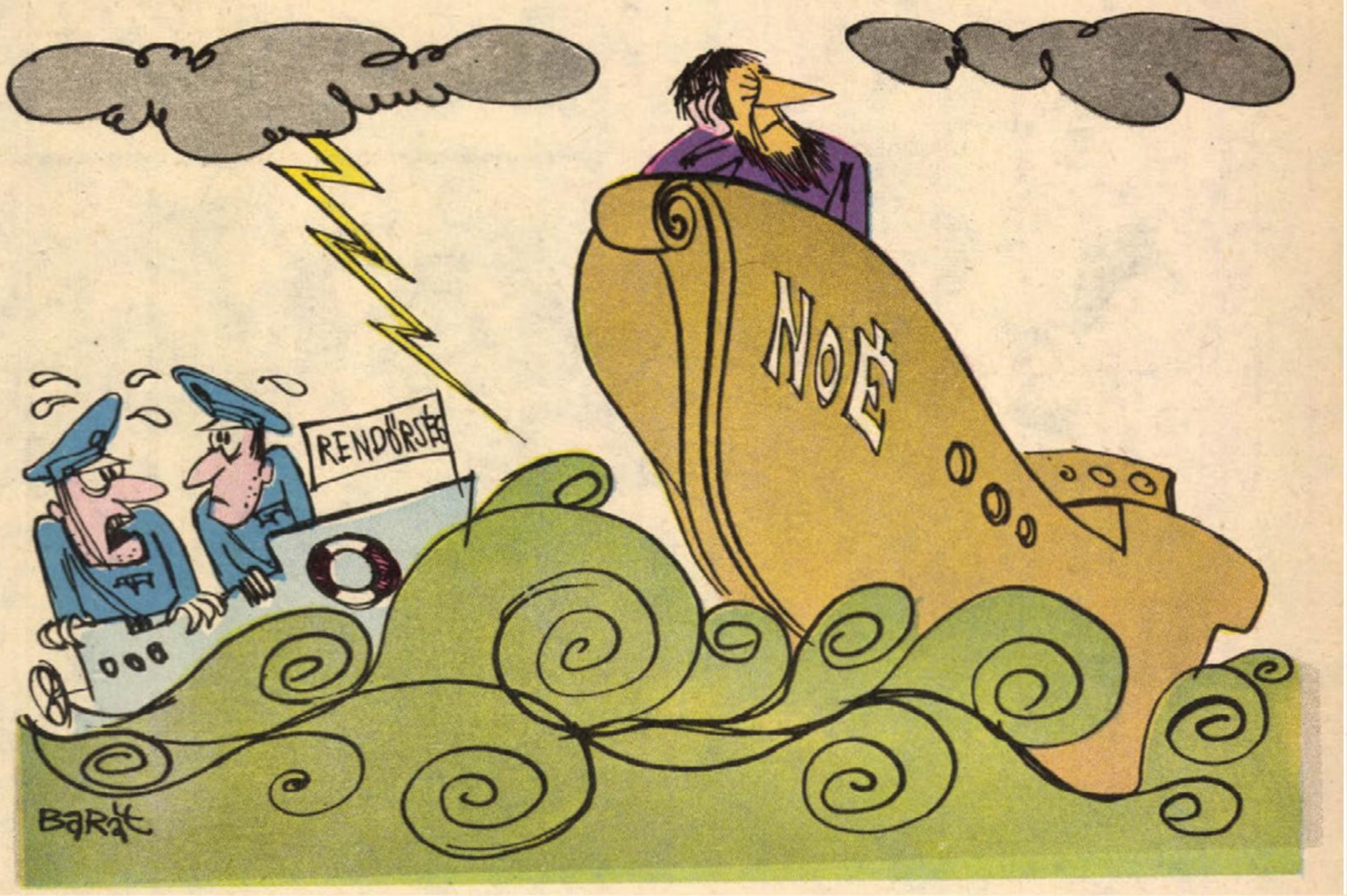

– Látod, aki megszívleli a viharjelzést, azzal nincs baj...

DIÁKOK NYÁRI MUNKÁN

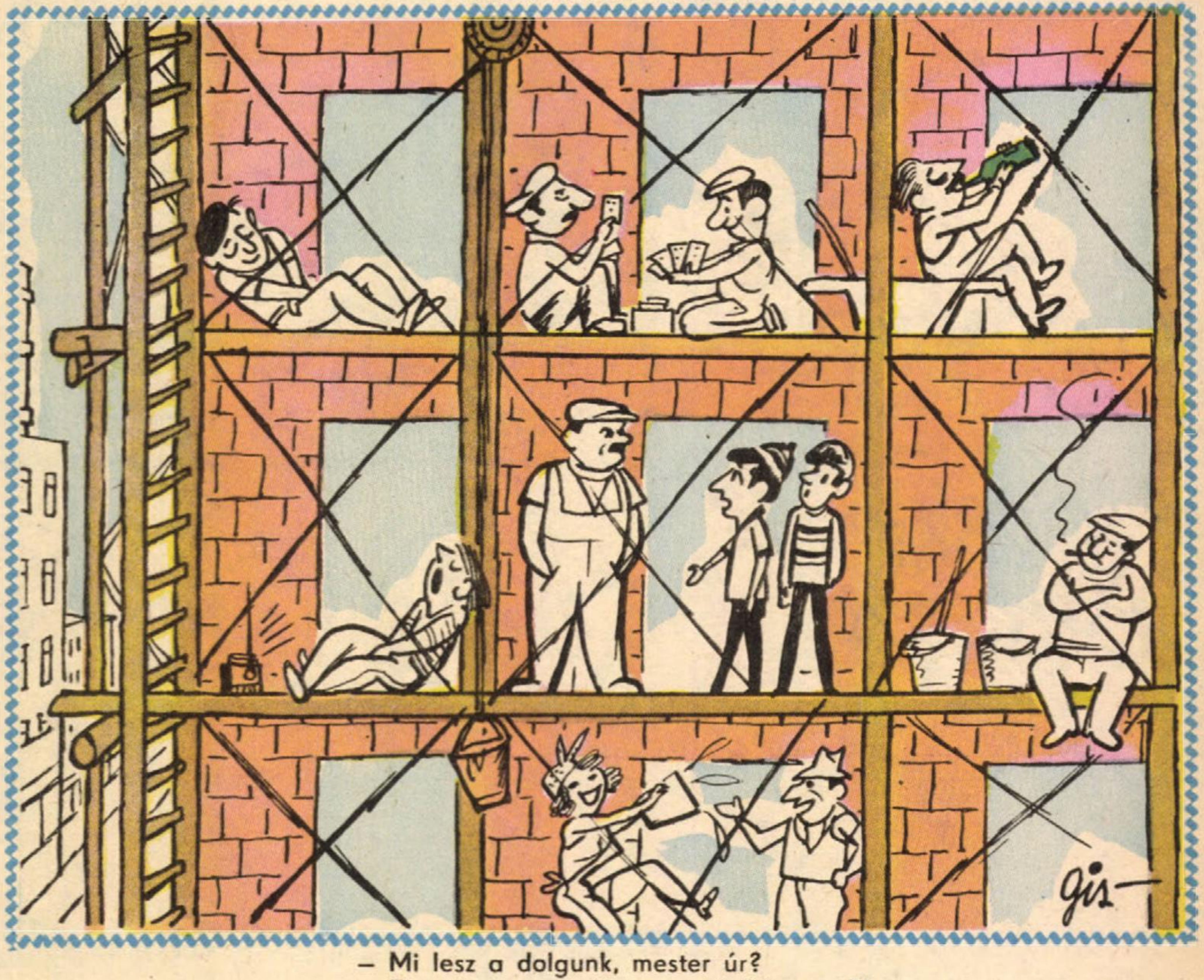

– Mi lesz a dolgunk, mester úr?
– Figyelitek, nem jön-e az építésvezető!...

AKÁR A GYEREKEK

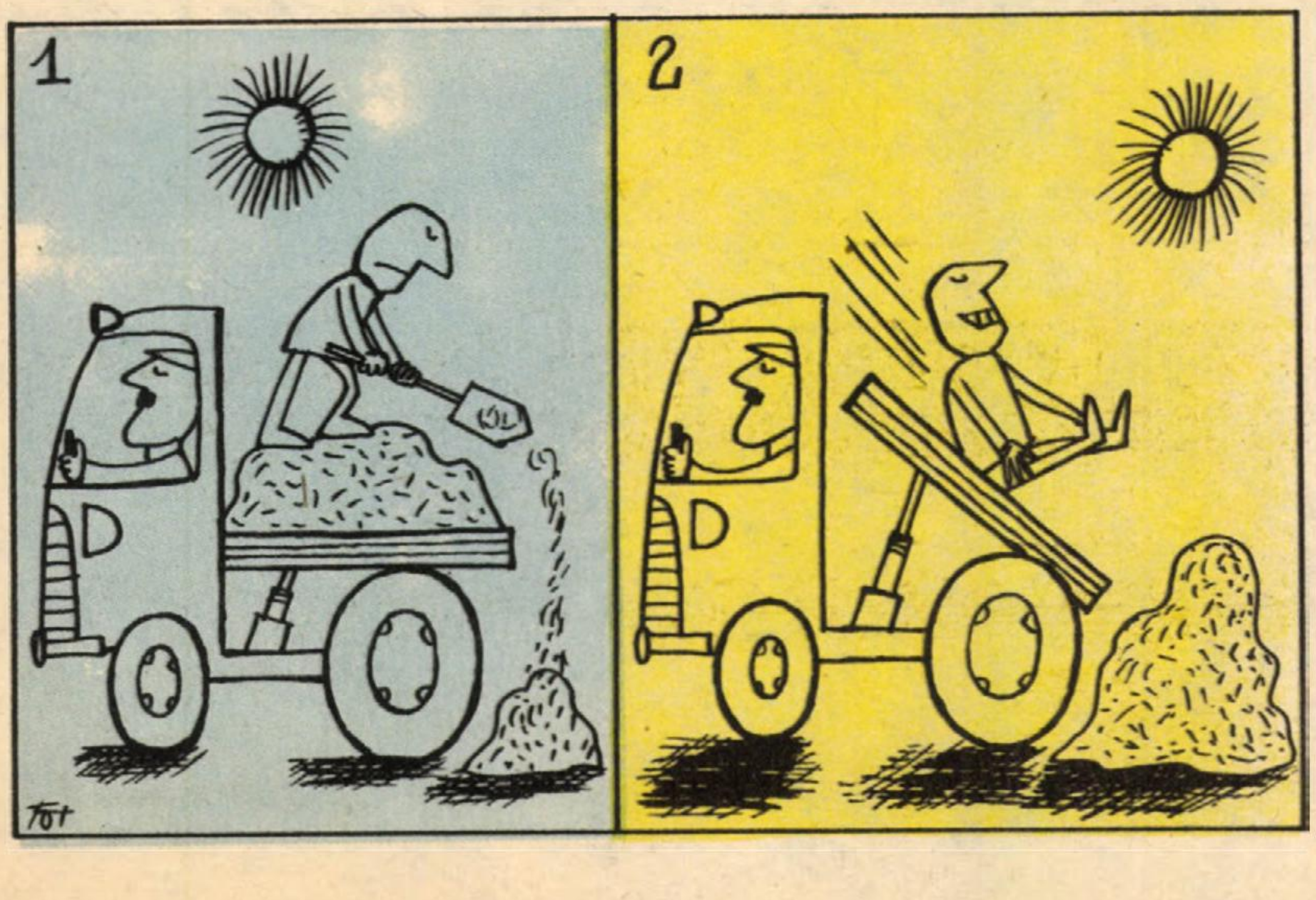

ANKÉT

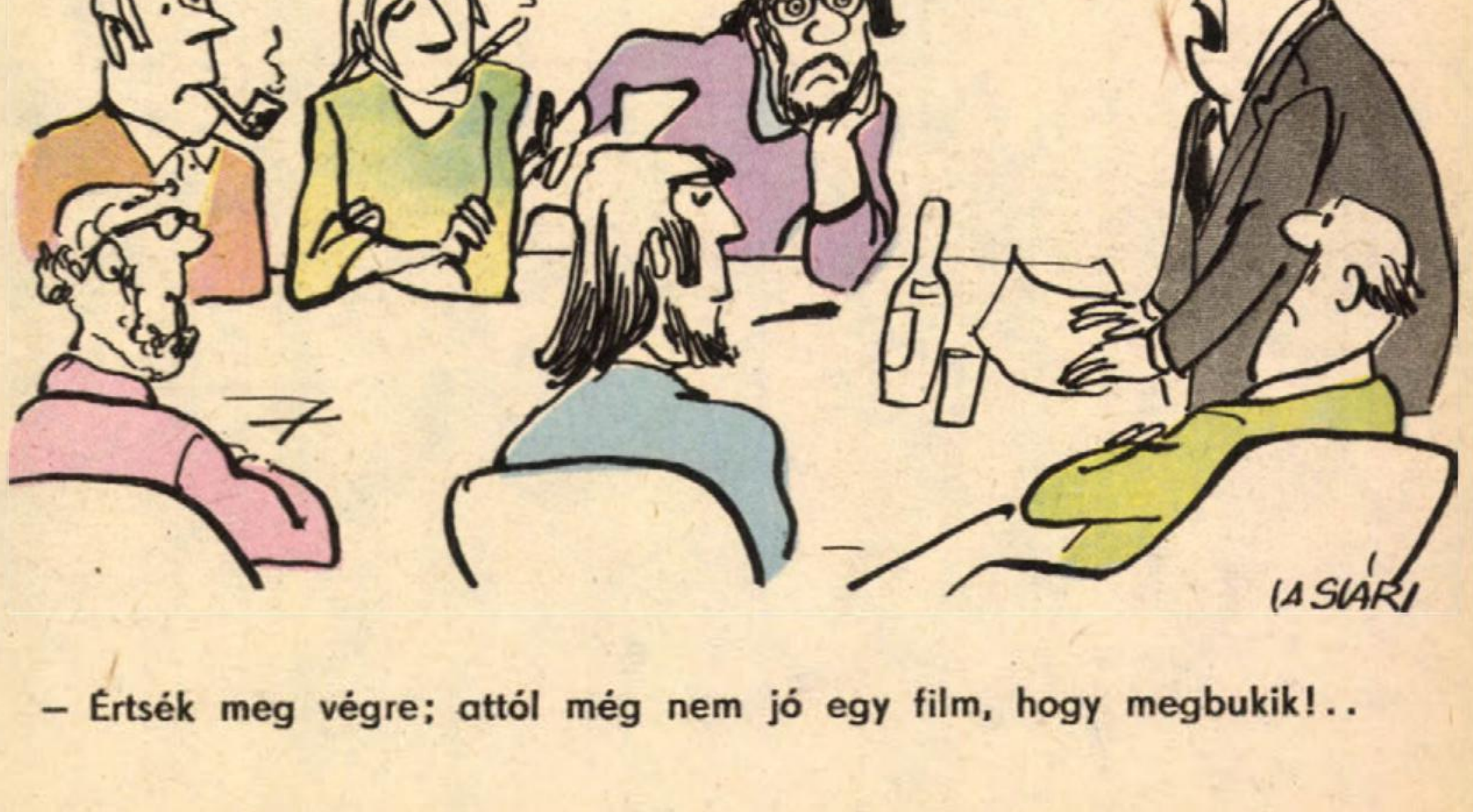

– Értsék meg végre; attól még nem jó egy film, hogy megbukik!..

FORRÓ NADRÁG

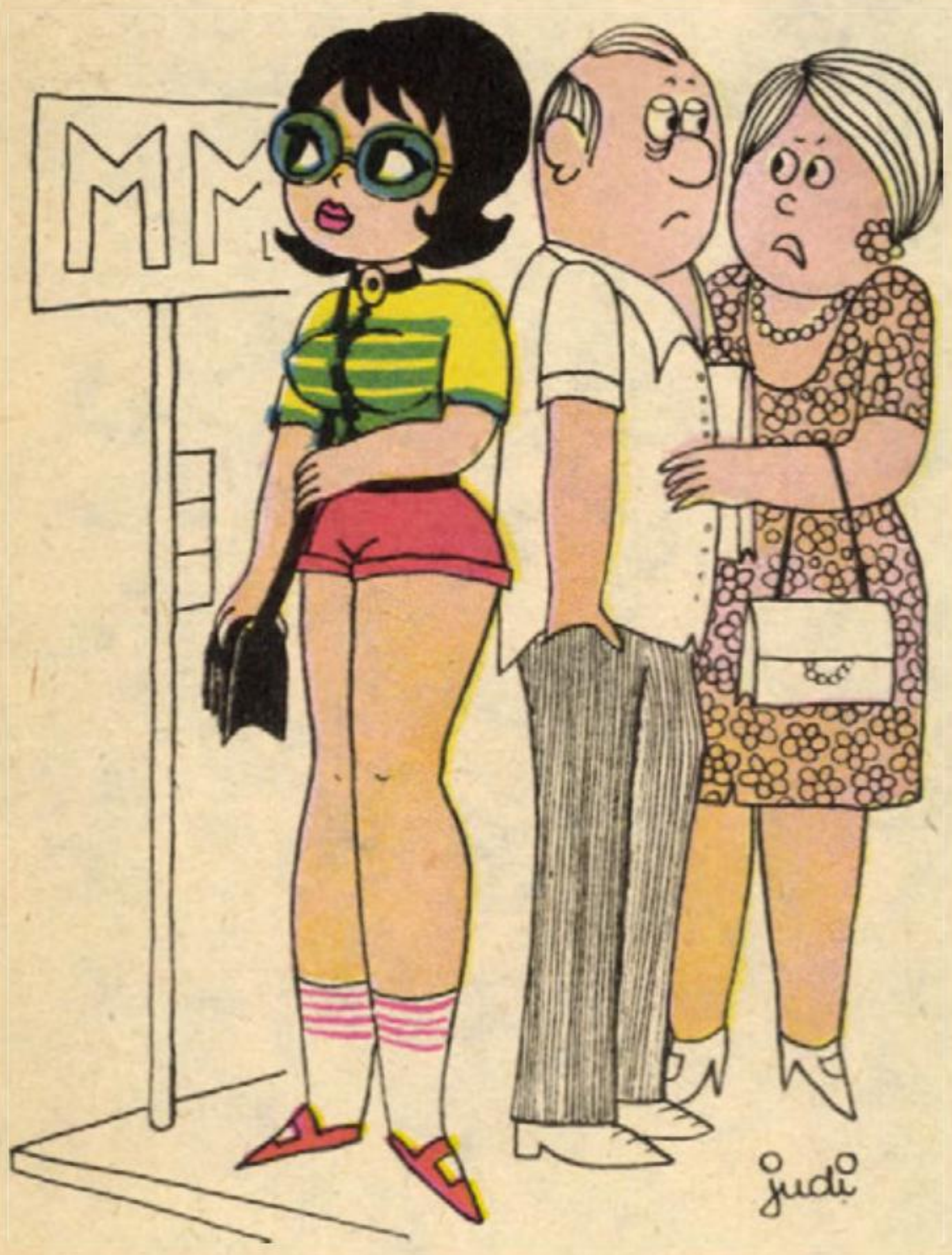

– Gyere errebb, fiam, mert megéteted magad!

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

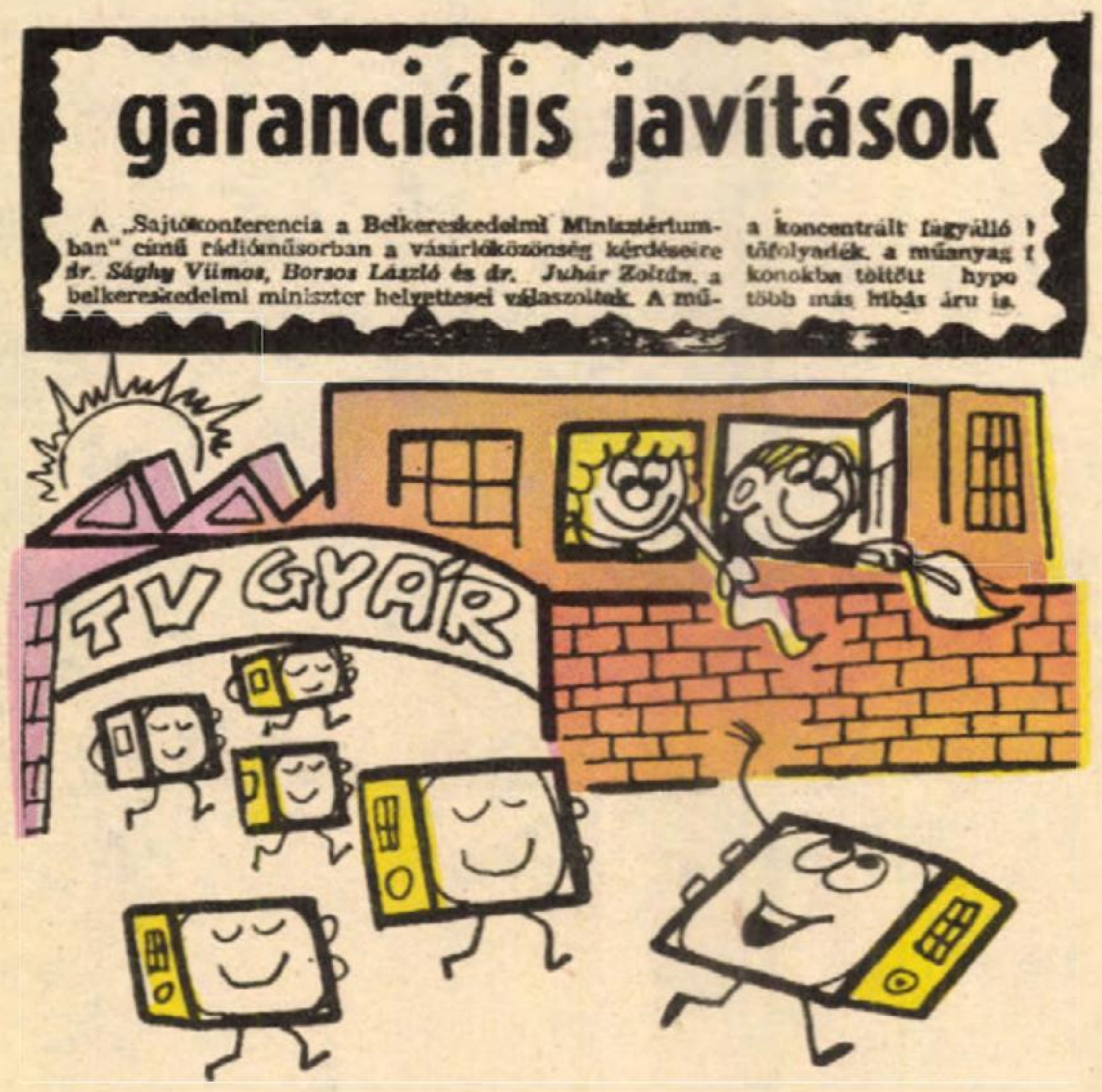

garanciális javítások

A „Sajtókonferencia a Belkereskedelmi Minisztériumban” című rádióműsorban a vásárlóközönség kérdéseire *dr. Sághy Vilmos, Borsos László és dr. Juhár Zoltán*, a belkereskedelmi miniszter helyettesei válaszoltak. A mű-

a koncentrált fagyálló
tőfolyadék, a műanyag
konokba töltött hypo
több más hibás áru is.

– A viszontlátásra!

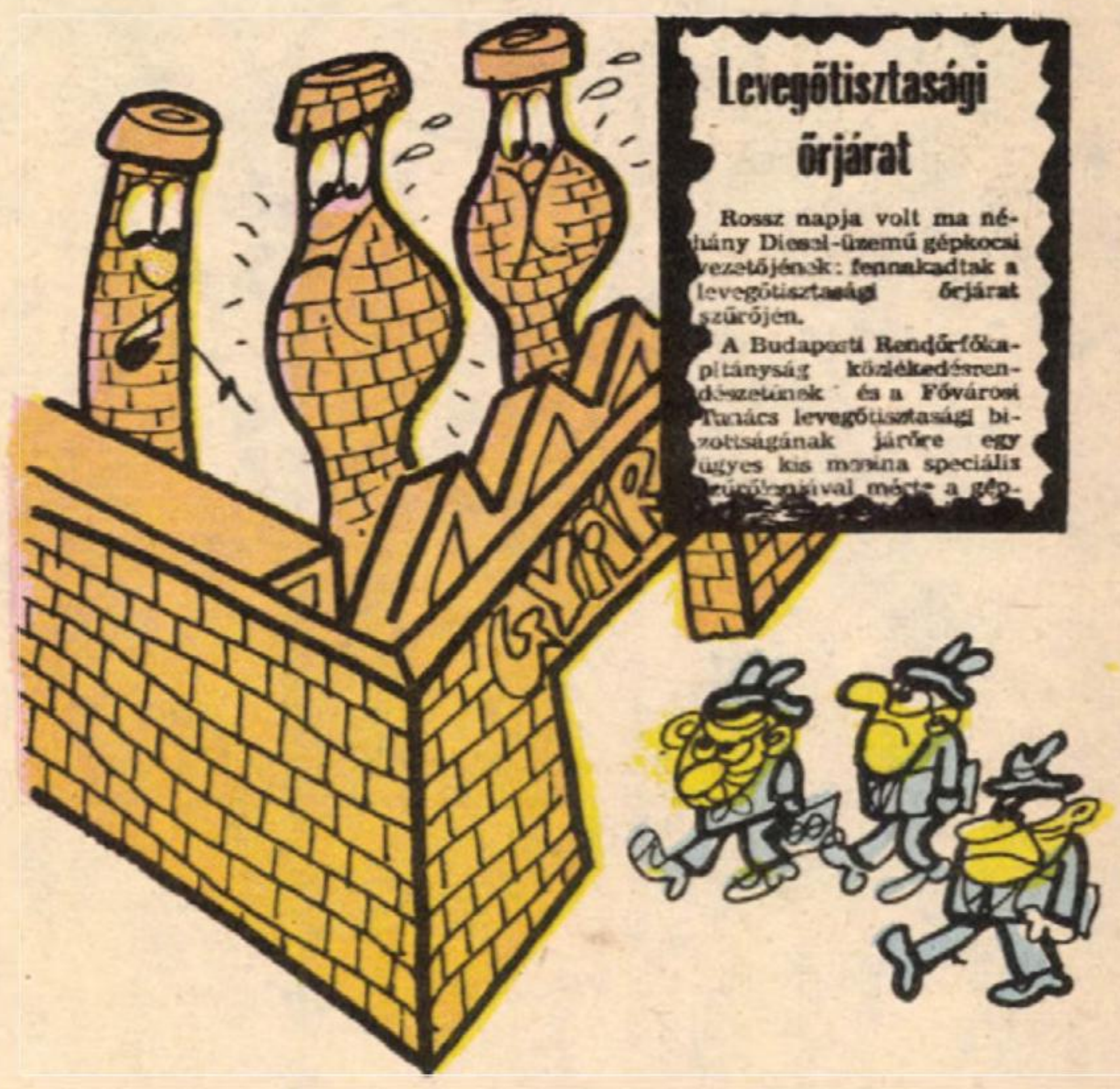

Levegőtisztasági őrjárat

Rossz napja volt ma néhány Diesel-üzemű gépkocsi vezetőjének: fennakadtak a levegőtisztasági őrjárat szűrőjén.

A Budapesti Rendőrfőkapitányság közlekedésrendészetének és a Fővárosi Tanács levegőtisztasági bizottságának járőre egy ügyes kis masina speciális szűrőlapjával mérte a gép-

– Most tartsátok vissza, jön az őrjárat!

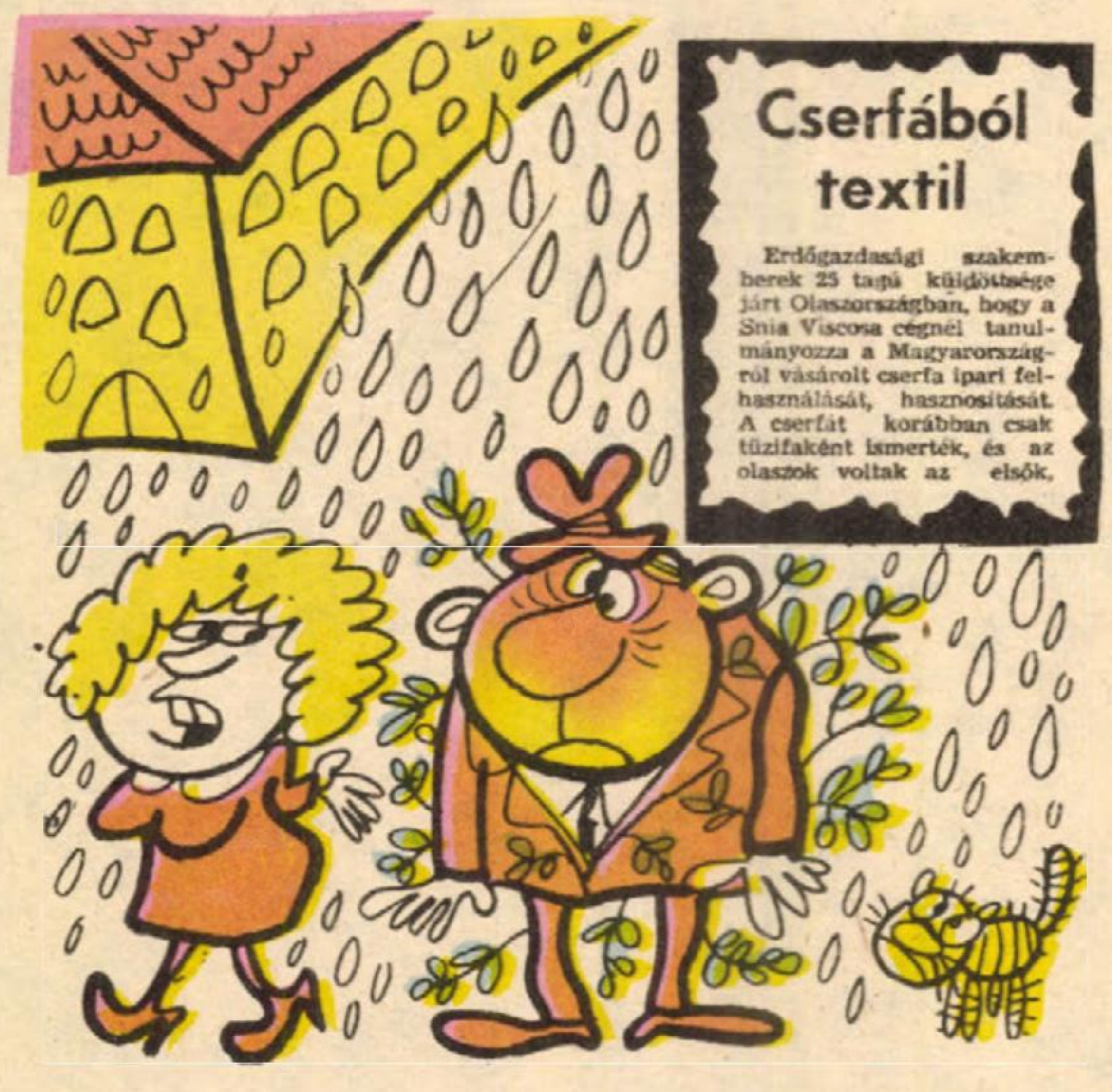

Cserfából textil

Erdőgazdasági szakemberek 25 tagú küldöttsége járt Olaszországban, hogy a Snia Viscosa cégnél tanulmányozza a Magyarországról vásárolt cserfa ipari felhasználását, hasznosítását. A cserfát korábban csak tűzifaként ismerték, és az olaszok voltak az elsők,

– Látod, Jenő, mondtam, hogy cserfaruhában ne menj az esőre.

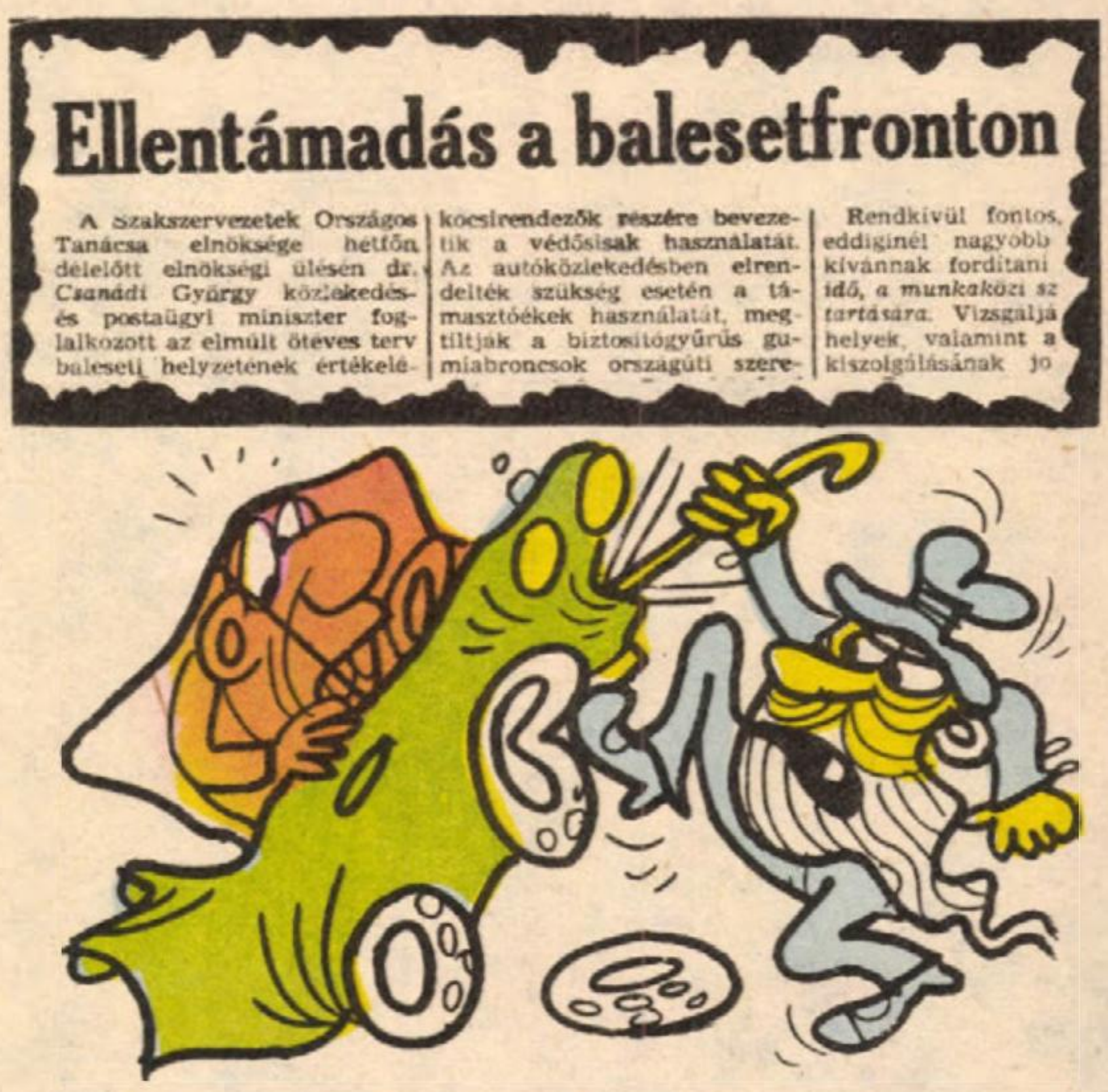

Ellentámadás a balesetfronton

A Szakszervezetek Országos Tanácsa elnöksége hétfőn délelőtt elnökségi ülésén dr. *Csanádi György* közlekedés- és postaügyi miniszter foglalkozott az elmúlt ötéves terv baleseti helyzetének értékelé-

kocsirendezők részére bevezetik a védősisak használatát. Az autóközlekedésben elrendelték szükség esetén a támasztóékek használatát, megtiltják a biztosítógyűrűs gumiabroncsok országúti szere-

Rendkívül fontos, eddiginél nagyobb kívánnak fordítani idő, *a munkaközi sz tartására.* Vizsgálja helyek, valamint a kiszolgálásának jo

– Nesze!

RÉBUSZ

184. rejtvényünk megfejtése:

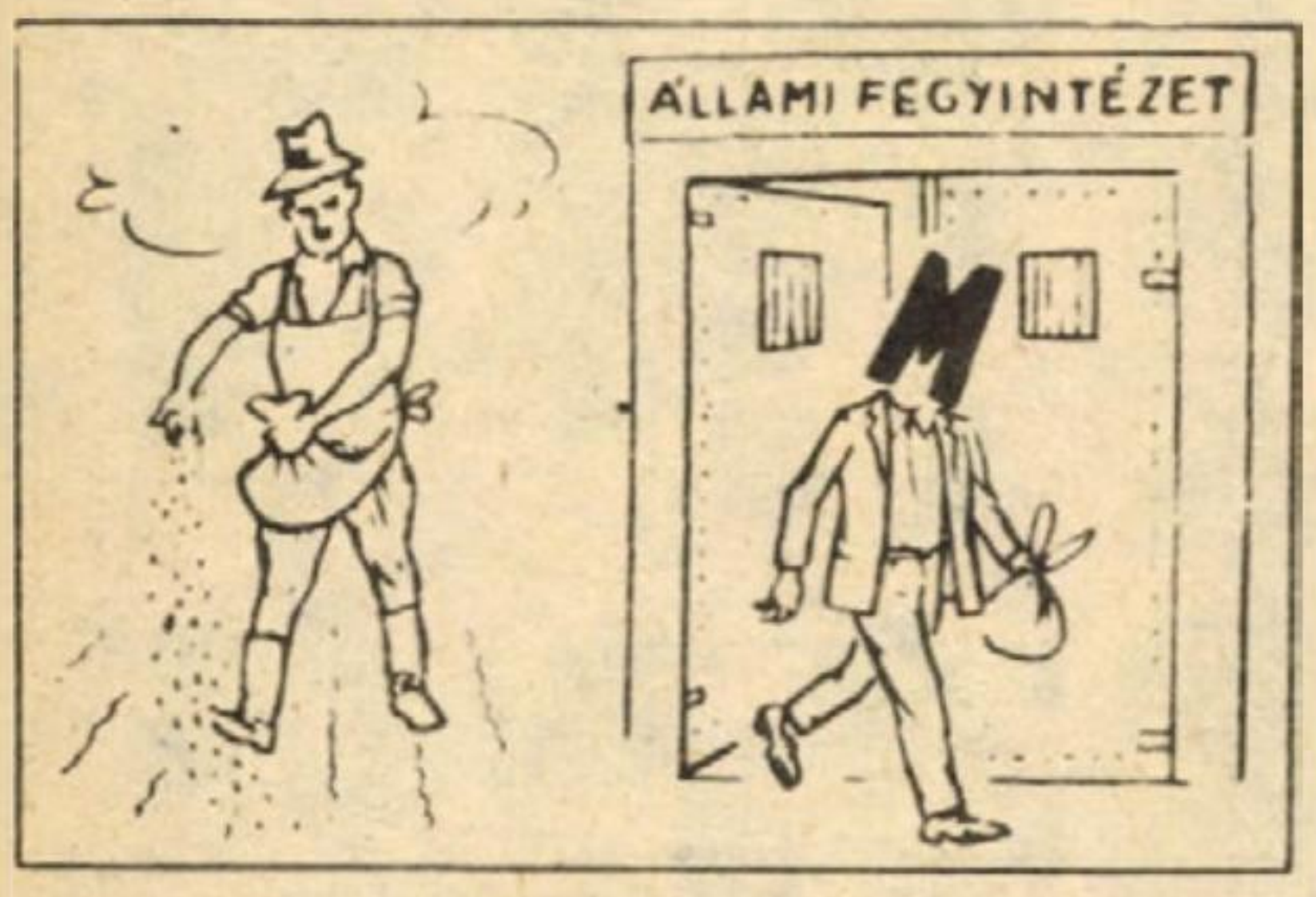

Elvetemült

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Balázsi Péter, Bp. XIV., Lumumba u. 205.

Velkey Irén, Szolnok, Pólya T. u. 12.
Sukerek Éva, Veszprém, Cserhát 6. I. 12.

186. REJTVÉNYÜNK

gggg ggg gg g -t

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb július 26-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

MICSODA NYOMOR!

Az „International Herald Tribune”-ban olvastuk:
Egy ismert londoni újságíró meglehetősen rossz képet alkotott magának az amerikai gazdasági viszonyokról.
– A helyzet olyan katasztrofális – mondta –, hogy például a maffia kénytelen volt elbocsátani három New Jersey-i bírót!

BALATONI VENDÉGLÁTÓIPAR

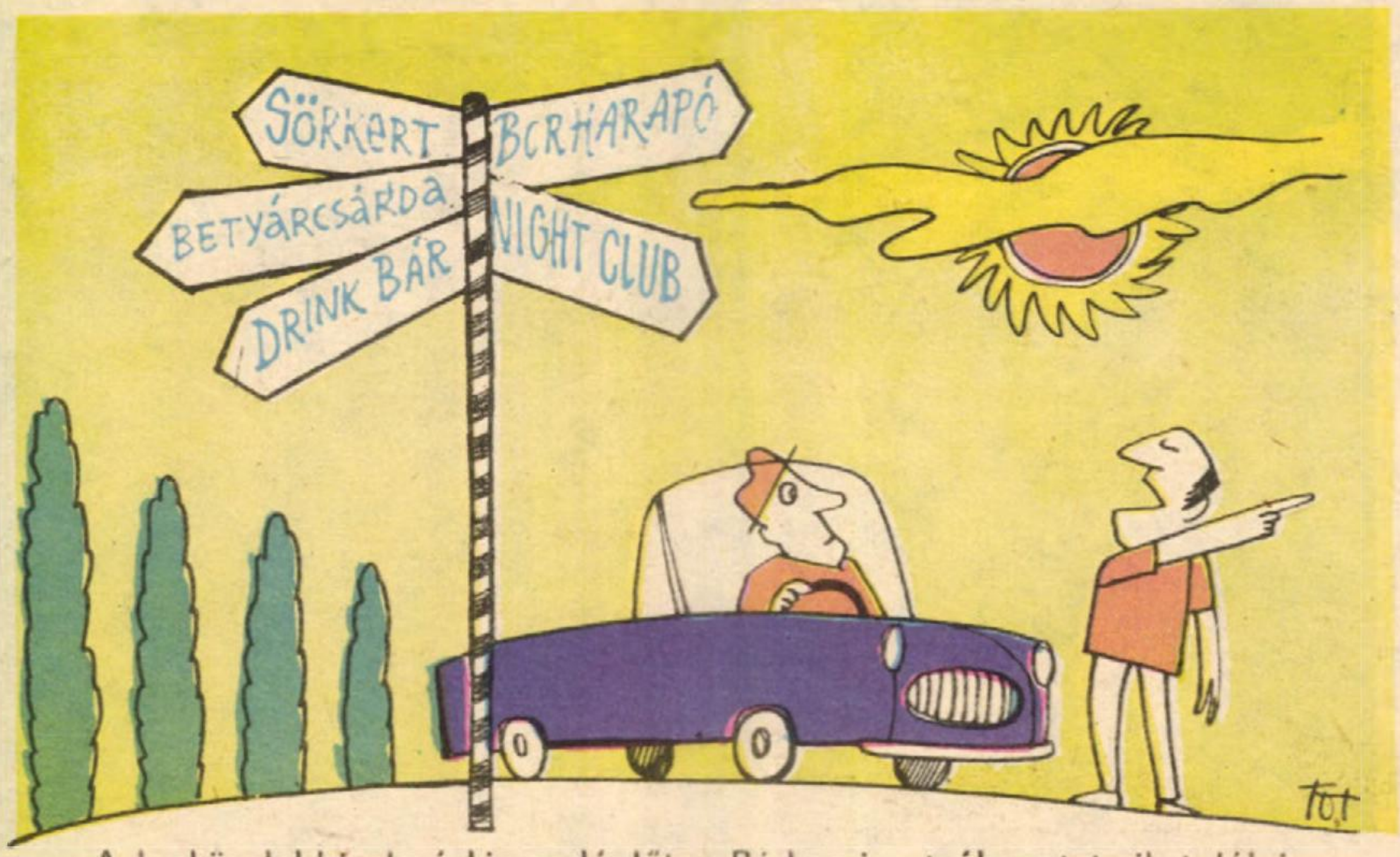

– A legközelebbi olcsó kisvendéglőt a Bérkocsis utcában tetszik találni . . .

PESTI SZELLŐZTETÉS

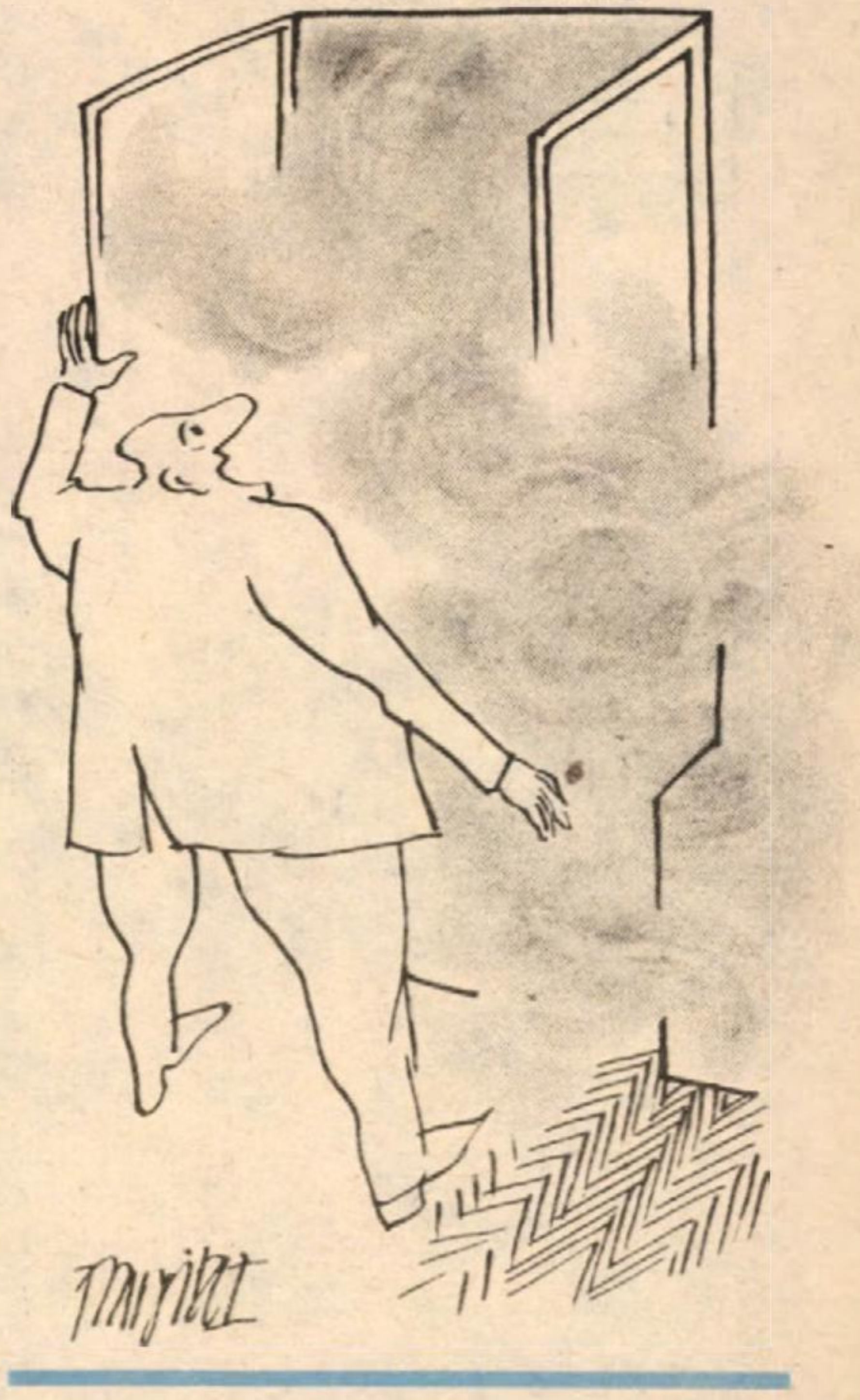

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.3079/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

EMLÉKEK A NYARALÁSBÓL

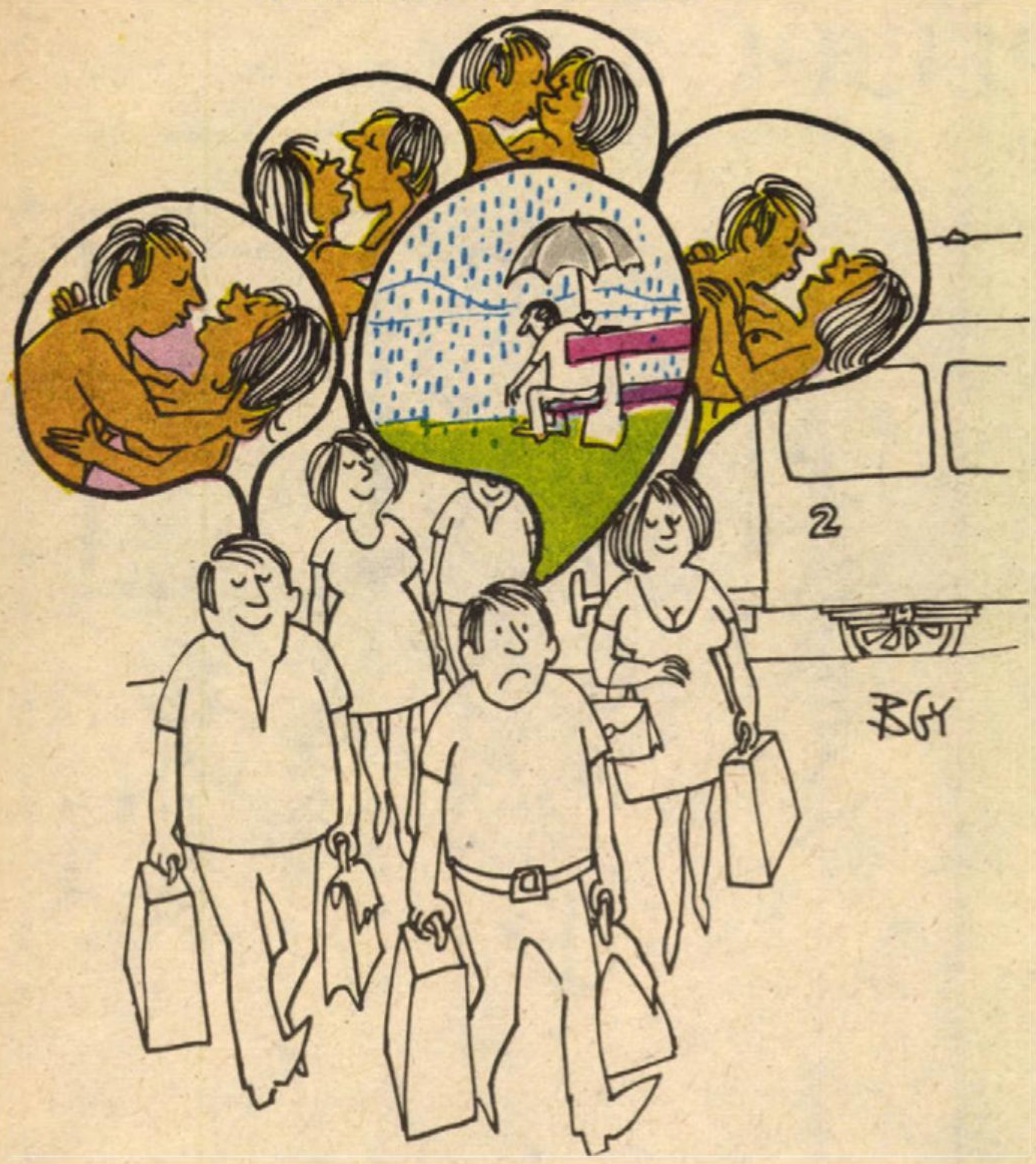

HARCIAS SZAKÁCS

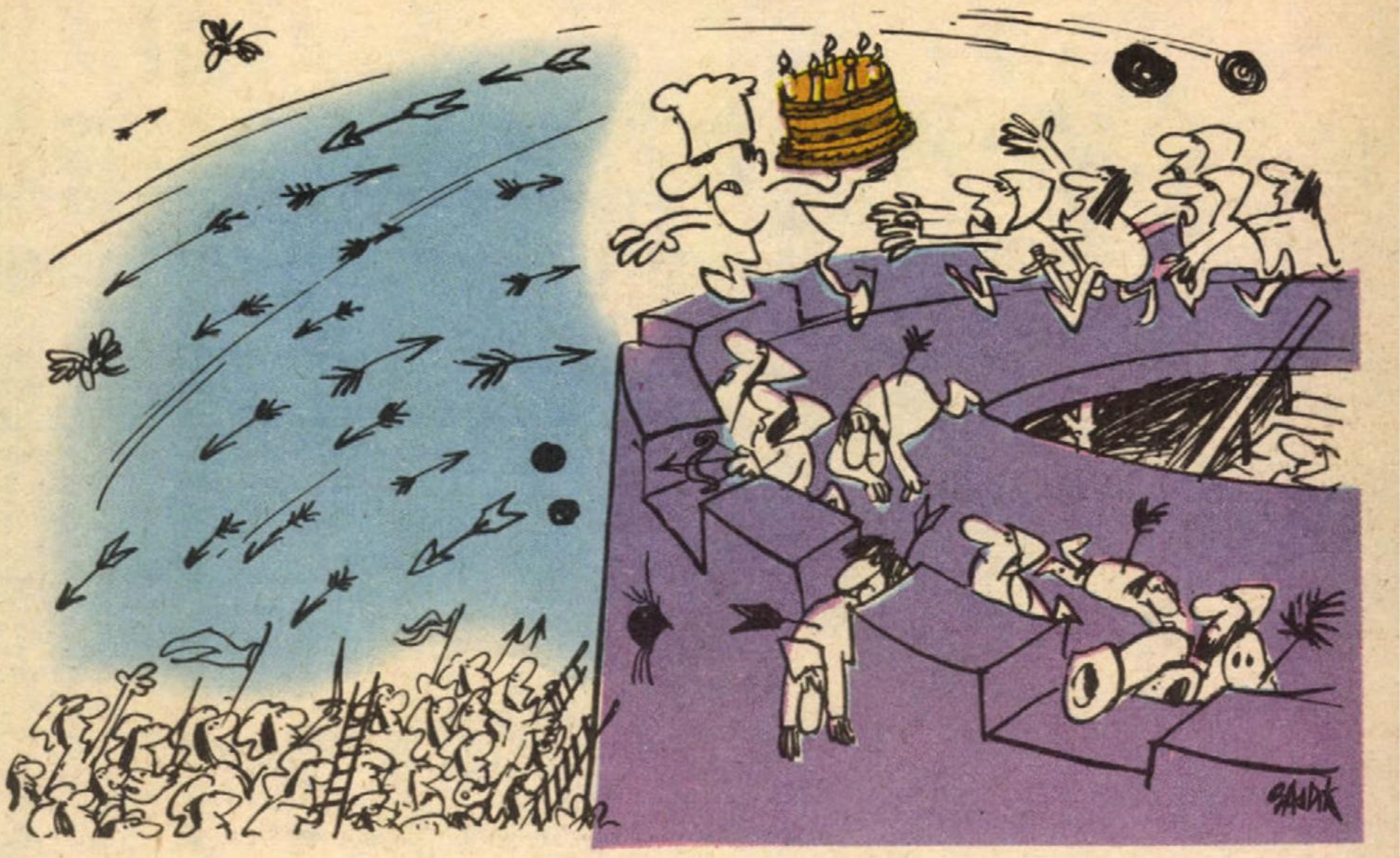

– A tortát ne dobd!...

CSŐTÖRÉS

Zöld a kukorica, Kati,
alig térdig ér a szára,
előbb nem is lesz csőtörés,
talán augusztus havába.

Bezzeg másképp van az Pesten,
elértek a csövek régen,
gazdag „termés” ígérkezik:
van csőtörés minden héten.

Donkó László

KÖVETKEZTETÉS

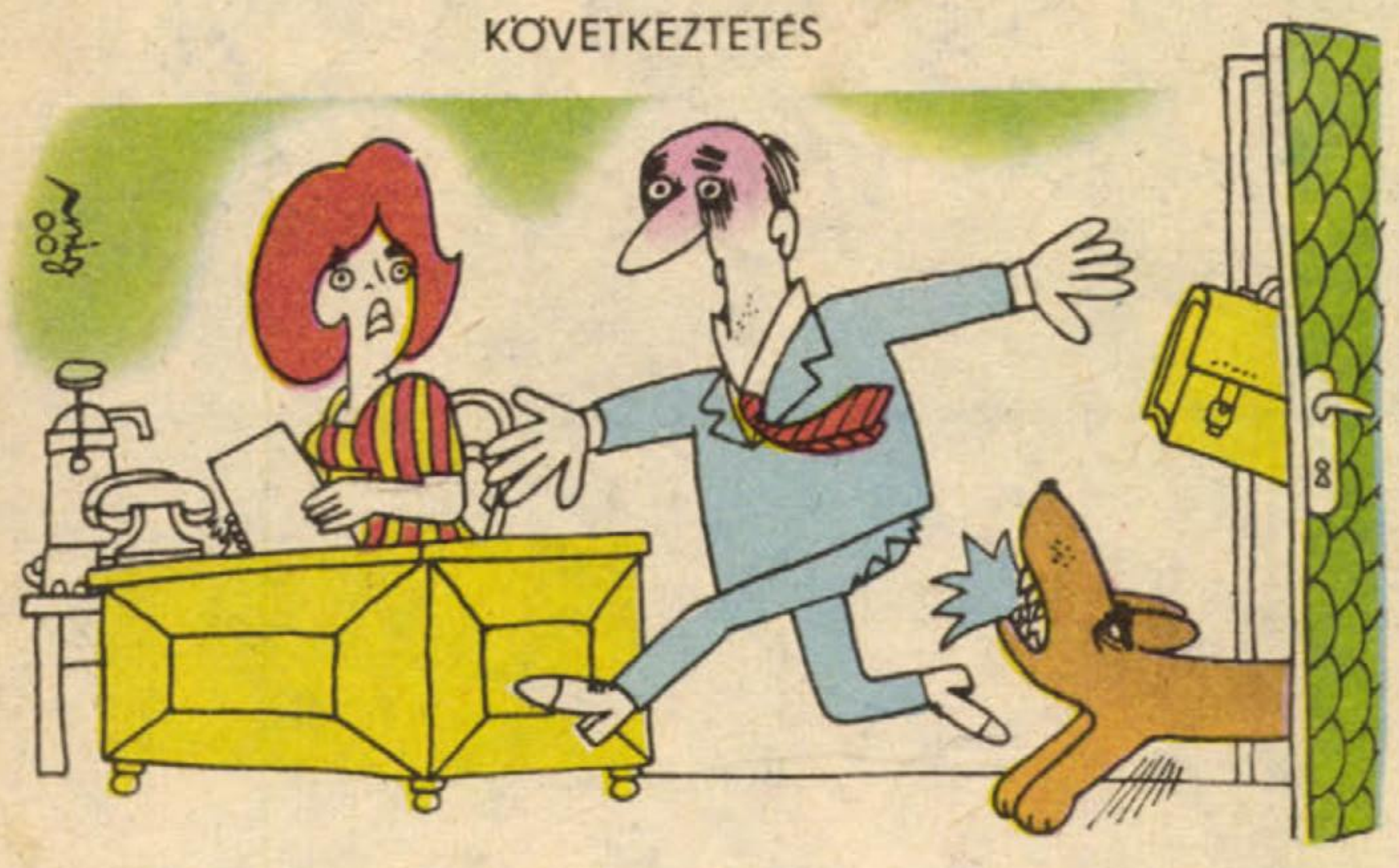

- Az az érzésem, hogy a főnok nem kedvel engem.

FACIPŐ

Itt van újra a facipő.
Lám, rajtunk hogy kifogott...
hajdanán a facipővel
szemünk együtt kopogott.

Persze ma már egész más a
gazdasági szerkezet,
passzióból viseljük őt,
ahogy az úr úrvezet.

Ha nem hordja, a délcegek
sorából ön kilóghat!
Ha viseli: leadja a
fölösleges kilókat.

Megengedem, lehet, hogy a
karcsúsághoz elvezet
s fatalpakon önérzetes
lábnak járni élvezet

Mégis, ami engem illet:
legyek bár telt csípőben,
de két lábam tovább szeli
a sors útját, békebeli
bőrből készült cipőben.

Fülöp György

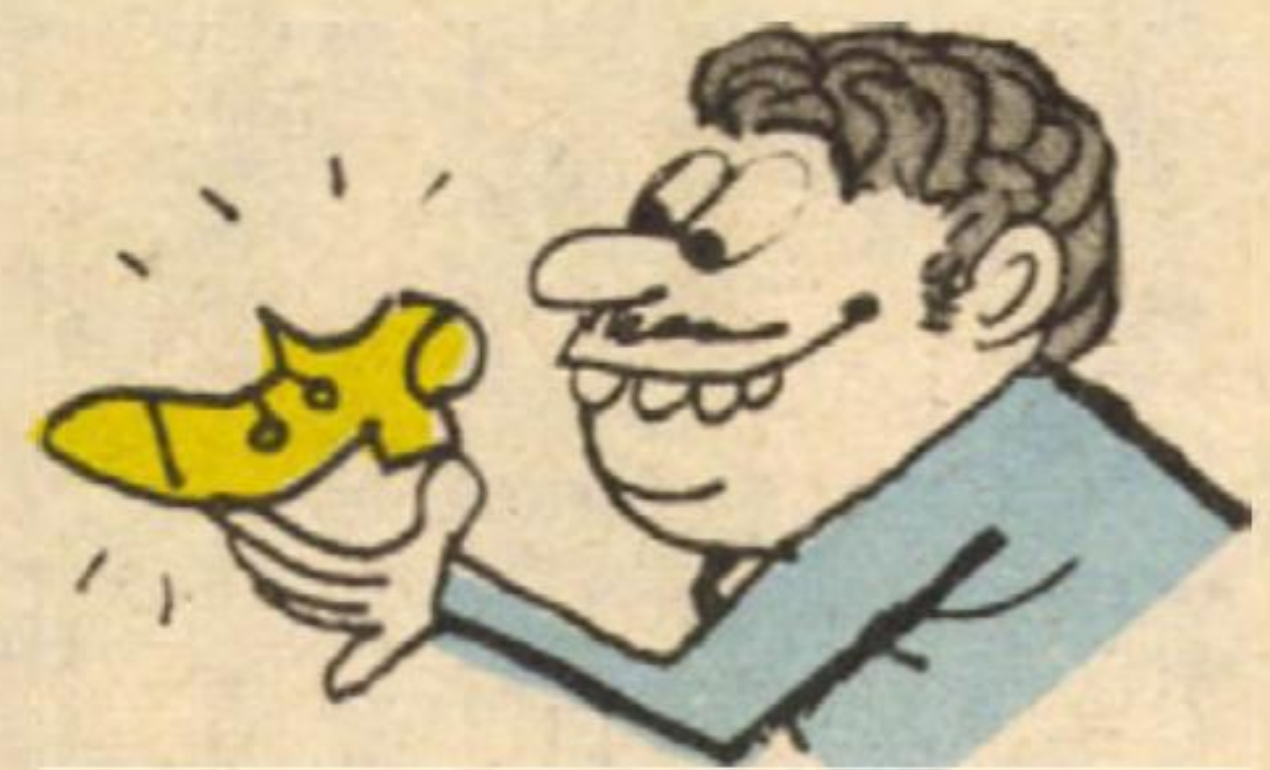

KÖNNYEN FELHÚZHATÓ

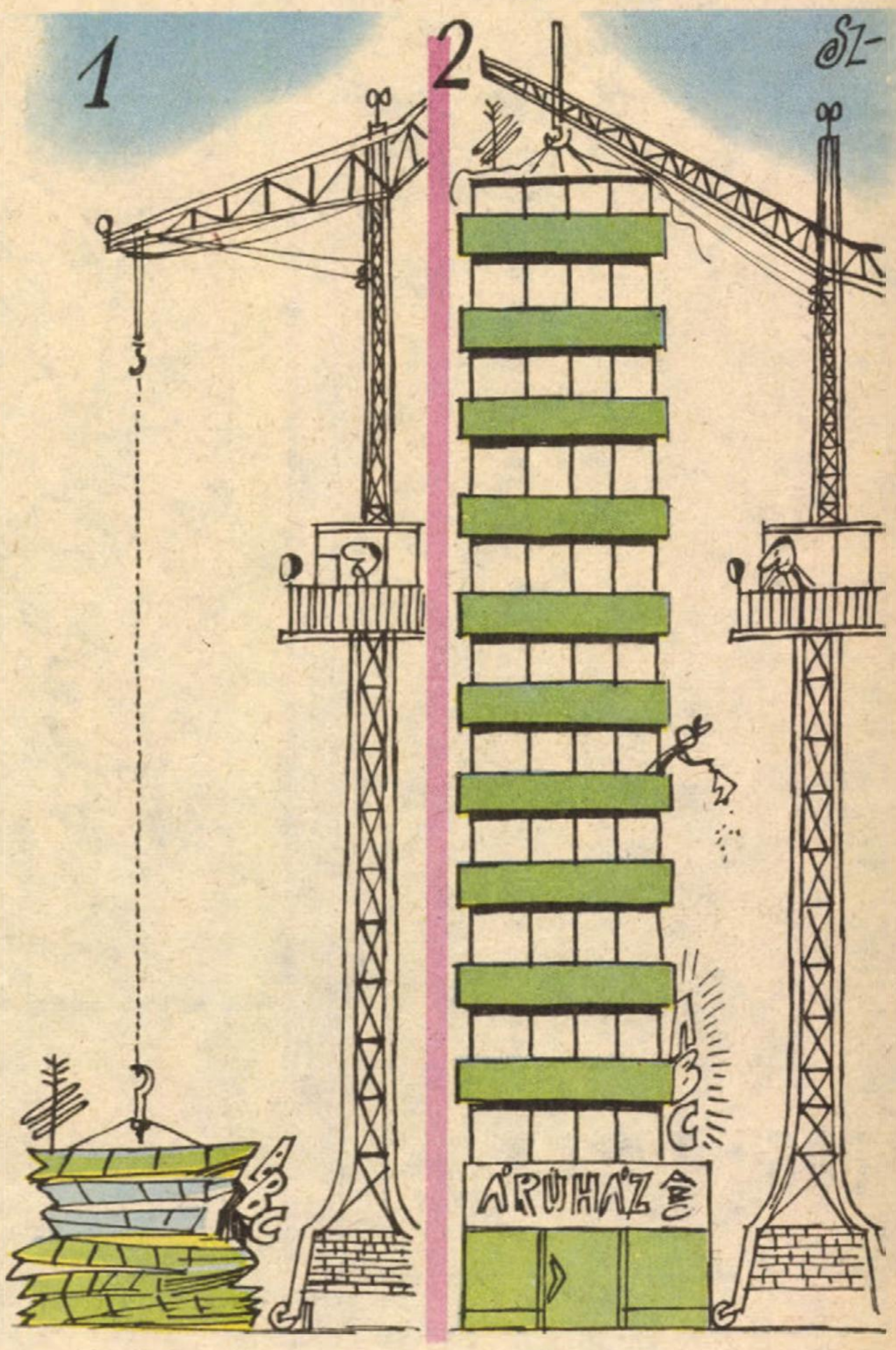

REKLAMÁCIÓ

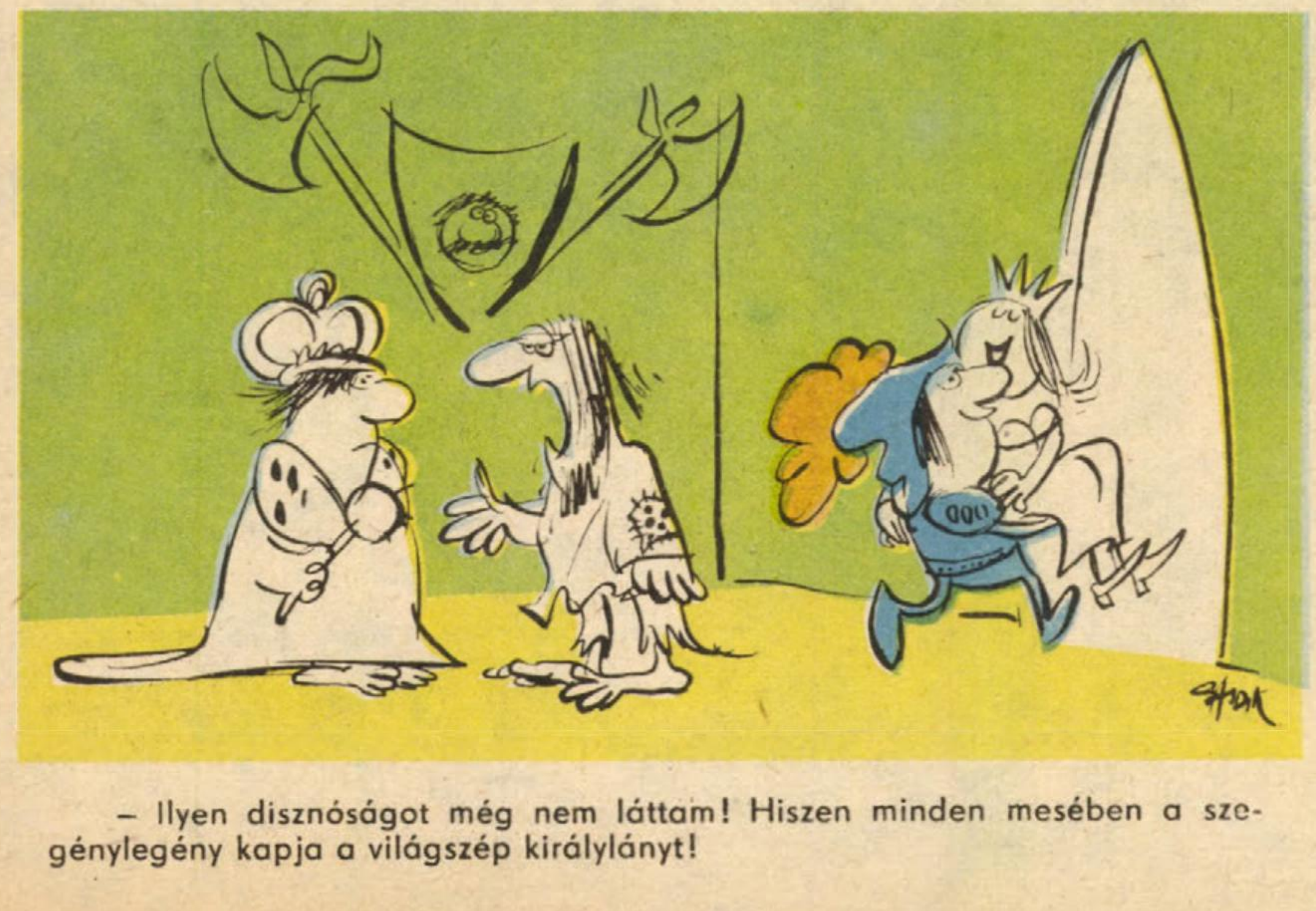

– Ilyen disznóságot még nem láttam! Hiszen minden mesében a szegénylegény kapja a világszép királylányt!

PÁNIK

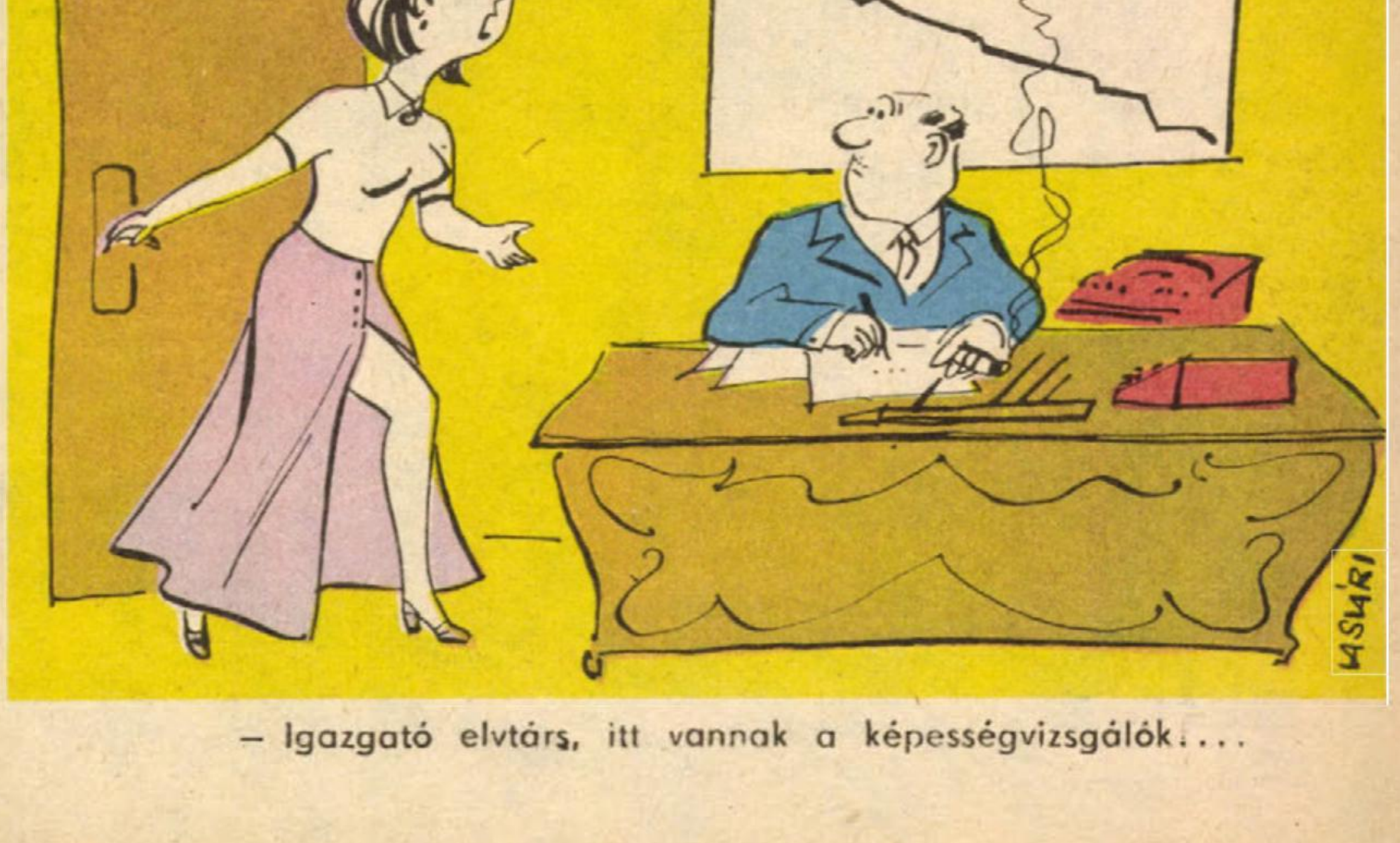

– Igazgató elvtárs, itt vannak a képességvizsgálók....